

1

VIÊN
NGUYỆT
QUAN
ÂM

PHẦN
LẠC

Vương bất Kiến Vương

DỊCH GIẢ:
OAI HƯƠNG TÂM

AMAK

vh

Vương bất kiến vương

Tác giả: Phàn Lạc

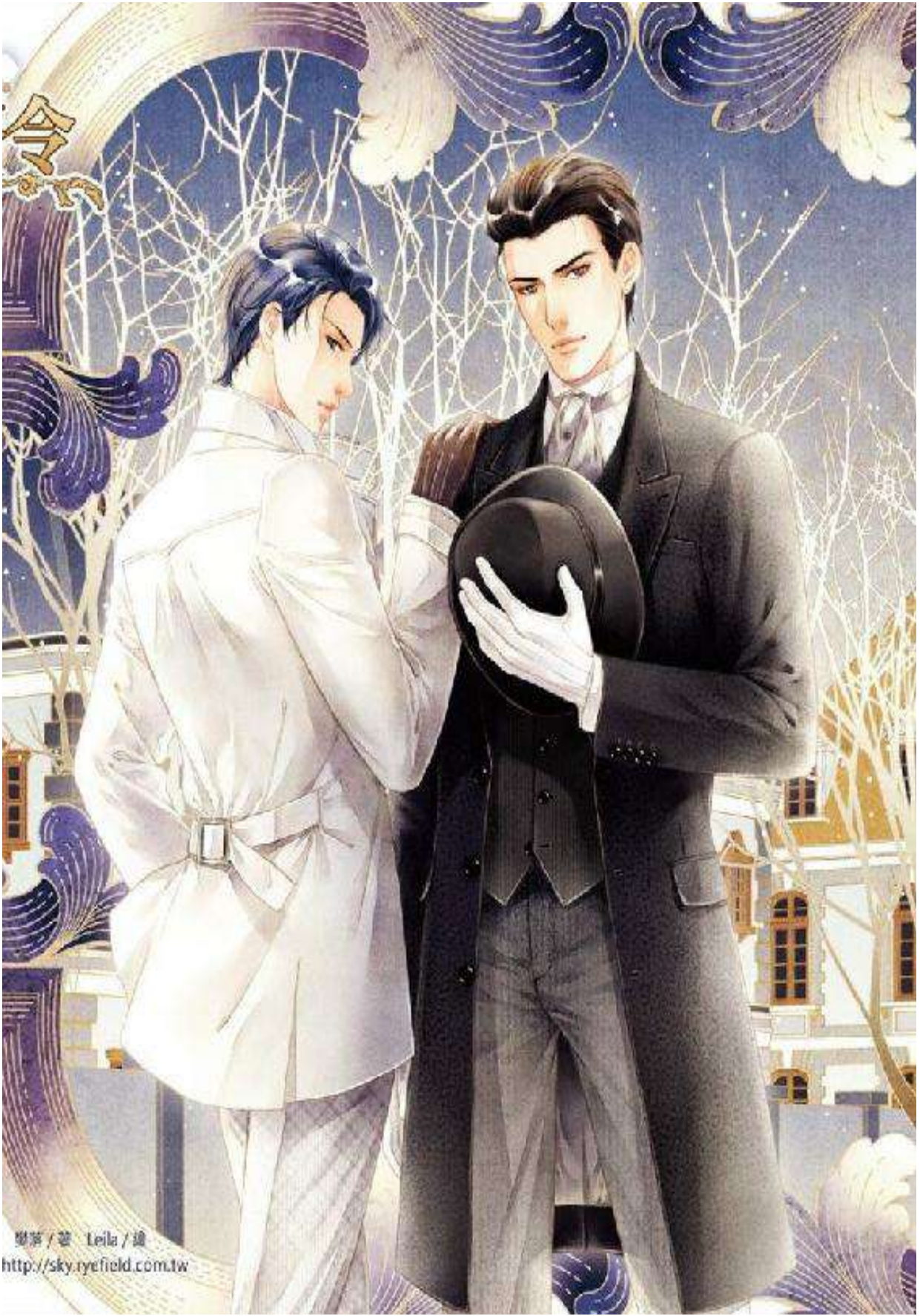
Hoạ sĩ: Leila

Dịch giả: Oải Hương Tím

Phát hành: AMAK

Xuất bản: NXB Văn Học

Typet: Hà Du

樹客 / 著 Leila / 繪
<http://sky.ryefield.com.tw>

Tác giả: Phàn Lạc

Bút danh: Phàn Lạc lấy từ hai câu thơ "Say năm sơn phàn, nhàn xem hoa lạc".

Bắt đầu theo nghiệp sáng tác từ năm 2005, sở trường là các truyện về chủ đề huyền tưởng, trinh thám... Văn phong hóm hỉnh, mượt mà. Các tác phẩm nổi bật: "Thiên sư chấp vị", "Tuyệt đối không độ", "Vương bất kiến vương"...

Weibo: weibo.com/fanluoluo

Facebook: www.facebook.com/fanluoluo

Hoạ sĩ: Leila

Yêu thích vẽ những thứ đẹp đẽ, sở trường vẽ các nhân vật nam, phương châm là vừa vui vẻ vừa nghiêm túc. Việc phải làm hiện tại là dùng tác phẩm của mình đem đến niềm vui cho người xem, đồng thời bản thân cũng hưởng thụ được sự vui vẻ của công việc sáng tạo, cũng hi vọng rằng trong tương lai có thể kiên trì theo đuổi mục tiêu của mình.

Webside: www.leilalee.com

Facebook: www.facebook.com/leilalee015

Tập 1: Viên Nguyệt Quan Âm

Cậu - một "nhã tặc" chỉ có hứng thú với những món đồ cổ giá trị, một tên trộm nửa chính nửa tà.

Hắn - một kẻ du học trời Tây, văn võ song toàn, tinh thần chính nghĩa ít ai sánh kịp.

Vì một sự cố "tai nạn nghề nghiệp", siêu trộm hào hoa Tô Duy của thế kỉ 21 bỗng trở về thời Dân quốc, đụng độ chàng thư sinh tài trí hơn người, fan Sherlock Homes - Thẩm Ngọc Thư. Sau mấy màn đấu trí, Thẩm Ngọc Thư không những không tìm được chứng cứ để bắt Tô Duy, ngược lại còn hợp tác với cậu cứu một đứa bé bị mất trí nhớ.

"Một rừng không thể có hai hổ", hai đối thủ tưởng như không thể chung đường nay phải bắt tay để cùng giải quyết những vụ án hóc búa. Thượng Hải phồn hoa cất giấu quá nhiều bí mật, Thẩm Ngọc Thư quyết định mở một văn phòng thám tử để phá giải những bí mật này, còn Tô Duy cũng quyết định bám lấy Thẩm Ngọc Thư, tìm chiều khóa để có thể về nhà. Hai bánh xe số phận từ đó bắt đầu chuyển động...

Tập đầu tiên của series truyện là về một vụ án xoay quanh bức tượng Viên Nguyệt Quan Âm kì bí...

1

VIÊN
NGUYỆT
QUAN
ẨM

PHẦN
LẠC

Vương
bất
kiến
Vương

DỊCH GIẢ:
OẢI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh VIỆN NGUYỆT QUAN ẨM

"Thẩm Ngạo, tôi đã nói là tôi không có giết người, rốt cuộc cậu còn muốn đuổi theo đến tận khi nào?"

"Tô Duy, cho dù cậu không giết người thì cũng không thể phủ nhận được những hành vi trộm cắp khác của mình, mau giao chiếc đồng hồ ra đây, bỏ vũ khí xuống đầu hàng đi!"

"Chắc chắc chắc, đương nhiên là không thể, người ta đã ra giá gấp mười lần giá trị của chiếc đồng hồ này để thuê tôi đánh cắp nó, tiền trao thì cháo múc, đây là nguyên tắc của Tô Thập Lục tôi."

"Chẳng phải cậu chỉ chuyên đánh cắp đồ của những kẻ giàu có bất lương thôi sao? Sao lần này lại phá lệ, đi trộm đồ của một hội thương nghiệp bình thường?"

Đêm đã về khuya, một góc của thành phố phồn hoa chìm trong tĩnh lặng. Chưa đến cuối tuần nên lúc này, hầu hết mọi người đều đã chìm vào cõi mộng, thi thoảng có một vài chiếc xe chạy qua, ánh đèn xe lướt tới rồi vụt đi trong chớp mắt càng khiến cho màn đêm trở nên đen tối hơn.

Đột nhiên, có một bóng người xuyên qua màn đêm nặng nề, xuất hiện trên bức tường của tòa nhà cao tầng, người đó mặc trên người bộ đồ thể thao bó sát, bên hông là một chiếc móc, dùng móc và dây thừng linh hoạt leo lên phía trên.

Tòa nhà này mặc dù không lớn lắm, nhưng cũng cao đến hơn hai mươi tầng, vậy mà người mặc áo đen lại chẳng khác gì đang đi trên mặt đất, rất nhanh chóng leo lên đến đỉnh, cậu xoay người nhảy qua lan can sân thượng, rồi bung người bật lên, nhảy sang nóc của tòa nhà bên cạnh.

Nơi này tập trung rất nhiều các tòa nhà thương mại, tòa này kế tiếp tòa kia, khoảng cách xa nhất giữa hai tòa nhà cũng chỉ tầm trên dưới một mét, đối với người mặc đồ đen, việc qua lại thật quá quen thuộc và dễ dàng. Có điều vừa nhảy sang tới nơi thì cậu đã nghe thấy tiếng bước chân vọng tới từ phía sau, có người quát: "Tô Duy, đứng yên!"

Giọng nói nghe rất quen, người mặc đồ đen được gọi là Tô Duy dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Một người đàn ông từ sân thượng tòa nhà vừa nãy xuất hiện, hai tay ôm súng, nòng súng hướng thẳng vào cậu.

Người đàn ông kia cũng mặc trên mình bộ đồ đen, việc phải chạy không quá ảnh hưởng đến anh ta, đầu tóc vẫn gọn gàng, áo quần vẫn thẳng thớm, khuôn mặt điển trai xuất chúng nhưng vô cùng lạnh lùng, vừa nhìn đã biết đây là loại người không dễ nói chuyện.

Tô Duy đã quá quen thuộc với tên này... Bị một người truy đuổi từ Châu Á đến Châu Âu, Châu Âu đến Châu Nam Mỹ, rồi lại từ Châu Nam Mỹ về Châu Á, có muốn quên cũng khó. Mà mức độ cố chấp này khiến cho cậu suýt ngỡ là hẳn ta thầm yêu mình.

Đương nhiên, trên đời này không có lắm chuyện lãng mạn như vậy, người đàn ông đuổi theo cậu chỉ vì một lý do: Hẳn ta là hình ảnh quốc tế, còn cậu

là một "nhã tặc". Bức màn ân oán giữa hai người đã được mở ra khi cậu đựng độ vị hình cảnh này trong lúc đánh cắp một bức danh họa ở Châu Á cách đây một năm.

(Nhã tặc: kẻ trộm chuyên đánh cắp những thứ có tính nghệ thuật)

Nhìn họng súng đang chĩa vào mình, Tô Duy từ bỏ ý định đối kháng bằng vũ lực, chỉnh lại cái ba lô bị xô xệch vì chạy, cậu nhún vai nhìn người ở nóc tòa nhà đối diện, mỉm cười cợt nhả.

"Thẩm Ngạo, là một hình cảnh quốc tế, lẽ nào ngoài việc bắt tôi thì cậu không còn việc gì để làm nữa sao? Cậu cứ đuổi theo tôi không rời thế này sẽ khiến tôi nghĩ rằng không phải cậu đang truy sát tôi mà là đang theo đuổi tôi đấy."

"Đừng tự cao tự đại, tôi đang truy bắt hung thủ giết người."

"Hung thủ giết người?"

Tô Duy nhìn ngang nhìn dọc, ngoài bản thân ra thì cậu không thấy trên sân thượng còn ai khác.

Thẩm Ngạo giải đáp thắc mắc của cậu: "Tôi đang nói cậu đấy."

"Haizz, thân là một hình cảnh quốc tế, cậu làm ơn ăn nói cẩn thận một chút, tôi chỉ lấy đi chút đồ của những kẻ giàu có bất lương thôi. Thứ nhất tôi không giết người, thứ hai không làm kinh động đến ai khác, làm sao lại biến thành hung thủ giết người được?"

"Nửa tháng trước cậu đột nhập vào biệt thự của nhà buôn đá quý Phùng Ngọc, bị con trai của Phùng Ngọc là Phùng Thiệu Tiên bắt gặp, cậu giết chết anh ta, sau đó lấy đi số kim cương đá quý trị giá hàng trăm triệu của nhà họ Phùng, còn bắt cóc con trai mới bảy tuổi của Phùng Thiệu Tiên là Phùng Tuấn Thanh làm con tin. Cậu giờ đã bị liệt vào danh sách tội phạm bị truy nã hàng đầu rồi, tôi khuyên cậu đừng chống cự vô ích nữa, hãy lập tức đầu hàng và giao con tin ra đây."

Đôi mày của Tô Duy hơi nhíu lại.

Những chuyện liên quan đến nhà họ Phùng, cậu gần như chỉ được biết qua báo chí.

Cả nhà họ Phùng đều là thiên tài, Phùng Ngọc là thương nhân đá quý, con trai Phùng Thiệu Tiên là nhà Sinh vật học, cháu trai Phùng Tuấn Thanh tuổi vẫn còn nhỏ mà đã đạt được rất nhiều giải thưởng trong các cuộc thi về dương cầm và vĩ cầm. Vì thế, thảm kịch nhà họ Phùng xảy ra đã khiến người ta không ngừng bình luận bàn tán.

Có điều...Những chuyện này chẳng có chút xíu nào liên quan đến cậu hết!

"Tôi bị vu oan, tối hôm đó khi tôi tới nhà họ Phùng thì Phùng Thiệu Tiên đã chết rồi, trong nhà đồ đạc bị bới tung, tôi thấy không ổn nên lập tức đi ngay, kim cương đá quý cũng không phải tôi lấy đâu. Còn về con tin thì tôi càng không biết gì hết."

"Tôi chỉ phụ trách bắt cậu, việc cậu phải làm bây giờ là cùng tôi về quy án, giảm nhẹ tội danh."

"Nhưng thế thì cũng không được đổ oan cho người tốt chứ! Cậu theo tôi hơn năm rồi, đáng ra nên hiểu tác phong của tôi nhất mới đúng, tôi có ba việc không làm..."

Lời giải thích đột ngột bị gián đoạn, tiếng còi cảnh sát chói lói xé rách màn đêm, tiến gần về phía họ.

Cả hai cùng lúc bị thu hút sự chú ý về phía đó, Tô Duy định thần lại trước, cậu nhìn Thẩm Ngạo cười khẩy: "Ha, quân tiếp viện đã tới rồi, không ngờ cậu lại giỏi trò truyền tin đến thế!"

Thẩm Ngạo còn ngạc nhiên hơn Tô Duy, việc bọc lột với tiếp viện hẳn hoàn toàn không hề biết, đang định mở miệng giải thích thì Tô Duy đã xoay người bỏ chạy, thân hình thoăn thoắt lao trong màn đêm, rất nhanh đã sắp vượt qua lan can sân thượng, nhảy sang tòa nhà bên cạnh.

Trời quá tối, Thẩm Ngạo không dám nổ súng, hét lên mấy tiếng cảnh cáo nhưng Tô Duy hoàn toàn bỏ ngoài tai, anh đành phải buông súng lao tới rìa lan can tòa nhà đuổi theo.

"Tô Duy cậu đứng lại, nếu không tôi sẽ nổ súng thật đấy."

Nghe thấy tiếng Thẩm Ngạo, Tô Duy ngược lại càng tăng tốc độ, chỉ sau mấy cú nhún đã nhảy sang nóc tòa nhà khác. Thẩm Ngạo đuổi sát đằng sau, cả hai kẻ trước người sau, rất nhanh đã tới sân thượng của tòa ngoài cùng.

Phía trước thực ra cũng vẫn còn nhà cao tầng, có điều giữa hai tòa nhà này cách một con phố hẹp, không dễ dàng nhảy qua như hồi nãy nữa.

Tô Duy vươn người ra khỏi lan can nhìn xuống dưới, ngay lập tức không ngừng lấy tay vỗ vỗ vào ngực... Ai bảo cứ là thần trộm thì đều giỏi leo tường nhảy rào chứ? Từ nhỏ cậu đã sợ độ cao, nếu như không phải bất đắc dĩ thì cậu ghét nhất việc tác nghiệp trên không thể này.

Tô Duy lấy lại thăng bằng để tránh chẳng may trượt chân xuống dưới, gió đêm lồng lộng, không ngừng hất tung mái tóc chớm vai của cậu.

Để hoàn thành phi vụ lần này, cậu đã đặc biệt đi nhuộm tóc thành hai màu lục và lam, phối hợp với khuôn mặt thanh tú, nhìn rất ra dáng một công tử nhà giàu. Có điều hoàn cảnh bây giờ thật là đúng với một câu nói "Người giàu thì việc gì phải đi ăn trộm?"

Tô Duy ngoảnh lại nhìn, Thẩm Ngạo đã đuổi theo tới nơi, lại một lần nữa giơ súng lên chĩa vào cậu. Tô Duy khó chịu nói: "Tôi đã bảo là tôi không giết người rồi, rốt cuộc cậu còn đuổi theo làm gì?"

"Cho dù cậu không giết người thì cũng không thể phủ nhận được những hành vi trộm cắp của mình, mau giao chiếc đồng hồ ra đây, bỏ vũ khí xuống và đầu hàng đi!"

"Ha ha, hóa ra là cậu đã theo tôi từ lúc vào trong trung tâm thương mại quốc tế cơ đấy."

Tô Duy lôi từ trong người ra một chiếc đồng hồ quả nhót trắng men màu vàng. Đây là chiếc đồng hồ cậu lấy trộm từ Triển lãm cổ vật thế kỷ 18, cũng chính là mục tiêu của phi vụ lần này.

Nắm trong tay sợi dây bằng vàng của chiếc đồng hồ, Tô Duy xoắn xoắn nó quanh ngón tay, thấy Thẩm Ngạo mặt đầy lo lắng bèn cố ý rứt tay lại, cười bảo.

"Chính là thứ này này, cậu có muốn lấy không?"

"Đây là tang vật, tôi sẽ trả lại nó cho người bị mất."

"Chắc chắc chắc, đương nhiên không được rồi, người ta đã ra giá gấp mười lần giá trị của chiếc đồng hồ này để thuê tôi đánh cắp nó, tiền trao thì cháo múc, đây là nguyên tắc của Tô Thập Lục tôi."

"Chẳng phải cậu chỉ chuyên đánh cắp đồ của những kẻ giàu có bất lương thôi sao? Sao lần này lại phá lệ, đi trộm đồ của một hội thương nghiệp bình thường?"

"Ồ ồ, không ngờ cậu lại hiểu tôi đến thế, có điều yên tâm đi, lần này là ngoại lệ, tôi đã đặt một chiếc đồng hồ quả quýt khác có cùng thời gian sản xuất, ngoại hình cũng giống y hệt vào chiếc hộp ở hội chợ triển lãm rồi, sẽ không có ai phát hiện ra rằng đồ đã bị lấy trộm mất đâu."

"Tại sao lại phải rắc rối như thế?"

"Ừm..." Tô Duy nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên mỉm cười: "Tôi thích thế."

"Cậu!"

Tiếng còi cảnh sát càng lúc càng chói tai, Tô Duy liếc nhìn xuống dưới con phố, xe cảnh sát đang lao đến mỗi lúc một gần, cậu nháy mắt với Thẩm Ngạo: "Đại quân đang tới, tôi phải rút đây. Bye bye nhé, chàng đẹp trai."

"Cậu dám bỏ chạy thì tôi cũng dám nổ súng!"

"Cậu sẽ không nổ súng đâu, nếu như tôi chết thì chẳng phải cậu sẽ mãi mãi không biết con tin ở đâu còn gì?"

Sau khi cháu trai nhà họ Phùng là Phùng Tuấn Thanh mất tích, phía cảnh sát đã ra quân tìm kiếm khắp nơi trong suốt mấy ngày liền, nhà họ Phùng cũng treo một số tiền thưởng lớn để tìm cậu bé, thế nhưng đều không thu hoạch được gì. Đến giờ đã hơn nửa tháng trôi qua, tất cả gần như đã không còn hy vọng gì về việc cậu bé còn sống sót nữa.

Bị uy hiếp, Thẩm Ngạo quả nhiên không dám nổ súng, phản nộ hỏi: "Rốt cuộc đứa bé ở đâu?"

"Tôi cảm thấy nó rất thông minh, có thể đào tào thành siêu trộm được, bèn giữ lại làm đệ tử chân truyền rồi. Người trong giang hồ chúng tôi thỉnh thoảng cũng làm một vài việc thiện, thế nên không cần phải cảm ơn đâu."

"Cảm ơn cái đếch! Tô Duy cậu nói thật đi, có phải đứa bé vẫn còn sống không?"

Nếu không phải vì quá tức giận thì Thẩm Ngạo đã không văng tục. Nghe câu chất vấn của hắn, bước chân Tô Duy hơi khựng lại. Kỳ thực cậu chưa bao giờ gặp đứa bé đó, trong vụ án này cậu cũng là người bị hại, có kẻ đã lợi dụng Tô Duy, đẩy cậu ra làm con cừu gánh tội thay.

"Còn sống hay không thì đã làm sao?" Đối mặt với Thẩm Ngạo đang tràn đầy phần nộ, Tô Duy lãnh đạm nói: "Trên đời này chẳng có gì là lâu dài vĩnh cửu cả, bất kể đó là con người hay đồ cổ."

Gió đêm thổi qua, hất tung một lọn tóc đã được nhuộm xanh, khiến cho khuôn mặt Tô Duy dường như có chút cô đơn lạc lõng.

Không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt này của Tô Duy, Thẩm Ngạo ngẩn người, nhưng rất nhanh đã lại thấy khóe môi cậu ta nhếch lên, nở một nụ cười ác ma gian xảo.

"Dạo gần đây xem phim về thời Dân Quốc hơi nhiều nên có chút diễn sâu, cậu đừng lấy làm lạ nhé. Chàng đẹp trai, nể tình cậu vừa đẹp trai lại vừa ngây thơ trong sáng như vậy, tôi sẽ rất nhớ cậu đấy."

Dứt lời, Tô Duy đeo luôn chiếc đồng hồ lên cổ rồi ấn vào cái nút ở hông, móc câu bật ra phóng sang tòa nhà đối diện, bám chắc vào lan can sân thượng.

"Đứng lại, tôi nổ súng đấy!" Lời nói bị bỏ ngoài tai, Thẩm Ngạo bắn chỉ thiên cảnh cáo, Tô Duy lúc này đã bám chặt lấy đầu dây bên này, thả người lao xuống.

Với tốc độ và kinh nghiệm leo trèo của cậu thì việc bay sang tòa nhà bên kia là một điều rất dễ dàng và thú vị, nhưng... Chuyện gì cũng có ngoại lệ của nó, đây chính là thứ được gọi là định luật Murphy, mà hiện giờ Tô Duy đang rất may mắn gặp trúng cái định luật xui xẻo này.

(Định luật Murphy là một nguyên tắc triết học hài hước được đưa ra bởi Edward A. Murphy, nó được hiểu như sau: Nếu một điều gì xấu có khả năng xảy ra thì nó chắc chắn nó sẽ xảy ra một cách tồi tệ nhất)

Vào lúc cậu đang lơ lửng trong không trung, đu sang tòa nhà bên cạnh như một cái đu thì chuyện bất ngờ xảy ra. Dây thừng đột nhiên bị đứt giữa chừng, hơn nữa lại không có một chút dấu hiệu nào báo trước, đợi đến khi Tô Duy phát hiện ra bất thường thì đã không còn thời gian nữa. Cả người cậu lộn một vòng trong không trung rồi rơi thẳng xuống dưới.

Hai mấy tầng không được coi là cao lắm, nhưng tuyệt nhiên cũng không phải là độ cao khiến người ta có thể lạc quan được, vì thế khi Tô Duy rơi xuống, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió rất buốt cùng với tiếng thét hết hoảng của Thẩm Ngạo.

Đất trời trong chớp mắt điên đảo, nhìn mặt đất càng lúc càng gần mà thứ duy nhất trong tay có thể dựa dẫm được chỉ có nửa sợi dây thừng vừa bị đứt, Tô Duy không hề cảm thấy sợ hãi. Khi cái chết cận kề, điều duy nhất mà cậu nghĩ đến đó là...

Chết kiểu này thật quá mất mỹ quan và mất thể diện cho cả đời anh minh lỗi lạc của cậu. Nếu có thể, cậu có được chọn một kiểu chết khác không?

Chương 1: Xuyên không về năm 1927

"Cậu không phải là nhân viên phục vụ."

"Tôi đương nhiên không phải, cậu là người gì thì tôi là người ấy."

"Cậu nói gì thế?"

"Ha, cậu không làm cảnh sát nữa, đổi sang làm coser à? Có điều, bộ trang phục thời Dân Quốc này không tệ, không ngờ cậu không những giỏi bắt tội phạm, mà diễn xuất cũng không tồi. Cậu đến đây từ khi nào thế? Đừng có nói là vì cứu tôi mà cậu nhảy xuống theo nhé, tôi sẽ không thêm cảm động đâu..."

Sáng sớm, chiếc tàu thủy chở khách mang tên Húc Quang chậm rãi di chuyển trên mặt biển. Đây là chiếc tàu thủy loại lớn khởi hành từ London, tạm thời cập bến ở Quảng Châu rồi tiếp tục hành trình tới đích cuối cùng của nó là Thượng Hải. Hành khách trên thuyền ngoài những người ngoại quốc đến từ khắp nơi trên thế giới, mang trong người hy vọng phát tài ở đất nước phương Đông huyền bí này, còn có những thanh niên mới hoàn thành việc học về nước, tràn đầy nhiệt huyết và khát khao được thể hiện bản thân.

Đương nhiên, đông nhất vẫn là du khách thương nhân, trong số đó chủ yếu là người Châu Á. Hầu hết mọi người đều để tóc ngắn và mặc đồ Âu, cố gắng thể hiện khí chất của tầng lớp thượng lưu, có điều cũng vẫn có những người giữ nguyên truyền thống, mình mặc áo dài, đầu để tóc bím. Rất may là trong thế giới văn hóa Đông Tây giao hòa lẫn nhau này, cho dù mặc gì thì cũng không bị coi là khác người.

Cuộc hành trình dài đã sắp đi tới điểm kết, cũng giống như bình thường, sáng sớm có rất nhiều người hoạt động trên boong tàu, hoặc ngắm cảnh mặt

trời mọc trên biển, hoặc đi dạo tán gẫu.

Thẩm Ngọc Thư cũng là một trong số đó, có điều hẳn không có hứng thú gì với việc ngắm cảnh hay đi dạo, việc hẳn đang làm lúc này là dáng ở một góc boong tàu tập Thái Cực Quyền. Đây là thói quen hàng ngày của Thẩm Ngọc Thư, hồi còn nhỏ hẳn thường tập cùng cha, sau này khi cha mẹ qua đời thì người tập cùng hẳn đổi thành chồng của dì út. Việc này đã trở thành một thói quen không thể thay đổi, kể cả trong hai năm ở Anh Quốc thì Thẩm Ngọc Thư cũng không để lỡ ngày nào.

Hẳn tập rất chăm chú, chăm chú đến nỗi không phát hiện ra ở một góc khuất có người đang dùng ống nhòm theo dõi... À nhầm, quan sát mình.

Xuyên qua ống kính ống nhòm, có thể thấy được thân hình cao ráo của Thẩm Ngọc Thư, động tác chậm rãi nhưng mạnh mẽ dứt khoát, lúc căng lúc chùng, mang đầy phong thái của con nhà Nho giáo. Điều duy nhất đáng tiếc là chiếc áo gi-lê hẳn mặc trên người - nó hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với Thái Cực Quyền hết.

"Chắc chắc, dáng đẹp thì hay lắm đấy à? Lại còn cố tình chạy tới chỗ công cộng để khoe nữa."

Kẻ nhìn trộm khó chịu lắm lắm, ống kính di chuyển từ thân trên xuống đến phần hông của Thẩm Ngọc Thư, chiếc quần Âu vừa vặn khiến các đường cong càng được thể hiện rõ nét, nhất là khi hẳn cúi người hoặc đưa chân lên.

Ánh mắt của kẻ nhìn trộm dừng lại ở phần hông và mông của Thẩm Ngọc Thư một lúc lâu, mãi sau mới chịu rời ống kính xuống phía dưới, quan sát các bộ phận khác. Làm việc thì phải "biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng",

thế nên nhìn trộm... Không, quan sát động thái của của đối phương là việc vô cùng quan trọng.

Đáng tiếc, đúng vào lúc này thì những đáng người rất không phù hợp lọt vào ống kính. Mấy người nước ngoài đi ngang qua, che khuất mất Thẩm Ngọc Thư. Kẻ nhìn trộm đành phải buông ống nhòm xuống, cầm cốc nước lọc đã uống hết một nửa lên, chuẩn bị nhấp vài ngụm cho mát họng.

Người bị nhìn trộm hoàn toàn không biết gì về chuyện này, bài Thái Cực Quyền đã sắp kết thúc, trên trán Thẩm Ngọc Thư lấm tẩm mồ hôi, mũi chân trụ xuống, hai tay đưa ra hai bên, chuẩn bị làm động tác thu quyền. Chẳng ngờ bên cạnh đột nhiên có người lao qua, va vào Thẩm Ngọc Thư khiến hấn loạn choạng.

Thẩm Ngọc Thư đang định lên tiếng xin lỗi thì người kia đã nói một tràng tiếng Tây bô lô ba la. Va vào hấn là một gã Tây mặc quần cộc thể thao, mái tóc vàng hơi xoắn, trên trán còn quấn một dải băng.

Người Trung Quốc thường sẽ gọi thứ đó là dải băng, nhưng thực ra phải gọi nó là băng đô buộc tóc, rất nhiều người Tây thích dùng nó khi chơi thể thao. Gã người Tây này đi cùng bạn gái, để ra oai lấy le trước mặt cô gái, gã chỉ tay vào Thẩm Ngọc Thư không ngừng xỉ vả.

Thẩm Ngọc Thư không hiểu gã đang nói gì, có điều nhìn hành động là đoán được ngay đó chẳng phải lời lẽ hay ho gì. Hấn dùng tiếng Anh bình tĩnh nói: "Nổi giận chỉ làm hạ thấp giá trị bản thân của chính ngài thôi, thưa ngài."

"Đồ con heo, mày có biết tao là ai không? Sao mày dám nói với tao bằng cái giọng đó?"

Gã người Tây bị chọc giận, lao tới túm lấy cổ áo Thẩm Ngọc Thư, dùng tiếng Anh hăm dọa: "Xin lỗi ngay, nếu không tao sẽ cho mày ngồi khám."

(Ngồi khám: ngồi nhà lao)

Vóc người gã to con vạm vỡ, nếu là người khác chắc chắn sẽ bị khí thế của gã dọa cho mất vía, đáng tiếc là Thẩm Ngọc Thư còn cao hơn gã cả cái đầu, hẳn đưa tay nắm lấy cổ tay đối phương.

Động tác này nhìn bên ngoài thì rất bình thường, nhưng gã người Tây nhận ra rằng Thẩm Ngọc Thư rất khỏe, khỏe đến nỗi gã buộc phải buông tay ra.

"Nếu như không phải ngài mắng trước thì tôi đã xin lỗi rồi." Thẩm Ngọc Thư nói.

Gã người Tây phát hiện ra người này khác với những người Hoa gã vẫn thường gặp, anh ta không những rất cao, nước da trắng trẻo, hơn nữa còn toát ra một khí chất cao quý - thứ mà gã từ trước tới giờ không thấy được ở những người Hoa khác. Điều này khiến gã không dám càn rỡ nữa.

Thế nhưng cũng chính vì thế mà gã càng thêm tức giận.

Thái độ bình tĩnh đúng mực của Thẩm Ngọc Thư dưới con mắt của gã càng như khiêu khích. Vốn quen được nịnh hót tâng bốc, gã người Tây bị chọc giận, hất hất cằm đứng trước mặt Thẩm Ngọc Thư, ra dáng vẻ miệt thị.

"Jacques!" Người bạn gái lo lắng gọi tên gã.

Jacques chẳng thèm để ý đến cô, gã nhìn Thẩm Ngọc Thư hần học, nếu như không vì e dè sức lực của đối phương thì gã đã vung nắm đấm lên rồi.

Đúng lúc này, một nhân viên phục vụ mặc đồng phục đen bước tới, phá vỡ không khí căng thẳng. Nhân viên phục vụ bưng một khay đồ uống, đi đến nơi bèn rất nhanh chen vào giữa Thẩm Ngọc Thư và Jacques, tách bọn họ ra.

Cậu ta tươi cười nói với Jacques: "Thưa ngài, hãy làm một ly nhé, quýt và soda đều có cả. Ngài có muốn dùng một ly nước cho mát họng không ạ?"

"Không cần! Cút!"

Tâm trạng Jacques vốn đang rất tệ, gã hất nhân viên phục vụ ngang đường ra, cái khay trên tay cậu ta nghiêng ngả, chai lọ cốc chén trên đó suýt nữa thì rơi xuống đất, may mà cậu ta phản ứng nhanh, kịp thời dùng hai tay giữ chặt lấy.

Nhân viên phục vụ đã gặp qua nhiều gã người Tây bất lịch sự thế này nên cũng không để ý, chuyển sang dùng tiếng Pháp nói: "Ngài không khát, nhưng vị tiểu thư này đi cùng ngài lâu như thế, nhất định là khát lắm rồi. Tiểu thư dùng một ly nhé?"

Miệng vừa nói, một tay cậu ta vừa nhắc chai nước quýt lên, rót vào chiếc ly thủy tinh rồi đưa cho bạn gái của Jacques.

Tiếng Pháp của cậu ta rất chuẩn, người bạn gái không khỏi ngạc nhiên, cô không kịp nhìn cậu đánh giá.

Nhân viên phục vụ này có khuôn mặt điển hình của người phương Đông nhưng lại không hoàn toàn giống. Tóc của người phương Đông thường là màu đen, còn tóc của người này lại có vài lọn màu xanh lục, vài lọn màu xanh lam, phần ngọn tóc còn có chút ánh đỏ, mấy loại màu sắc xen lẫn với nhau trở nên rất kì quái.

Cậu ta mặc dù không cao bằng Thẩm Ngọc Thư và Jacques, nhưng chắc chắn cũng thuộc dạng cao ráo, nước da mịn màng trắng trẻo, thoạt nhìn khiến người ta khó đoán được tuổi thực.

Nhìn quen những người châu Á da vàng thấp bé, đột nhiên gặp được một chàng thanh niên lịch sự nhã nhặn, lại còn nói rất sôi tiếng Pháp, cô gái lập tức nảy sinh thiện cảm, đưa tay đón lấy ly nước.

Nhìn thấy bạn gái như vậy, Jacques càng khó chịu, gã đẩy nhân viên phục vụ ra, quát kinh quát: "Cút xa ra, đừng có mà ở đây vồn vã sẵn đón, đồ con heo!"

Trong lúc xô đẩy, nước quýt trong cốc sánh lên người Jacques khiến gã tức điên, lại tiếp tục một tràng gào thét. Nhân viên phục vụ thấy vậy thì hết hoảng, luống cuống rút khăn tay ra lau cho Jacques, đôi lại càng bị gã mắng dữ dội hơn.

Tiếng quát nạt ồn ã thu hút sự chú ý của mọi người về phía này, cô gái rất mất mặt, xoay người bỏ đi thẳng, Jacques gọi mấy lần vẫn không thềm dừng lại. Gã đẩy nhân viên phục vụ phá đám sang một bên, vội vã chạy theo.

Không còn kịch hay để xem, những người đứng xem tản đi rất nhanh, nhân viên phục vụ tay cầm chiếc khăn, cười híp mắt nhìn theo bóng lưng Jacques

rồi đánh mắt nhìn sang Thẩm Ngọc Thư.

"Đúng là đồ ra vẻ!" Cậu ta cố ý thờ dài: "Mặc dù cậu múa Thái Cực Quyền rất đẹp, nhưng nể tình quen biết, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu rằng, đã múa quyền thì phải mặc áo dài, như thế mới có khí chất. Cậu xem Hoàng Phi Hồng hay Diệp Vấn ấy, bọn họ múa quyền có bao giờ mặc đồ Âu không?"

Thẩm Ngọc Thư cũng chăm chú nhìn cậu ta, khuôn mặt gằn như không có chút biểu cảm, đợi cậu ta liến thoắng một hồi rồi mới lên tiếng: "Cậu hình như không hài lòng với tôi?"

Giọng nam trầm mang theo chút từ tính khiến người nghe cảm thấy rất dễ chịu, có điều thứ khiến người ta kinh ngạc không phải là ngoại hình xuất chúng hay giọng nói mà là không khí xung quanh Thẩm Ngọc Thư. Trên người hẳn có một khí chất ôn hòa ấm áp. Một người đàn ông có khí chất như thế này, nếu ở thời hiện đại thì rất dễ dàng trở thành thần tượng.

Nhân viên phục vụ tiệc nuôi dưỡng: Tên này rõ ràng có thể kiếm ăn nhờ cái mặt, thế mà lại đi làm cốm, thật đúng là phí của giờ.

Cậu ta lắc đầu đáp: "Không phải, tôi chỉ nói rằng có người mặc long bào cũng chẳng ra dáng thái tử thôi."

"Câu này dùng để nói cậu thì không còn gì chính xác hơn đây." Thẩm Ngọc Thư phản kích: "Cậu nhìn cũng không giống nhân viên phục vụ."

Không còn người lạ nào xung quanh, cậu nhân viên phục vụ cũng không diễn kịch nữa, híp mắt nhìn Thẩm Ngọc Thư từ đầu xuống chân: "Tôi đương nhiên không phải, cậu là ai thì tôi cũng thế."

"Cậu nói gì thế?"

"Ha, cậu bỏ không làm cảnh sát nữa, chuyển sang làm coser hả? Có điều cậu ăn mặc theo kiểu Dân Quốc thế này nhìn cũng được lắm. Không ngờ cậu không những giỏi bắt tội phạm mà diễn xuất cũng không tệ. Nói thật đi, cậu tới đây từ khi nào? Đừng nói là vì cứu tôi nên cậu nhảy xuống theo nhé tôi sẽ không vì thế mà cảm động đâu..."

Nói xong một tràng, đổi lại là khuôn mặt càng trở nên tối sầm của Thẩm Ngọc Thư, cậu nhân viên phục vụ nheo mắt cười, đưa tay vỗ vỗ ngực hẳn.

"Có điều nể tình một anh chàng đẹp trai như cậu lại dám quên mình để cứu tôi, tôi sẽ rất cảm kích đấy, Thẩm Ngạo..."

"Cậu có biết trộm cắp sẽ bị tội gì không?"

Câu hỏi đột ngột ngắt lời nhân viên phục vụ, đôi mắt phượng rất đẹp của cậu ta nheo lại, nhìn ngắm Thẩm Ngọc Thư lại lần nữa rồi bật cười.

"Tôi không biết cậu đang nói gì, nhưng tôi biết một chuyện khác."

... Cậu nhận nhầm người rồi.

Mặc dù người này rất giống Thẩm Ngạo, nhưng nhìn kỹ ở khoảng cách gần mới phát hiện ra khí chất của hai người họ không hoàn toàn giống nhau. Thẩm Ngạo cương nghị lạnh lùng, về điểm này cả hai rất giống nhau, nhưng ở người này còn có sự ôn hòa của dân trí thức nho nhã. Đây có lẽ là khí chất mà chỉ có người ở thời đại này mới có.

Sớm biết hẳn không phải là Thẩm Ngọc Thư thì cậu đã chẳng ra tay giúp đỡ làm gì.

Thẩm Ngọc Thư khiến cậu nảy sinh một cảm giác nguy hiểm nào đó, nói xong, cậu cúi chào lịch sự, đang tính rời đi thì bị Thẩm Ngọc Thư gọi lại.

"Cậu định cầm theo ví tiền của người khác mà rời đi à?"

"Ví tiền của người khác, chàng đẹp trai, mới sáng ra mà đã nói mơ rồi à?"

Thẩm Ngọc Thư bước tới một bước, ghé sát vào người cậu ta, nhân viên phục vụ chỉ còn cách lùi lại, thuận tay đặt cái khay xuống cái giá cạnh đó, nhún vai mỉm cười nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Không thèm để ý đến dáng vẻ thoải mái tự tin ấy của cậu, hẳn nói:

"Thường thì nhân viên phục vụ sẽ đỡ khay bằng tay trái, tay phải rót đồ uống, nhưng cậu lại đỡ khay bằng tay phải, tay trái rót đồ uống và móc trộm ví, hơn nữa động tác còn rất nhanh. Điều này chứng tỏ cậu là người thuận tay trái, các ngón tay của cậu thon dài trắng trẻo, chứng tỏ chưa phải lao động vất vả bao giờ, có điều khí chất của cậu lại không giống với một công tử nhà giàu, nhưng lòng bàn tay có rất nhiều vết chai, chứng tỏ cậu kiếm cơm nhờ đôi bàn tay này. Thường xuyên trà trộn trên tàu là vì chỗ này có rất nhiều "cừu béo" để cậu kiếm chác. Cậu biết không ít những câu xã giao đơn giản bằng tiếng nước ngoài, điều này cho thấy cậu không những dùng tay ăn trộm, mà còn dùng cả cái đầu nữa. Ngoài ra cậu thích màu đen, xanh lam, màu đỏ, và cả... háo sắc."

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói, nhân viên phục vụ hết nhìn bàn tay lại nhìn y phục của mình.

Đúng như Thẩm Ngọc Thư đã nói, lòng bàn tay cậu có nhiều vết chai, chiếc khăn tay đang cầm có màu lam nhạt, cổ tay đeo chiếc băng đô trang trí bằng da màu đỏ, có điều cái băng đô này khứa dưới cổ tay áo, không ngờ mắt Thẩm Ngọc Thư lại tinh tường thế, có thể suy luận ra sở thích của cậu từ những chi tiết nhỏ nhất như vậy.

Nghe thấy hai tiếng "háo sắc" cuối cùng, cậu không kìm được bật cười:

"Thích những gì đẹp đẽ là tâm lý tự nhiên của con người, cảm ơn vì những suy luận về tôi, có điều, mặc dù cậu đã rất cố gắng để đóng vai Sherlock Holmes, nhưng rất lấy làm tiếc phải nói rằng, có rất nhiều chỗ cậu đã đoán sai."

Thẩm Ngọc Thư kinh ngạc nhìn cậu, trên khuôn mặt lần đầu tiên thể hiện ra một cảm xúc khác ngoài vẻ lạnh lùng.

Phản ứng này thẳng thắn đến mức đáng yêu, giống hệt như một đứa bé ngây ngô vậy, sự khác biệt quá lớn khiến nhân viên phục vụ ngẩn ra, hồi lâu sau mới ngờ nghếch gật đầu lẩm bẩm:

"Câu này đáng lẽ tôi nói mới đúng... Hóa ra Sherlock Holmes đã nổi tiếng từ thời này rồi."

Vẻ mặt ngây ngô của Thẩm Ngọc Thư biến mất rất nhanh, thay vào đó là vẻ lạnh lùng không chút cảm xúc ban đầu: "Tóm lại là cậu đã lấy trộm ví tiền của người khác, hành vi này là không đúng, mau trả cho người ta."

"Cậu nói cái gã Tây mũi lõ thô lỗ bất lịch sự lúc nãy ấy há?"

"Anh ta có thô lỗ hay không cũng không phải lý do để cậu phạm tội."

"Thần kinh!"

Từ nhỏ tới lớn cậu ghét nhất là loại nguy quân tử nghiêm trang đạo mạo này, nhân viên phục vụ không thèm tiếp chuyện với Thẩm Ngọc Thư nữa, quay người cầm lấy cái khay rồi rời đi.

Ai ngờ vừa mới đưa tay ra thì đã bị Thẩm Ngọc Thư giữ lại, thuận thế đẩy tới sát mạn thuyền dè chặt.

"Đau đau đau... Gãy tay đến nơi rồi."

Thẩm Ngọc Thư chẳng thèm để ý tới tiếng hét của nhân viên phục vụ, hẳn vẫn giữ chặt lấy cậu ta, vừa đưa tay xuống mò túi quần thì cậu ta đổi giọng gào lên: "Bớ người ta sàm sỡ, cưỡng hiếp! Cứu mạng với!"

"Nếu cậu không muốn gọi tuần bộ tới thì câm miệng lại."

Nhân viên phục vụ trợn mắt, ngậm mồm lại, chuyển sang dựa vào mạn thuyền, huýt sáo ngắm phong cảnh.

Thẩm Ngọc Thư lục trong túi cậu ta một lúc lâu cũng không thấy gì, đổi sang túi khác tìm cũng không có kết quả.

"Tìm đủ chưa thưa ngài, cánh tay tôi tê hết rồi."

Cái giọng đầy lười nhác, hoàn toàn không có cảm giác chột dạ của kẻ làm bậy bị bắt gặp, ngược lại Thẩm Ngọc Thư càng tìm càng sốt ruột. Không tìm được đồ cũng đồng nghĩa với việc suy luận ban nãy là sai, thế nhưng hãn tin vào trực giác của mình, tay nhân viên phục vụ này nhất định có vấn đề.

Thẩm Ngọc Thư vừa kiểm tra túi quần nhân viên phục vụ, vừa tranh thủ quan sát mái tóc cậu ta.

Khi ở London hãn theo học Tây y, đôi lúc có tham gia việc xét nghiệm tử thi, thế nên có biết một số kiến thức suy luận, có điều cho dù như vậy đi nữa, hãn vẫn không thể phán đoán được làm sao để có thể làm ra màu tóc kỳ quái này.

Hãn có nghe nói đến nhuộm tóc, nhưng màu tóc của nhân viên phục vụ nhìn rất tự nhiên, giống như sinh ra đã như vậy, chỉ có phần chân tóc là màu đen, điều này khiến cho hãn không nghĩ ra nguyên nhân, không tìm được xích lại gần người người.

Nhân viên phục vụ nhận ra điều đó nhưng chỉ lặng im mặc hãn muốn làm gì thì làm, ngược lại thì những hành khách đi qua không ngừng ném về phía hai người họ những ánh mắt kỳ quặc, có người còn lấy tay chỉ trỏ, lộ rõ vẻ ghê tởm.

Thẩm Ngọc Thư tóc này mới phát hiện tư thế của cả hai rất nhạy cảm, vội vàng buông nhân viên phục vụ ra, lùi lại phía sau.

Cánh tay được trả tự do, nhân viên phục vụ xoay người lại, nheo mắt cười nói: "Nếu đổi lại là trước kia thì tôi nhất định sẽ kiện cậu tội sàm sỡ."

"Tôi chỉ tìm kiếm tang vật thôi."

"Vậy cậu tìm được chưa?"

Vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư có chút ngượng ngùng, nhân viên phục vụ lại cười: "Muốn bắt chước Sherlock Holmes, cậu phải về học thêm vài năm nữa."

Khuôn mặt mặc dù tươi cười nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo, Thẩm Ngọc Thư chú ý đến điều ấy, trực giác cho biết tang vật vẫn còn trên người tên này, chẳng qua là hãn chưa tìm ra mà thôi.

Nhân viên phục vụ cầm lấy cái khay rời đi, gió biển thổi tới làm bay vạt áo, khiến cho thân hình cậu ta nhìn càng mảnh khảnh.

Tại nơi mà Thẩm Ngọc Thư không nhìn thấy, cậu ta thu lại nụ cười, thấp giọng nói: "Thân phận của tôi, cho dù có là Sherlock Holmes tái thế cũng không thể nào đoán được."

Gió biển đem câu nói này thổi tới tai Thẩm Ngọc Thư, hãn lặng lẽ nhìn theo cái bóng xa dần của nhân viên phục vụ, một lúc sau mới định thần lại, đột nhiên thấy có gì đó không ổn bèn vội vàng sờ vào túi mình.

Chết rồi! Ví của hãn đã biến mất!

Cho rằng bản thân nhớ nhầm, Thẩm Ngọc Thư lại kiểm tra túi khác, vẫn không tìm thấy ví tiền. Lúc này hãn mới hiểu ra, tay nhân viên phục vụ đó có

lấy trộm ví của gã người Tây không thì chưa rõ, nhưng nhất định là đã lấy trộm ví của hắn, chính vào cái lúc hắn lại gần lục soát.

"Đáng ghét!"

Thẩm Ngọc Thư tức quá bật cười, đuổi theo hướng nhân viên phục vụ rời đi, có điều đã quá muộn, những người lên boong nghỉ ngơi càng lúc càng nhiều, sớm đã chẳng còn bóng dáng của cậu ta nữa.

Trong lúc Thẩm Ngọc Thư đang mải mê tìm kiếm tên trộm thì cậu ta đã ở phía đầu kia boong tàu, tay trái lặn xuống phía dưới cái khay.

Chỗ đó có một sợi dây da có gắn nam châm, ví tiền bị sợi dây giữ bên dưới khay, nhân viên phục vụ thu lại sợi dây nam châm, dùng một tay linh hoạt mở cái ví ra, rút lấy tiền trong đó rồi lại vung tay ra ngoài một cái, ví tiền rơi tùm xuống biển.

Động tác của cậu ta rất tự nhiên thuần thục, chân bước về phía trước thì việc cũng đã làm xong, thế nên mặc dù xung quanh có rất nhiều người, nhưng chẳng có ai chú ý đến việc chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc ấy.

Cất tiền xong, nhân viên phục vụ bước vào khoang dành cho hành khách, sau khi chắc chắn rằng không có ai đi theo, cậu ta lôi chìa khóa ra mở một trong những cánh cửa ở đó, bước vào rồi khóa trái lại, đặt cái khay xuống, lúc này mới thở phào một cái.

Lời của sư phụ nói năm đó không sai, cái nghề này của họ lúc nào cũng có kẻ tài năng, thế nên nhất định không bao giờ được khinh địch. Lúc này cậu đã quá xem thường Thẩm Ngạo... À không, cái người có ngoại hình giống

Thâm Ngạo, mới xém chút nữa thì trúng chiêu. May mà cậu nhanh trí, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nếu một vua trộm quốc tế thế kỉ hai mốt như cậu mà lại để bị lộ bài ở cái thế giới của chín mươi năm về trước này, chẳng thà chết luôn khi bị rơi từ trên cao xuống còn hơn.

Cậu cởi bỏ áo ngoài vắt sang một bên, ngồi xuống cái giường hẹp rồi đưa mắt nhìn qua ô cửa tròn nhỏ bên cạnh, bên ngoài mênh mông nước biển.

Có thể ngắm cảnh biển từ cửa sổ, chứng tỏ căn phòng này cũng thuộc hạng sang, có điều đối với cậu mà nói, cảnh biển cũng chẳng đáng xem bằng điện thoại di động.

Nhân viên phục vụ cầm cái iphone bên cạnh gối lên nghịch.

Đây là chiếc điện thoại cậu thích dùng nhất, bên trong có rất nhiều chức năng hữu ích, bí kịch ở chỗ, ở cái nơi không có sạc cũng không có ổ cắm điện này thì cho dù cậu có iphone 7, 8 hay 9 cũng đều vô dụng.

Bởi cậu đang ở năm 1927, thời Dân Quốc cách thời cậu sinh sống đến gần chín mươi năm về trước!

Không sai, nhân viên phục vụ này không phải ai khác mà chính là nhân vật xuất hiện ở phần mở đầu câu truyện - nhân vật chính của chúng ta: ngài Tô Duy.

"Haizz... Đến lên mạng cũng không được. Ông trời ơi ông đang chơi tôi à?"

Thở dài một cái, Tô Duy lắng điện thoại sang một bên, nằm vật xuống giường.

Cùng với lúc cậu nằm xuống, cái giường cũng kèn kẹt kêu, Tô Duy coi như không nghe thấy, đưa tay lôi cái đồng hồ quả quýt trên cổ xuống, mở nắp ra rồi chờ dẫn nhìn thời gian trên đó.

- Cho dù gặp phải bất cứ tình huống bất ngờ nào cũng phải giữ được bình tĩnh, vì tòi tệ nhất thì một là nhiệm vụ thất bại, hai là bị bắt vào tù, không đến mức độ phải chết. Chỉ cần không chết thì kiểu gì cũng còn hy vọng.

Lời dạy của sư phụ lúc nhỏ hiện lên trong đầu, tin rằng lúc dạy cậu nhất định ông đã không biết còn có cả khả năng thứ ba, mà đó còn là khả năng tòi tệ nhất.

Tại sao lại thành thế này, kỳ thực đến tận bây giờ Tô Duy vẫn không hiểu nổi, cậu chỉ nhớ rằng lúc đó dây thừng bị đứt rồi rơi xuống dưới, trong lúc rơi thì xuất hiện hiện tượng ý thức bị gián đoạn, đợi đến khi cậu định thần lại thì đã thấy mình hoàn toàn vô sự nằm trên mặt đất.

Không mất mạng vì rơi từ trên cao xuống, Tô Duy rất mừng, nhưng sự vui mừng ấy không duy trì được lâu khi cậu phát hiện mình phải đối mặt với tình huống còn tệ hơn cả cái chết...

Xung quanh là những bức tường cũ kỹ, những người ăn mặc kỳ lạ, không khí nồng nặc mùi mồ hôi và mùi ẩm mốc, trong phòng có đèn, nhưng độ sáng còn chẳng bằng chức năng chiếu sáng của cái điện thoại... Tất cả đều dùng ánh mắt kì dị nhìn cậu, cứ như là nhìn thấy ma vậy.

Mất đến tận ba phút, Tô Duy vẫn không lý giải nổi chuyện gì đã xảy ra, cậu hoảng hốt chạy ra ngoài, men theo hành lang chạy lên boong tàu. Nơi này cũng đang là đêm, ngược mắt nhìn ra, biển cả mênh mông xung quanh, gió đêm thổi tới, mang theo vị mặn và cảm giác ướt át.

Cảm giác đau đớn do cú rơi ban nãy giần giật truyền lên não, nhắc nhở cậu rằng đây không phải là nằm mơ. Tô Duy nhìn sang xung quanh, phong cách kiến trúc của con tàu, cách trang trí theo phong cách cổ điển của nó khiến cậu dần nhận ra rằng, mình rơi từ trên cao xuống không chết, mà rơi tới một nơi hoàn toàn xa lạ.

Sau đó Tô Duy mới biết rằng mình rơi xuống một con tàu thủy chở khách đang trên đường tới Thượng Hải, rất may là khả năng phản ứng cũng như thích ứng của cậu rất tốt, sau khi đã tìm hiểu tình hình trước mắt, Tô Duy trấn tĩnh lại rất nhanh.

Trước hết là dùng một cái lắc bạc đổi với một nhân viên phục vụ lấy bộ đồng phục và vé tàu, sau khi có được một phòng nghỉ mới bắt đầu bình tĩnh nghiên cứu vấn đề trước mắt.

Xuyên không là một tử thịnh hành, hỏi mười người thì mười người đều biết, nhưng số người thực sự trải qua thì chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tô Duy lôi hết những gì mình đã xem trên TV về xuyên không ra ôn lại, kết hợp với những gì bản thân đã trải qua, cuối cùng kết luận thủ phạm là cái đồng hồ quả quýt này, cũng chính là thứ đồ mà khách hàng đã thuê cậu trộm.

Đây là một cái đồng hồ quả quýt mạ vàng, bên ngoài có khảm một vòng ngọc trai, nắp đồng hồ đã từng bị va đập nên hơi lõm vào trong, trên đó còn có rất nhiều vết xước ghi lại dấu vết của thời gian. Mặt trong là một bức

tranh phong cảnh, trải qua năm tháng dài sử dụng, bức tranh đã trở nên rất mờ hồ do bị phai màu.

Trong số những chiếc đồng hồ quả quýt được chế tạo ra vào thế kỷ mười tám, chiếc đồng hồ này cả về bề ngoài lẫn tay nghề chế tác đều rất bình thường. Nếu nói về mặt đồ cổ thì nó cũng khá đáng giá, nhưng không đến mức phải bỏ ra hàng triệu đô để thuê cậu trộm nó về.

- Đó là đồ vật của cụ cố tôi, sau này vì chiến tranh loạn lạc nên đánh mất, bố tôi trước khi ra đi đã dặn dò tôi nhất định phải tìm nó về. Vì thế, để hoàn thành tâm nguyện của ông, dù có phải trả bất cứ giá nào tôi cũng không tiếc.

Đây là lời người khách đó nói, thật giả không quan trọng, chỉ cần tiền anh ta trả là thật, hơn nữa anh ta còn chuẩn bị một cái đồng hồ khác để thay thế, cùng niên đại, ngoại hình gần như giống hệt cái đồng hồ này, vì thế nhà trưng bày thật ra cũng không bị thiệt hại gì. Đây là lý do khiến Tô Duy cuối cùng đã chấp nhận ủy thác.

Bây giờ nghĩ lại, cái lý do "hoàn thành di nguyện" ấy thật quá miễn cưỡng, đại khái chắc tại người khách đó biết được chiếc đồng hồ này có khả năng xuyên thời gian nên mới tìm cách để có được nó.

Có điều suốt mấy hôm vừa rồi, cho dù Tô Duy có vụn vẹo kim đồng hồ thế nào thì chiếc đồng hồ cũng chẳng có phản ứng gì. Cuối cùng cậu đành từ bỏ, để phòng trường hợp vụn hỏng luôn nó, nếu thế thì sẽ thật sự không quay về được nữa.

Cũng chính vì thế nên lúc mới nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư cậu đã rất vui. Cho dù là đối thủ truyền kiếp đi nữa, sau khi cùng trải qua cảnh ngộ thì vẫn có thể trở thành người thân được. Thế nhưng rất đáng tiếc, người đó chỉ có ngoại hình giống với Thẩm Ngạo mà thôi.

Thẩm Ngạo không thể nào nhảy xuống theo cậu được, đây có phải tình tiết nhảy vược trong truyện võ hiệp đâu.

Nghĩ tới sự ngây thơ của mình, Tô Duy bất giác bật cười mai mỉa, lôi trong túi ra một cái ví, đó là cái Ví cậu đã móc trộm của Thẩm Ngọc Thư trong lúc hăn mãi lục soát người cậu.

Tô Duy mở ví ra xem, bên trong có một ít tiền giấy và tiền xu, còn có cả vé tàu nữa, nhìn cách ăn mặc nói năng thì có lẽ hăn ta sinh ra trong một gia đình giàu có.

Cậu lục khắp các ngăn, tìm được một tấm thẻ dạng như chứng minh thư, mép thẻ đã ố vàng, có lẽ đã có từ rất lâu rồi, trên đó ngoài địa chỉ ra thì còn ghi tên tuổi nữa.

Thẩm Ngọc Thư? Không ngờ cũng cùng họ Thẩm.

Tô Duy lật đi lật lại tấm thẻ trăm tư. Cùng họ, ngoại hình lại rất giống nhau, nếu như không phải Thẩm Ngạo sau khi xuyên không đến đây đầu bị va đập dẫn đến mất trí nhớ, thì cái tay Thẩm Ngọc Thư này nhất định phải có mối liên hệ mật thiết nào đó với Thẩm Ngạo.

Nghĩ đến đây, Tô Duy hưng phấn ngồi dậy.

Bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân và kết quả của nó, đây cũng chính là lời hồi đó sư phụ đã nói với cậu.

Nếu như kết quả là việc cậu xuyên không đến đây, vậy thì chỉ cần tìm ra nguyên nhân là cậu có thể trở về... Về lý thuyết thì nhất định phải là như thế, nếu không tại sao tại đây cậu lại không gặp phải ai khác mà lại là một người giống hệt Thẩm Ngạo?

Tô Duy là một con người thực dụng, hơn nữa nhân sinh quan của cậu luôn tràn đầy tinh thần lạc quan, sau khi lên kế hoạch, Tô Duy cất cái ví đi, chuẩn bị điều tra về Thẩm Ngọc Thư.

"Hy vọng ở chính nhân gian!"

Đối diện với biển rộng bao la bên ngoài ô cửa, Tô Duy giơ tay làm một động tác thẳng lợi tự cổ vũ mình.

Chương 2: Một rừng không thể có hai hổ

"Xin hỏi quý tính huynh đài?"

"Tô Duy. Chữ Tô trong 'thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô Hàng', chữ Duy trong 'duy ngã độc tôn'."

("Thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô Hàng" có nghĩa là "trên trời có thiên đường, dưới hạ giới có Tô Châu và Hàng Châu", đây là câu nói ca ngợi vẻ đẹp của Tô Châu và Hàng Châu, Trung Quốc.

Duy ngã độc tôn: chỉ có bản thân mình là giỏi nhất)

Duy ngã độc tôn? Thật là mạnh miệng.

"Không biết quý tính đại danh của ngài là gì?" Tô Duy hỏi lại.

"Thẩm Ngọc Thư. Chữ Thẩm trong 'Thẩm Viên', Ngọc Thư trong 'Ngọc bản linh thư'."

(Ngọc bản linh thư: ngọc bản: một loại sách cổ khắc trên ngọc; linh thư: sách của các vị tiên)

Tô Duy cười hờ hờ. "Tên hay, tên hay!"

"Không biết huynh đài từ đâu tới?" Thẩm Ngọc Thư lại hỏi.

"Tới từ chỗ tới."

"Định đi đến đâu?"

"Đi đến chỗ đến."

"Hy vọng tại nhân gian."

Cùng một thời điểm, trên cùng một con tàu, trong một căn phòng khác, Thẩm Ngọc Thư cũng thốt lên một câu y hệt.

Sau khi phát hiện ra hành vi án trộm của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư đã từng nghĩ đến việc nhờ tuần bộ trên tàu giúp đỡ, nhưng những người đó mở miệng ra là đòi tiền khiến hãn hết sức thất vọng. Loại tuần bộ này chỉ được cái mẽ mà thôi, nhờ bọn chúng đi bắt trộm chẳng thà tự mình làm lấy còn hơn.

Thế là hãn phác họa một chân dung đơn giản, mang đi hỏi những người làm việc trên tàu. Quả đúng như Thẩm Ngọc Thư dự đoán, tất cả đều trả lời rằng ở đây không có nhân viên phục vụ nào như vậy.

Tiếp đó hãn lại đến những chỗ tập trung đông khách trên tàu hỏi thăm, có điều kết quả không lạc quan lắm.

Vốn cứ nghĩ rằng trong suốt cả hành trình dài như vậy, mái tóc của người đó lại đặc biệt như thế, sẽ rất dễ dàng tìm được, không ngờ hãn đã hỏi hết tất cả mọi người mà vẫn không thu hoạch được gì.

Chàng trai thư sinh anh tuấn lại có chút cổ quái đó sau khi đột nhiên xuất hiện lại bất ngờ biến mất một cách kỳ lạ.

Nếu vậy thì chỉ còn một khả năng mà thôi: Tên trộm đã cải trang.

Kinh nghiệm của việc đọc không biết bao nhiêu cuốn truyện trinh thám nói với Thẩm Ngọc Thư như vậy.

Hắn quay về phòng, theo tưởng tượng vẽ lại chân dung mà tên trộm có thể hoá trang rồi mang đi hỏi. Vẫn không có kết quả.

Thẩm Ngọc Thư không thể biết rằng Tô Duy rơi xuống đây khi con tàu đã đi được nửa quãng đường, hơn nữa còn rơi vào khoang chung của dân thường. Để tránh bị chú ý, cậu thường xuyên thay đổi trang phục và kiểu tóc, thỉnh thoảng còn hóa trang cả mặt mũi nữa. Hôm nay chẳng qua vì nhận nhầm hẳn là Thẩm Ngạo nên mới để lộ mặt thật mà thôi.

Khi Thẩm Ngọc Thư tới khoang bình dân để hỏi thì trời đã về chiều. Lần này mọi chuyện rất thuận lợi, rất nhanh hắn đã tìm được người hôm ấy có gặp Tô Duy.

Sau khi nghe người đó thêm mắm dặm muối ba la một hồi, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Anh chắc chắn là cậu ta rơi từ trên trời xuống chứ?"

"Chắc chắn, chắc chắn. Tối đó rất muộn rồi, cửa cũng đã khóa, bọn tôi đang ngồi đánh bài thì nghe đánh 'ầm' một cái, đã thấy cậu ta nằm ngay trên sàn rồi. Quần áo đầu tóc đều rất kỳ cục, mới đầu bọn tôi còn tưởng là trộm cơ."

Cậu ta đích thị là trộm mà.

"Sau đó cậu ta như phát điên bò dậy chạy ra ngoài, chúng tôi vội vàng kiểm tra lại hành lý của mình, may mà không bị mất thứ gì. Chưa được bao lâu sau thì cậu ta lại quay lại, hỏi chúng tôi nhiều câu rất kỳ cục. Ánh mắt với động tác của cậu ta lúc ấy cứ như bị ma nhập vậy, tóc tai cũng xanh lè, vô cùng đáng sợ. Chúng tôi vì thế cũng không dám làm cậu ta kích động, đành thật thà trả lời."

"Cậu ta hỏi những gì?"

"Hỏi chúng tôi là ai? Đây là đâu? Năm bao nhiêu sau công nguyên? Tôi không hiểu công nguyên là cái gì, bèn trả lời cậu ta đây là năm Dân Quốc thứ mười sáu, thế là cậu ta càng đờ ra, đứng ngẩn ra đó rất lâu, tiếp đến lại bật cười ha hả. Cậu xem, như thế không điên thì là gì?"

"Cậu ta còn làm những gì nữa?"

"Cậu ta dùng viên ngọc này đổi với tôi lấy một bộ quần áo."

Người đàn ông lôi từ trong túi ra một cái túi vải nhỏ, mở ra. Trong đó là một viên trân châu hình quả đào, bản thân viên trân châu màu hồng, nhưng sau khi được bàn tay người đàn ông nắm lấy thì lại phát ra ánh sáng xanh.

Tên nhóc đó nói đây là dạ minh châu, ha ha, cậu ta tưởng tôi là đồ ngốc chắc? Có điều nó rất đẹp, đổi cho cậu ta cũng được, mang về cho con trai tôi nghịch."

Thẩm Ngọc Thư mượn lấy xem xét cẩn thận.

Viên ngọc rất nhẹ, không biết được làm bằng gì, có điều có thể phát sáng, có lẽ bề mặt đã được phủ một chất gì đó. Cũng giống như người ta nhìn thấy lửa ma trời vào buổi đêm, đó là do phốt pho tạo ra mà thôi.

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy hiếu kỳ, rút một tờ tiền lớn ra đổi, người kia đồng ý luôn không chút đắn đo, thậm chí còn sợ hấn đổi ý, đổi xong là vội vàng chạy mất dạng.

Biết địch biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Thật tình cờ, một lần nữa châm ngôn sống của Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy lại trùng nhau.

Mặc dù vẫn chưa tìm thấy người nhưng thông tin thu được cũng không ít, Thẩm Ngọc Thư rất hài lòng với kết quả này, hần uống một tách trà chiều tại phòng ăn rồi tiếp tục cầm bút hình đi hỏi thăm.

Đối với người thường mà nói, hành vi này thật là vô vị, nhưng Thẩm Ngọc Thư thì không nghĩ vậy.

Tiền mất chỉ là chuyện nhỏ, vé tàu cũng có thể mua bù được, nhưng hần muốn dựa vào khả năng của mình để tìm ra tên trộm đó. Nếu như việc bị móc túi giữa ban ngày ban mặt làm hần tức giận thì những gì thăm dò được về tên trộm lại khiến hần hứng thú.

Hần muốn biết tên trộm đó rốt cuộc là ai? Thân phận mà tên đó nói rằng "đến Sherlock Holmes cũng không đoán được" ấy là như thế nào?

Một ngày đi tìm hiểu thăm dò đã qua, chiều tối Thẩm Ngọc Thư chọn một nhà hàng truyền thống dùng bữa, sau khi gọi món, hần đang ngồi ngắm bức họa thì bên ngoài vọng vào tiếng cãi vã ồn ào.

Qua cửa sổ, hần nhìn thấy một đứa bé chạy vụt qua boong, đằng sau nó có mấy người lớn đuổi theo, cuối cùng là tuần bộ.

Có kịch hay, rất nhiều hành khách hiếu kỳ đã chạy ra khỏi phòng ăn để xem, Thẩm Ngọc Thư cũng ra theo.

Đứa bé không chạy được bao xa thì đã bị bắt lại, dẫn đầu là một người đàn ông mặc đồ truyền thống béo phịch, ông ta dồn đứa bé vào một góc mạn thuyền, chỉ tay vào mặt nó chửi: "Thằng ranh con khốn kiếp này, mày chán sống rồi hả? Lại dám ăn trộm đồ của tao!"

Thằng bé chừng bảy tám tuổi, trên đầu đội một cái mũ lưỡi trai nhìn không ra vốn dĩ màu gì, quần áo bẩn thỉu vá chằng vá đụp, có điều khuôn mặt lại tròn trịa, cặp mắt vừa to vừa sáng. Nếu được tắm rửa sạch sẽ, có lẽ cũng là một đứa trẻ rất đáng yêu.

Bị cả một đám người vây lấy, thằng bé rất sợ hãi, nó ra sức lùi ra phía sau, lão mập túm lấy cổ áo lôi nó lại nói với tuần bộ: "Chính là thằng nhãi con này, mau bắt lấy nó!"

Mấy tay tuần bộ đứng im, có lẽ thấy vụ này không có màu mè gì nên so với việc bắt người, xem kịch vui còn thích hơn.

Lão mập thấy thế cuống lên, túm lấy thằng bé lôi về phía tuần bộ.

Thằng bé không chọi được với lão, tưởng chừng như sắp bị lôi đi đến nơi thì bỗng nhiên lão mập rú lên, một thứ gì đó nhỏ xíu xuyên qua đám người nhảy lên tay gã cắn một miếng đau điếng, sau đó lại nhanh như cắt nhảy lên mạn thuyền, leo lên dây buồm.

Lão mập ôm lấy cổ tay áo kêu lên, thằng bé định nhân cơ hội chạy trốn thì bị đồng bọn của lão giữ lấy không buông.

Có điều sự chú ý của mọi người đều đã chuyển sang cái thứ nhỏ nhỏ vừa mới xuất hiện.

Hóa ra đó là một con sóc, nó nhỏ hơn nhiều so với những con sóc bình thường khác, sau khi đứng vững trên dây buồm còn nhe răng ra với lão mập như trêu tức.

Bộ dạng hài hước của nó khiến mọi người cười ồ lên. Hiếm lắm mới gặp chuyện hay, những người thích hóng chuyện vây tới càng lúc càng đông, lão béo không chịu nổi mất mặt, thấy tuần bộ không giúp thì đành phải hô đồng bọn bắt lấy con sóc, bản thân thì xắn tay áo lên, vung tay định tát thẳng bé.

Sóc nhỏ bị đuổi phải chạy tứ tung, không còn giúp thẳng bé được nữa, cái tát của lão mập sắp giáng xuống đến nơi thì có người giữ tay lão lại.

Lão mập ngược mắt lên nhìn, thấy đó là một người đàn ông mặc âu phục rất cao, tay cũng rất khỏe. Cổ tay lão vừa bị con sóc cắn, giờ lại bị tóm lấy, đau đến nhăn nhúm cả mặt mà không sao giăng ra được.

"Mày... Mẹ kiếp..." Lão mập định văng tục nhưng thấy khí thế của người đàn ông, đành phải đổi giọng: "Cậu muốn thế nào?"

"Có chuyện gì thì bình tĩnh nói chuyện, động tay động chân không phải là hành vi văn minh lịch sự, nhất là lại đối với một đứa trẻ con." Thẩm Ngọc Thư buông tay ra nói.

Thực ra hẳn cũng không muốn bao đồng lo chuyện thiên hạ, nhưng quả thật không chịu nổi cảnh mấy người lớn to xác lại đi bắt nạt một đứa bé con.

Nghe thấy Thấm Ngọc Thư nói vậy, lão mập trợn mắt gào lên: "Trẻ con thì sao? Trẻ con ăn trộm thì không phạm pháp à?"

"Nó ăn trộm gì của ngài?"

"Một cái bánh quy."

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều ồ lên lão vội vàng giơ hai ngón tay lên: "À không, là hai cái, hai cái."

Thấm Ngọc Thư còn chưa nói gì thì trong đám đông đã có người không chịu nổi nữa: "Xòì, có hai cái bánh con con, có cần phải đuổi đánh nó thế không?"

Lão mập bị nói cho muối mặt, quay ra hét lên với bọn họ: "Hôm nay nó ăn trộm bánh, nói không chừng ngày mai sẽ trộm ví tiền! Không dạy cho nó bài học thì đồ của các người cũng sẽ bị trộm mất cho mà coi, các người nhìn đấy, nó còn bảo đồng bọn cắn tôi nữa."

Vừa nói vừa hào phóng chìa chỗ vừa bị sóc cắn cho mọi người xem, đáng tiếc chẳng ai thèm để ý, mọi người còn đang bị thu hút bởi cảnh đồng bọn của lão chui lên nhảy xuống tìm bắt con sóc.

Mấy gã đó người ngợm chắc nịch, vậy mà lại chẳng làm gì nổi một con sóc. Tưởng chừng tóm được đến nơi thì "vù" một cái, con sóc lại lách qua khe hở chạy mất, mọi người xem đến cuối cùng đều thi nhau huýt sáo hoan hô.

Lão mập thấy vậy càng điên tiết, không còn cách nào khác đành phải chìa vết thương ở cổ tay ra cho Thẩm Ngọc Thư xem.

"Tôi bị cắn đây này, tìm bác sĩ khám bệnh tốn nhiều tiền lắm đấy. Cậu bảo thằng nhãi ấy trả tiền bồi thường thì chuyện này coi như xong."

Đứa bé nhỏ như vậy, làm sao có tiền trả lão được chứ? Hơn nữa vết thương cùng lắm cũng chỉ trầy mất tí da bên ngoài, rõ ràng là muốn bắt chẹt người ta.

Thẩm Ngọc Thư quay sang thằng bé, đôi mắt nó ngân ngấn nước, nhìn càng tội nghiệp. Bị lão mập trừng mắt nhìn, nó sợ rụt người lại trốn ra sau lưng hẳn, lắp ba lắp bắp nói: "Chúng... chúng cháu không cố ý ăn trộm đâu, cháu đói quá, Củ Lạc cũng đói quá, cháu thấy bọn họ định vất bánh đi mới lấy trộm một cái..."

"Thằng ranh kia mà còn dám nói linh tinh hả?"

Lão mập chỉ vào mặt thằng bé mà chửi, nếu không có Thẩm Ngọc Thư chắn擋 trước thì có lẽ lão đã vung tay lên rồi.

Thẩm Ngọc Thư không muốn mất thời gian với loại người vô lại này, hẳn rút trong túi ra mấy tờ tiền, nói: "Đây là tiền thuốc men, đừng làm khó nó nữa."

"Có tí này thôi sao? Vết thương của tôi phải chữa rất lâu đấy..."

Thẩm Ngọc Thư làm ra vẻ thu tiền lại, lão mập lập tức cầm mồm, giằng lấy tiền rồi quay sang gọi đồng bọn của mình.

Chú sóc con treo mình trên một sợi dây buông, nhe răng chít chít trên tức, lão mập tức điên định ra lắc dây thì bị đồng bọn ngăn lại.

Bộ họ mấy người đuổi theo một con sóc đến thở không ra hơi, đã thế còn bị mọi người cười nhạo, sớm đã không còn muốn chường mặt ở chỗ này nữa. Thấy đã thu được tiền bèn vội vàng kéo lão mập rời đi.

Xung quanh có không ít người đứng xem, cả bọn đi quá vội nên va vào một người đàn ông.

Người đó có nước da trắng trẻo và thân hình mảnh khảnh, đúng kiểu thư sinh trói gà không chặt. Lão mập mềm nắn rần buông, đem cơn giận của mình trút hết lên đầu anh ta, đứng đó xỉ vả nửa ngày, đến tận khi đối phương không ngừng cúi mình xin lỗi mới thấy dễ chịu hơn một chút, ngẩng đầu vênh vang bỏ đi.

Thẩm Ngọc Thư sợ mấy tuần bộ làm khó đứa bé nên cũng dúi ít tiền cho họ, mấy người đó vốn chẳng thèm để ý đến chuyện thiên hạ, cầm lấy tiền thuận nước giong thuyền, dạy dỗ đứa bé vài câu rồi bỏ đi.

Những người đứng xem kịch vui cũng lần lượt tán hết, chàng thư sinh trói gà không chặt bị lão mập va phải, lại còn bị mắng cho một trận rát mặt, vậy mà không hề tức giận, vẫn cúi đầu không ngừng xin lỗi.... Tới tận khi lão mập đi rồi mới đứng thẳng người dậy, lẩn vào đám đông rời đi.

Bóng lưng rất quen thuộc, trong đầu Thẩm Ngọc Thư lóe lên một ý nghĩ, hần nhấc chân đuổi theo.

Đứa bé gọi với theo, không thấy hần trả lời, đành phải cun cút chạy theo sau, sóc con thấy vậy lập tức nhảy từ trên dây buồm xuống vai nó cùng đi.

Thẩm Ngọc Thư không gọi người thư sinh trói gà không chặt ngay mà giữ một khoảng cách nhất định phía sau. Sau một lúc lượn lờ, tới một chỗ vắng người cậu ta mới dừng lại tựa vào mạn thuyền, đưa tay ra ngoài.

Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt, Thẩm Ngọc Thư nhận ra thứ người đó đang cầm trên tay, không còn nghi ngờ gì nữa, hần chạy tới lớn tiếng nói: "Cậu thường xuyên chơi trò ném đồ xuống biển thế này sao?"

Người thư sinh quay đầu lại.

Anh ta mặc một cái áo dài màu xanh, mái tóc hơi ngắn được chải gọn về sau, trên mặt đeo đôi kính tròn gọng đen, dưới mũi còn để hai hàng ria mép. Thoạt nhìn thì thấy không quen, nhưng Thẩm Ngọc Thư chắc chắn mình không nhận lầm người.

"Cậu nhân viên phục vụ..." Sau khi ngắt quãng lại thêm vào: "Tên trộm."

Cậu ta nhìn trái nhìn phải, sau đó giơ tay lên chỉ chỉ vào mũi mình, như thể hỏi xem liệu có phải Thẩm Ngọc Thư đang gọi mình.

Thẩm Ngọc Thư gất lên: "Chính là cậu đấy, mặc dù cậu đã hóa trang nhưng tôi nhớ rõ hình dáng phía sau của cậu, cho dù cậu có..."

"Đừng có nói rằng cho dù tôi có hóa thành tro bụi cũng nhận ra nhé, tôi có thâm thù đại hận gì với cậu đâu?"

Người đàn ông mở miệng, chính là giọng nói mà sáng sớm nay Thẩm Ngọc Thư đã nghe, chất giọng trong, ôn hòa, đầy từ tính và... còn có cả sự giảo hoạt trong đó nữa.

Tên này quả là gian xảo, thế nên mới nói bắt trộm thì nhất định phải bắt được tang vật.

Ánh mắt của Thẩm Ngọc Thư hướng về cái tay còn ở bên ngoài mạn thuyền của tên trộm, hăn lao tới định cướp lấy.

Chỉ có điều hăn vẫn muộn một bước. Vào lúc Thẩm Ngọc Thư xông lên thì bàn tay của người kia thả ra, hăn chỉ còn nhìn thấy chiếc ví lộn một vòng trong không trung rồi rơi thẳng xuống dưới.

Thẩm Ngọc Thư vội thò đầu ra ngoài nhìn, biển đêm đen thẳm, nào còn thấy bóng dáng của chiếc ví.

"Hơ hơ, ngài đang tìm gì vậy, ngài?"

Bên tai vang lên giọng nói lười nhác.

Thẩm Ngọc Thư định thần lại, bấy giờ mới nhận ra rằng mình chỉ chăm chăm muốn giật lại đồ mà đè lên người tên trộm, vẫn là cái tư thế rất ám muội kia.

Người đó chớp chớp mắt nhìn hấn, đôi mắt đằng sau cặp kính trong veo và đầy vẻ vô tội.

Nếu không vì hai lần... À không, thêm lần của hấn nữa là ba, nếu không vì ba lần nhìn thấy tên nhóc này trộm đồ thì Thẩm Ngọc Thư nhất định cũng sẽ bị gạt.

Hấn lạnh lùng nói: "Đương nhiên là tìm ví tiền, cái ví đó là của lão mập, lúc này đã bị cậu móc mất."

"Ngài đang nói gì thế? Làm gì có ví tiền nào?"

Lúc này thì vẫn còn, chỉ có điều hiện giờ cái ví đã nằm dưới đáy biển rồi.

"So với việc này thì... Ngài, ngài có thể đứng dậy không? Tôi sắp bị ngài đè đến không thở nổi rồi."

Giọng nói ung dung vang lên cùng với hơi ấm phả ra bên tai, Thẩm Ngọc Thư hơi đỏ mặt, vội vàng đứng thẳng dậy, kéo giãn khoảng cách với tên trộm.

"Cậu sàm sỡ tôi hai lần trong cùng một ngày."

Tô Duy giữ nguyên tư thế dựa vào mạn thuyền, khước miệng khẽ kéo lên: "Nếu cậu thật sự thèm khát như vậy thì tôi cũng không ngại phải hiến dâng đâu, có điều trước tiên cậu phải trả một khoản đủ lớn đã."

Lại thua một hiệp nữa.

Cùng với việc tức phát điên, Thẩm Ngọc Thư không thể không bội phục sự nhanh nhạy của đối phương, nhìn nụ cười ra vẻ bất lực của tên trộm, hẳn thâm nhủ bản thân không được nóng vội nếu không sẽ lại bị rơi vào bẫy.

"Ra giá đi." Thẩm Ngọc Thư bình thản nói: "Có điều trước tiên hãy bỏ lớp hóa trang của cậu đã. Tôi ghét đàn ông để râu."

Không ngờ Thẩm Ngọc Thư sẽ đáp lại như vậy, Tô Duy sững người.

Lần này thì nụ cười khổ trên môi không phải là giả vờ nữa, sau khi đứng thẳng dậy, cậu bèn tháo kính và gỡ râu xuống, Tô Duy cười nói: "Chuyện này đúng là hơi khó, dù gì thì bán thân cũng không phải là nghề chính của tôi. Đợi khi nào nghĩ xong giá tôi sẽ báo với cậu nhé."

Sau lưng Thẩm Ngọc Thư vang lên tiếng gọi khẽ.

Hóa ra là đứa bé vừa nãy đã theo tới nơi, nhìn thấy Tô Duy biến hình thì kinh ngạc đến mức đưa tay bịt miệng, đôi mắt tròn to không ngừng chớp chớp. Con sóc trên vai cũng làm động tác y hệt, nhìn rất buồn cười.

Phản ứng ấy chính là lời khen thẳng thắn nhất lòng hư vinh được thỏa mãn một chút, Tô Duy cười thật tươi nhìn sang Thẩm Ngọc Thư.

Khi hẳn ra tay giúp đỡ cậu bé, Tô Duy vẫn luôn đứng trong đám đông quan sát, trên người Thẩm Ngọc Thư có thứ khí chất của chính nghĩa, thứ khí chất này rất ít thấy được ở thời đại này, thế nên khi thấy hẳn giúp đỡ cậu bé, Tô Duy không hề ngạc nhiên, có điều cậu không ngờ rằng Thẩm Ngọc Thư lại nhận ra mình.

Xem ra cậu đã khinh địch rồi.

"Hình như cậu còn quên chưa gỡ tóc giả xuống."

Thẩm Ngọc Thư nghiêng đầu nhìn tóc Tô Duy, động tác có chút trẻ con này không hợp với hãnh lãm.

Tô Duy bật cười: "Dùng giọng này để chất vấn người khác hình như không được lịch sự lắm."

"Có người nào đi lịch sự với kẻ trộm không?"

"Không phải là kẻ trộm, phải gọi là hiệp đạo."

Tô Duy giơ ngón tay ra trước mặt Thẩm Ngọc Thư huơ huơ, đổi lại là một tiếng "hừ" của hãnh.

Tô Duy đành nhún vai, từ bỏ ý định giải thích, quay sang nói: "Tóc là thật đấy, tôi chỉ nhuộm mực lên thôi."

"Rất sáng tạo."

"Cám ơn, thật ra là bởi vì tôi không tìm được thứ gì hay hơn."

Tô Duy không có phản ứng hốt hoảng của kẻ trộm bị bắt tại trận, ngược lại còn rất nhã nhặn lịch sự, nụ cười luôn nở trên môi, chỉ có điều nụ cười ấy quá hoàn mỹ quá giáo hoạt khiến Thẩm Ngọc Thư liên tưởng đến hồ ly.

Ngoại hình của Tô Duy rất nổi bật, có điều không hẳn là anh tuấn, mà là thanh tú, nhiều diễn viên nam không chắc đã đẹp bằng cậu ta. Vậy nhưng thần thái của Tô Duy lại có cả vẻ mạnh mẽ khiến kẻ khác không dám coi thường, điều này hoàn toàn khác với những kẻ giả dạng hào nhoáng lịch lãm để đi lừa gạt thiên hạ.

Vì thế, mặc dù biết rõ nụ cười đó chỉ là vờ vịt, Thẩm Ngọc Thư cũng không thể không thừa nhận rằng khuôn mặt tươi cười ấy khiến người khác rất dễ chịu, rất dễ rơi là cảnh giác.

Ít nhất thì đứa bé đang đứng cạnh đây đã bị lừa rồi, nó không còn rụt rè sợ hãi như lúc đầu nữa, thay vào đó là ngoảnh đi ngoảnh lại nhìn cả hai, dường như đang đoán xem bọn họ có phải là bạn không.

Xem ra đối mặt với hồ ly gian xảo thì kiểu nói chuyện này không thể khiến cậu ta phun ra sự thật được.

Thẩm Ngọc Thư có chút khâm phục sự trấn tĩnh của Tô Duy, đồng thời cũng nghĩ ra cách đối phó.

"Gặp mặt chẳng bằng tình cờ quen biết, chúng ta vừa gặp đã thấy hợp nhau như vậy, chi bằng tôi làm chủ nhà, mời huynh đài một chén?" Ngừng một lát lại nói thêm: "Biết đâu đến lúc đó huynh đài đã nghĩ ra được mức giá thích hợp rồi."

"Chuyện này, thật là ngại quá." Tô Duy xoa xoa cằm nói: "Chúng ta thực ra vẫn chưa quen lắm, để ngài phải tốn kém như thế, trong lòng tôi quả thật bất an."

"Huynh đài hà tất phải khách khí như vậy, lúc móc trộm ví của tôi có thấy chút bất an nào đâu? Hay là huynh đài... không dám?"

Thẩm Ngọc Thư bên ngoài ra vẻ mềm mỏng, kỳ thực là đâm xéo mĩa mai. Tô Duy và hãn bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên cậu bật cười: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh. Thế còn đứa bé này..."

Nhìn xuống cậu bé đứng bên cạnh, nét mặt của Thẩm Ngọc Thư dịu lại, dịu giọng hỏi: "Đói rồi đúng không?"

"Nó không đói thì đã chẳng phải đi trộm bánh của người ta."

Tô Duy cười hi hi giải thích, Thẩm Ngọc Thư chỉ nhìn đứa bé, không thèm để ý đến cậu.

Đứa bé ra sức gật đầu, lại xoa xoa cái bụng, nói: "Đã hai hôm nay em không được ăn gì rồi, Củ Lạc cũng thế..."

"Đi nào." Thẩm Ngọc Thư bước tới nắm lấy tay thẳng bé, bàn tay nó rất bẩn nhưng hãn hoàn toàn không để ý tới chuyện đó. Tô Duy thấy vậy, đôi mày khê nhướng lên.

Đứa bé bị hành động của Thẩm Ngọc Thư làm cho giật mình, sau khi hiểu ra mình sẽ được dẫn đi ăn, đôi mắt nó sáng bừng lên, cất giọng giòn tan: "Cám ơn anh!"

"Anh?" Thẩm Ngọc Thư nhú mày.

Hắn nhìn lại mình, mặc dù vẫn chưa lập gia đình nhưng bằng tuổi này mà vẫn bị gọi là anh thì có vẻ hơi kỳ, có điều cảm giác không tệ, điều này chứng minh rằng hắn nhìn vẫn còn rất trẻ.

Đứa bé hiểu nhầm phản ứng của Thẩm Ngọc Thư, sợ hãi giận sẽ không dẫn mình đi ăn nữa, vội vàng đổi thành: "Cám ơn ông, cám ơn ông."

"Ở đây không có ai là ông hết, gọi bằng anh là được rồi." Tô Duy đi trước lên tiếng: "À đúng rồi, cũng gọi anh là anh luôn đi. Anh không muốn bị gọi là ông đâu."

"Ừm, cả hai đều là anh..."

Đứa bé ngược lên nhìn cả hai, cảm thấy có chút khó hiểu, có điều để có thể suôn sẻ ăn được cơm, nó gật đầu thật mạnh, tỏ ý đã hiểu.

Thẩm Ngọc Thư quay lại chỗ nhà hàng khi này, tay phục vụ ở đó thấy thằng bé rách rưới bẩn thỉu lại thêm con sóc ngồi trên vai thì vội vàng chạy lại.

Không đợi anh ta lên tiếng Tô Duy đã chìa một tờ tiền ra: "Chỗ này có đủ để anh ngậm miệng không?"

Người phục vụ không nói gì, cầm lấy tiền mím chặt môi, cứ như là sợ Tô Duy sẽ đòi lại vậy.

"Chọn vài món điểm tâm ngon nhất của nhà hàng ra đây, còn nữa..." Tô Duy nhìn con sóc rồi hỏi đứa bé: "Thú cưng của em thích ăn gì?"

Thú cưng?

Thẩm Ngọc Thư nghe không hiểu, ngược lại thằng bé thì phản ứng rất nhanh: "Mấy thứ hạt như lạc hay hướng dương nó đều thích ăn."

"Vậy thì hạt lạc hạt hướng dương hạt dẻ hạt đào gì đó mỗi thứ một đĩa."

Tô Duy nói xong bèn khoát tay cho người phục vụ đi lấy đồ, Thẩm Ngọc Thư ngồi vào vị trí cũ, những bức họa vẫn còn để nguyên trên bàn, không có ai động vào.

Hắn đưa thằng bé đi rửa tay trước, quay lại thấy Tô Duy đang giở bức vẽ ra xem, miệng còn không ngừng cảm thán.

"Chắc chắc, vẽ không tồi chút nào. Thứ này mà ở thời hiện đại thì mặc dù không đến nỗi là giá cao ngút trời nhưng cũng có chút giá trị sưu tập đấy."

"Cậu nói gì thế?"

"Ồ, tôi nói thứ hay như thế này, đáng tiếc là không đem về được."

Có lẽ nên nói là trộm về được mới đúng nhỉ?

Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống, cố ý nói: "Đây là để tìm tên trộm nên tiện tay vẽ linh tinh thôi, không đáng tiền đâu."

"Bức này nhìn hơi giống tôi này."

Tô Duy giơ một bức trong số đó lên.

Người trong hình đeo một đôi kính đen, để ria mép, gần như trùng khớp với hình dáng hóa trang ban nãy của cậu. Điều này khiến Tô Duy thêm phục khả năng tưởng tượng của Thẩm Ngọc Thư, cười nhăn nhở hỏi: "Có thể tặng nó cho tôi không?"

"Được, dù sao thì tôi cũng tìm được tên trộm rồi."

"Thưa ngài, ngài nói chuyện làm ơn đừng có châm chích như thế được không?"

"Cảm thấy châm chích chắc do huynh dài chột dạ thôi."

Cả hai đều cười rất tươi, nhưng câu nào câu nấy thốt ra đều ngấm ngấm đã kích lẫn nhau.

Thằng bé nghe không hiểu, ngoan ngoãn ngồi một bên không nói gì, may mà người phục vụ mang đồ ăn đến kịp thời, Tô Duy tạm thời đình chiến với Thẩm Ngọc Thư, chủ động rót trà cho đối phương, làm một động tác mời.

Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng ngồi nhìn, thấy phong thái của Tô Duy lịch sự và rất tự nhiên, càng nghi ngờ rằng cậu ta là dạng thư sinh lừa gạt phụ nữ cao cấp.

Hắn nói cảm ơn rồi nhắc tách trà lên chậm rãi nhâm nhi, thằng bé đã đói rất lâu, sau khi được cho phép là cầm lấy bánh ăn ngấu ăn nghiến.

Sốc nhỏ cũng nhảy lên bàn, hai chân ôm lấy hạt hướng dương gặm rất nhanh, vừa gặm vừa nhòm trái ngó phải, sợ đồ án bị cướp mất.

Món chính rất nhanh đã được dọn lên, Thẩm Ngọc Thư cũng có qua có lại, gắp một miếng thịt vào bát Tô Duy.

"Xin hỏi quý tính huynh đài?"

"Tô Duy." Tô Duy đường hoàng nói ra tên thật của mình: "Chữ Tô trong 'thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô Hàng', chữ Duy trong 'duy ngã độc tôn'."

Duy ngã độc tôn? Thật là mạnh miệng.

Nhìn Tô Duy linh hoạt gắp thức ăn bằng tay phải, trong lúc phán đoán xem cậu ta có phải thuận tay trái không, Thẩm Ngọc Thư đáp cho có lệ: "Tên hay."

"Không biết quý tính đại danh của ngài là gì?" Tô Duy hỏi lại.

"Thẩm Ngọc Thư. Chữ Thẩm trong 'Thẩm Viên', Ngọc Thư trong 'Ngọc bản linh thư'."

Tô Duy không biết Thẩm Viên tọa lạc tại Thiệu Hưng là một hoa viên nổi tiếng có từ thời Tống, đành phải vờ vịt gật đầu cười hơ hơ: "Tên hay, tên hay!"

"Không biết huynh đài từ đâu tới?"

"Tới từ chỗ tới."

"Định đi đến đâu?"

"Đi đến chỗ đến."

Thẩm Ngọc Thư hỏi rất trọng tâm, Tố Duy đáp rất tùy ý, nhìn đôi mắt hơi nheo lại của Thẩm Ngọc Thư, cậu nghĩ, trong lòng tên này chắc chắn hiện giờ đang có vô số con thảo nê mã đang điên cuồng chạy: Mẹ kiếp, chơi ông à? Dem mấy cái lời thoại lãng nhách này ra đáp cho xong chuyện?

(Thảo nê mã: lạc đà không bướu, trong tiếng Trung âm đọc là 'cao ni ma', đồng âm với một câu chửi tục)

Thôi được, mấy lời thoại này đích thị là cậu mượn từ mấy bộ phim truyền hình, xem ra cũng rất có ích, ít nhất là dễ dàng đối phó được với mấy câu hỏi vừa rồi của Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy nhin cười, lại gắp một miếng thịt kho tàu vào bát Thẩm Ngọc Thư, nói: "Mời ngài."

Thẩm Ngọc Thư dùng đũa chặn lại, đáp: "Ngấy quá, tôi không thích."

"Có thể ăn chỗ thịt nạc mà."

"Chỗ thịt nạc bị đũa của cậu chạm vào rồi."

Bị đũa gắp vào thoi cũng lắm chuyện như thế, chả lẽ tên này bị bệnh sạch sẽ?

Tô Duy đảo tròn mắt ngán ngẩm.

Thẩm Ngọc Thư không muốn ăn, cậu càng muốn bắt hắn ăn, đổi sang gắp phần mỡ, nhất định nhét vào bát hắn, Thẩm Ngọc Thư tiếp tục chặn, hai đôi đũa chạm nhau choang choác trên bàn, miếng thịt văng ra, rơi vào bát thằng bé.

Nó đang cúi đầu ăn cơm nên không để ý tranh chấp giữa hai người, còn tưởng đó là cố tình gắp cho mình, bèn cầm một cái màn thầu ở bát khác lên, nhét thịt vào giữa rồi ăn.

Hai người lớn nhìn nhau, cùng lúc dừng tay, cùng một suy nghĩ hiện lên trong đầu: Đứa bé này nhất định không phải là con nhà lang thang.

Thằng bé sau khi rửa mặt đã lộ ra khuôn mặt vốn có của nó. Ngũ quan thanh thoát, nước da trắng trẻo, nếu được thay một bộ quần áo ra hồn, nói nó là một tiểu công tử con nhà giàu có thì cũng chẳng có ai nghi ngờ. Hơn nữa mặc dù nó ăn vừa vội vừa nhanh, nhưng phong cách ăn uống lại rất nền nã, có thể thấy đã được dạy dỗ rất tốt, không giống như người có xuất thân thấp kém.

Lòng hiếu kỳ của Tô Duy trỗi dậy, cậu rót cho nó một tách trà, hỏi: "Em tên gì?"

"Trường Sinh." Nghe được lời người lớn nói lúc này, nó cũng bắt chước: "Trường Sinh trong trường sinh bất lão."

"Họ gì?"

"Ừm... Em không biết, chỉ nhớ là ông nội gọi em như vậy thôi."

"Ông nội em đâu?"

"Ông biến mất rồi."

"Biến mất rồi?"

"Đúng vậy, ông nội rất dữ, nhưng ông cũng dắt em đi ăn những món rất ngon, còn mặc cho em quần áo rất đẹp nữa. Sau đó ông đưa em đến một căn nhà rất lớn, bảo rằng sau này em sẽ ở đó. Đến lúc em ngủ dậy thì ông đã biến mất rồi. Em chạy ra ngoài tìm ông, ai ngờ bị người ở đó phát hiện, họ rất hung dữ nói rằng nếu bắt được sẽ đánh gãy chân em, em trốn trong một cái tủ lớn, khi tỉnh lại thì đã thấy mình ở trên thuyền rồi."

"Vậy ngoài ông nội ra thì em còn người thân nào khác không?"

"Chuyện trước kia em đều không nhớ nữa, em chỉ nhớ vừa tỉnh lại đã thấy ông nội, ông còn bắt em uống một loại thuốc cực kỳ cực kỳ khó uống nữa. Em không muốn uống, nhưng mà không uống sẽ bị bỏ đói."

Những gì Trường Sinh nói cũng coi như là có đầu có đuôi, cả Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy đều đã hiểu được đại khái.

Thằng bé này chắc là đã bị bọn buôn người bắt cóc đem bán, sợ nó nhớ được chuyện trước kia nên không ngừng bắt nó dùng thuốc.

Ngôi nhà lớn mà nó nói chắc là chốn lầu xanh chơi bời nào đó, may mà trốn được ra ngoài, may mà trốn trong tủ hàng mới được đưa lên trên tàu như thế này. Kỳ lạ là thằng bé phát âm rất chuẩn, không giống khẩu âm của người vùng này, không thể đoán được quê nó ở đâu.

"Vậy còn thú cưng của em thì thế nào?"

"Anh nói Củ Lạc à? Em gặp nó ở trên thuyền đấy, chúng em sống cùng nhau, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, có đồ ăn cũng cùng chia. Nó thông minh lắm, thông minh cực kỳ cực kỳ luôn."

Trường Sinh nói đầy tự hào, đưa tay lên vuốt vuốt đầu sóc con.

Tô Duy đột nhiên phát hiện ra đồ án trên đĩa của sóc con đã biến mất hết, lại nhìn thấy cái túi của Trường Sinh phồng lên, hóa ra không biết nó đã chuyển đồ ăn sang đó từ lúc nào.

Con sóc dài có hơn chục phân, nhìn hoa văn và màu sắc của bộ lông thì có lẽ là sóc chipmunk.

Nhóc con nhìn có vẻ rất nhanh nhẹn, Tô Duy vuốt vuốt đuôi nó, có lẽ cũng biết là bữa ăn này do ai mời nên không dừ dảnh như với lão mập, thậm chí còn lắc lắc cái đuôi, làm ra vẻ rất đáng yêu.

Vì lý do nghề nghiệp, Tô Duy không có điều kiện nuôi thú cưng nên rất có hứng thú với mấy động vật nhỏ kiểu này, nói: "Hóa ra là Củ Lạc Chan ư?"

"Không phải là Củ Lạc Chan, là Củ Lạc."

"Chan là cách người hiện đại... người quê anh gọi những động vật dễ thương, không phải là đồ ăn đâu."

(Chan: Hậu tố "chan" trong tiếng Nhật, thường được dùng để thể hiện người nói đang gọi một người mà mình quý mến. Thông thường, chan được sử dụng cho trẻ sơ sinh, nhi đồng, ông bà và các bé gái. Ở đây người Trung Quốc đã chuyển "chan" trong tiếng Nhật thành "jiang" trong tiếng Trung để đọc cho dễ, mà "jiang" trong tiếng Trung có nghĩa là "tương")

"Anh Tô Duy, thế thì cũng có người gọi anh là Tô Chan ư?"

"Em thật là thông minh, vừa nói đã hiểu ngay, có điều cho đến thời điểm hiện tại, vẫn chưa có ai gọi anh như vậy cả."

Cậu bị gọi nhiều nhất là "tên lừa đảo khốn kiếp", chẳng có tí liên quan nào đến dễ thương cả.

Thẩm Ngọc Thư nghe bọn họ nói chuyện lại quan sát Tô Duy, nghĩ xem quê của tên này ở đâu, có dân tộc nào mà tóc có hai màu xanh lục và lam không nhỉ?

Hắn nghĩ rất lâu cũng không tìm được đáp án, du học châu Âu hai năm, cũng được coi là đi nhiều học rộng rồi, vậy mà chưa từng gặp qua người nào có màu tóc này chứ đừng nói đến cách hành xử và mấy thứ trang sức kỳ lạ kia.

Chính vì thế, đối với Tô Duy, ngoài việc rất ghét hành vi trộm cắp của cậu thì Thẩm Ngọc Thư còn cảm thấy rất hiếu kỳ.

Tô Duy hỏi xong bèn tựa người vào ghế nhìn Thẩm Ngọc Thư, ý hỏi đứa bé này phải làm sao?

Trường Sinh cũng đã ăn xong, ợ một cái rồi nơm nớp nhìn cả hai.

Cuộc sống lưu lạc khiến nó hiểu rằng phải biết quan sát sắc mặt người khác, thằng bé hiểu được tình hình hiện giờ của mình, ăn bữa nay lo bữa mai cũng còn tốt, đợi đến khi tàu cập bến, đến vé cũng chẳng có thì chỉ còn cách phó mặc số phận cho ông trời thôi.

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, chỉ nhìn lại Tô Duy, cậu chìa hai tay nhún vai.

"Chuyện này đừng có hỏi tôi, tôi không làm công tác từ thiện đâu."

"Nó chỉ là đứa bé, đã có duyên gặp thì cũng phải nghĩ cách đưa nó về nhà chứ?"

"Cậu có thời gian thì đưa đi, tôi phụ trách vé tàu cho nó, coi như đã làm được một việc thiện rồi."

Thẩm Ngọc Thư không hiểu cậu ta nói gì, có điều có một câu hẩn hiểu, đó là Tô Duy sẽ không giúp.

Hẩn lẽ ra không nên đặt hy vọng vào một tên trộm, loại người này nên cho vào ngục chứ không nên để tự tung tự tác bên ngoài.

Thẩm Ngọc Thư nói bóng nói gió với Trường Sinh: "Cho dù thế nào thì em cũng không nên ăn trộm, trên thế giới này mọi người đều phải tự lực cánh sinh, làm trò ỡm cặp cho dù có thành công nhất thời thì cuối cùng cũng sẽ bị người đời khinh bỉ."

Phía đối diện vang lên tiếng ho, Tô Duy đang uống trà thì nghe thấy hần nói vậy, bùm miệng ho sù sụ vì sặc.

Trường Sinh nhìn cậu, lại nhìn Thẩm Ngọc Thư, cất giọng đầy tội nghiệp: "Em xin lỗi, em biết ăn trộm là xấu, sau này em sẽ không vậy nữa. Anh giúp em với."

Tô Duy ngừng ho, nghiêm mặt nói: "Không, cướp đêm là giặc cướp ngày là quan, trên đời này mỗi người đều đang ăn trộm một thứ gì đó. Có người trộm danh, có người trộm lợi, thế nên chuyện gì cũng có tính hai mặt của nó, không có đúng sai tuyệt đối, xem thứ em trộm là gì thôi."

Trường Sinh nghe không hiểu, trên mặt đầy vẻ ngơ ngác, Thẩm Ngọc Thư bực mình nói: "Cậu nói thế là ngụy biện."

"Thường thì những gì được truyền tụng nhiều đều là những ngôn luận kiểu thế, nhất là trong thời đại này."

Thẩm Ngọc Thư không phản bác gì nữa, vì hần biết những gì Tô Duy nói đều là sự thật.

Trong thời đại đầy biến động này, những kẻ địch mạnh mọc lên khắp nơi, chiến tranh loạn lạc không dứt, kẻ thủ đoạn thì thăng quan tiến chức vù vù, còn người chính trực lại bị chèn ép, đả kích. Những đạo lý này Thẩm Ngọc

Thư đều hiểu, nhưng hiểu và chấp nhận lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bữa tối đã xong, Tô Duy đứng dậy cầm theo bức tranh chân dung của mình cáo từ, Thẩm Ngọc Thư không nín giữ mà nói: "Xin hãy trả tiền."

"Trả tiền gì?"

"Tiền ăn."

"Ồ? Tôi nhớ rằng lúc nãy ai đó nói rằng sẽ mời mà."

"Đúng vậy, tôi mời, cậu trả tiền." Nhìn thẳng vào mắt Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nói rõ từng chữ: "Bởi vì ví của tôi đang trong tay cậu."

"Cậu có chứng cứ không?"

"Không có, cho dù có thì chắc cũng đang dưới đáy biển rồi, có điều tôi tin vào phán đoán của mình, cậu là kẻ trộm, điều này không có gì phải nghi ngờ."

"Nói chuyện thì cũng cần bằng chứng chứ?"

"Trong lòng tôi biết rõ là được rồi." Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Thế nên cậu trả tiền."

Tô Duy nhún vai, thật là một người đàn ông khó thuyết phục, hơn nữa mức độ khó thuyết phục còn hơn cả Thẩm Ngọc Thư nữa.

"Thôi được, nề tình cậu rất đẹp trai, lần này tôi mời. Lần sau nhớ mời lại nhé."

Tô Duy gọi người phục vụ lên thanh toán, thấy ánh mắt Trường Sinh cứ dán chặt vào cái bánh còn thừa, bèn bảo anh ta gói lại.

Ba người ra khỏi phòng ăn, Tô Duy đưa cái bánh cho Trường Sinh, cất tiếng hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cậu thật sự muốn nhận nó?"

"Là chăm sóc cho đến khi nó tìm được người nhà của mình."

"Thiên hạ rộng thế này, muốn tìm được người nhà của nó không phải là chuyện dễ dàng đâu."

Thực ra Tô Duy muốn nói, trong thời loạn thì những chuyện thế này đầy rẫy, cậu có lo được hết không?

Có điều nghĩ đi nghĩ lại thì Thẩm Ngọc Thư chẳng có quan hệ gì với mình, nếu như Thẩm Ngọc Thư quả thật có quan hệ gì đó với Thẩm Ngạo thì việc cậu ta bỏ qua chuyện này mới là kỳ lạ.

Người nhà họ Thẩm chắc đều có tính cách như vậy.

Tô Duy quay người định rời đi thì bị Thẩm Ngọc Thư gọi lại, hỏi: "Cậu ở phòng bao nhiêu?"

Tô Duy ngoảnh mặt lại cười: "Cậu định nửa đêm tìm tôi hẹn hò à?"

"Tôi chỉ muốn biết liệu có phải con thỏ giao hoạt nào cũng có đến ba cái ỗ không thôi."

"Không đâu, tôi chỉ có một phòng thôi, có điều phòng tôi không hoan nghênh người lạ."

Tô Duy quay lại, vì có uống chút rượu nên bước chân hơi liêu xiêu, tiến lên thân mật khoác vai Thẩm Ngọc Thư: "Lần sau nếu cậu có thể thuận lợi tóm được tôi, tôi sẽ nói cho cậu số phòng của mình... À đúng rồi, ngài Sherlock Holmes, ngài lại suy luận sai một điều."

Cậu ghé tới rất sát, đôi môi gần như chạm vào má Thẩm Ngọc Thư, trong hơi thở ngoài mùi rượu thì dường như còn có mùi hương nào đó.

Hành động này vừa ám muội vừa vô lễ, đầy vẻ trêu chọc kích thích.

Thẩm Ngọc Thư từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp phải loại người mặt dày như thế, cả khuôn mặt hấn đỏ bừng, khó chịu đẩy Tô Duy ra, trong lúc đẩy lại phát hiện cơ thể cậu ta rất mềm mại, hoàn toàn không có độ dẻo dai của một người đàn ông trưởng thành. Mùi hương kia cũng rất lạ, giống như mùi nước hoa Cologne nhưng thanh khiết hơn, Thẩm Ngọc Thư bất giác ngẩn ra, không ngờ lại thấy Tô Duy theo đà đẩy của mình suýt chút nữa thì ngã ra sàn.

Cũng may là Tô Duy kịp thời bám vào tường, đối với thái độ thô bạo của Thẩm Ngọc Thư, cậu không để bụng, chỉ ha ha cười, liêu xiêu rời đi.

Thẩm Ngọc Thư vẫn còn canh cánh trong lòng vì thái độ cợt nhả của Tô Duy vừa rồi, định rút khăn tay ra lau mặt thì chạm vào một vật cứng, hấn lồi

ra xem thì thấy đó chẳng phải là thứ gì khác mà chính là chiếc ví hăn đã bị trộm. Mở ví ra, tiền bạc và vé tàu đều vẫn còn nguyên.

Thảo nào vừa nãy cậu ta nói rằng hăn lại suy luận sai, hóa ra là chỉ chuyện này, tên trộm đó không ném ví tiền của hăn xuống biển, ngược lại còn trả vật về với chủ.

Có điều, tại sao cậu ta phải làm như vậy? Nên biết rằng sau khi trộm đồ thì việc đầu tiên là phải phi tang chứng cứ, mang theo bên người chỉ thêm nguy hiểm mà thôi. Giả sử lúc nãy hăn gọi tuần bộ đến khám thì cậu ta đã rắc rối to rồi.

Ví tiền đã được trả lại nhưng Thẩm Ngọc Thư lại chẳng vui nổi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng ảo não.

Bởi Tô Duy đã đoán được hăn sẽ không báo tuần bộ, còn hăn lại không đoán được suy nghĩ của đối phương.

Vì thế lần này hăn lại thua.

"Oa!" Trường Sinh đột nhiên kêu lên, gián đoạn dòng suy nghĩ của Thẩm Ngọc Thư.

Hăn cúi xuống nhìn, thẳng bé đang cúi đầu lôi đồ trong túi của nó ra, bàn tay nhỏ bé cần nắm một tập tiền dày, sóc con bị tiếng kêu làm cho giật mình, đứng yên trên vai Trường Sinh không dám động đậy.

"Thế này là sao? Nhiều tiền quá!"

Thẩm Ngọc Thư vội vàng lấy tay bịt mồm thằng bé, kéo nó sang một bên, kiểm tra cái túi thì phát hiện ngoài tiền giấy ra thì còn có đến mấy đồng bạc Âu.

Nhìn chỗ tiền này, những hình ảnh sau khi Tô Duy xuất hiện lần lượt chạy qua trong đầu... Tô Duy trộm tiền của tên mập, ném cái ví đi, cùng ăn cơm với nhau, gói đồ cho Trường Sinh, cuối cùng còn lại gần trâu chọc hăn...

Vậy là tất cả những hành động của Tô Duy đều đã có lời giải đáp, chỗ tiền Trường Sinh đang cầm là của tên mập, đây có lẽ là ý cậu ta nói sẽ trả tiền vé cho Trường Sinh?

Trường Sinh vẫn ngược đầu nhìn hăn, mặc dù số tiền này không phải là đường đường chính chính có được, nhưng dù gì cũng không thể trả lại, Thẩm Ngọc Thư bèn nói với nó: "Đây là Tô Duy cho em, em giữ cẩn thận nhé."

"Tại sao anh ấy lại cho em tiền?"

Nếu hăn biết được tại sao thì đã không bị tên trộm đó dắt mũi rồi.

Thẩm Ngọc Thư trong lòng hậm hực, đáp: "Lần sau gặp lại em hãy tự mình hỏi anh ấy."

"Ừm."

Trường Sinh đáp, vẫn giữ nguyên tư thế nhìn hăn, do dự như muốn nói gì đó, nhưng lại không dám mở miệng.

Thẩm Ngọc Thư thầm thở dài trong lòng.

Hắn biết thằng bé sợ rằng sẽ bị bỏ lại.

Hiện tại hắn cũng chưa có chỗ ở cố định, sau khi trở về còn phải ở nhờ nhà chú dì, quả thực không nên dẫn theo một đứa bé xa lạ đến làm phiền, nhưng bỏ mặc Trường Sinh thì hắn cũng không làm được. Nếu chỉ là chuyện đảm bảo cho nó có được bữa ăn thì có khác gì so với việc Tô Duy nhét cho nó đồng tiền kia đâu?

"Em theo anh đi." Thẩm Ngọc Thư nói: "Chuyện sau này chưa biết thế nào, nhưng chuyện gì cũng có cách giải quyết mà."

Trường Sinh hiểu ý, vui mừng reo lên: "Cám ơn Thẩm Chan!"

"Gọi là anh, em theo anh thì không được học cách nói chuyện kỳ cục của tên đó."

"Vâng, cám ơn anh, anh Thẩm Ngọc Thư."

Chương 3: Lời nguyện của Viên Nguyệt Quan Âm

"Được rồi, phụ nữ và trẻ con đều đã đi rồi, bây giờ chỉ có đàn ông với nhau thôi, nói chuyện cũng thoải mái hơn."

Lạc Tiêu Dao rót thêm rượu cho cha và anh trai, nói: "Anh, anh từng có hôn ước với tiểu thư nhà họ Trần nên em cũng không giấu nữa. Có điều những gì

em nói đều là thông tin cơ mật, anh đã biết thì nhất định không được nói ra ngoài nhé."

"Nhân cách anh mày thế nào mà mày còn không tin được hả con?"

"Anh thì không vấn đề, nhưng con không tin cha cơ. Dù sao ở đây cũng chỉ có ba người, những gì hôm nay mà truyền ra ngoài thì chỉ có cha thôi, cha nhớ chưa?"

Đây là một tên rất xảo quyệt, vì vậy phải nhớ rằng không được hành động vội vã, phải nắm chính xác thời điểm mới có thể tóm được cái đuôi hồ ly của cậu ta.

Sau hiệp đấu thứ nhất, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đưa ra cùng một đánh giá về đối phương, cả hai cũng làm đúng như suy nghĩ, ví dụ như âm thầm điều tra thân thế của nhau, có điều tất cả đều không thuận lợi.

Sau khi nắm được xu hướng cải trang của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư lại vẽ tiếp mấy bức hình đem đi hỏi nhân viên trên tàu số phòng của cậu ta. Không ngờ Tô Duy lại giao hoạt lo tính trước, đợi hẳn tìm tới nơi thì bên trong đã chẳng còn người nữa.

Về phần Tô Duy, cậu vốn cho rằng Thẩm Ngọc Thư có xuất thân quyền quý, sẽ ở phòng hạng sang, muốn tìm sẽ rất dễ dàng, ngờ đâu cậu cũng tính toán sai nốt. Thẩm Ngọc Thư vì có thêm một đứa bé và một con thú cưng nên đã tạm thời đổi phòng với người khác, hơn nữa chiều hôm sau là tàu sẽ cập bến, không còn thời gian để Tô Duy tìm nữa.

Vì thế, sau khi không tìm được nhau theo kế hoạch, cả hai một lần nữa càng khẳng định đối phương là một kẻ sâu xa khó lường, chẳng hề nghĩ rằng đó chỉ là do tình cờ mà thôi.

Đến tận khi tàu vào cảng, hành khách lần lượt xuống bến, Tô Duy mới tìm thấy Thẩm Ngọc Thư, chính xác mà nói là nhìn thấy bóng lưng của hẳn.

Thẩm Ngọc Thư đang hòa vào dòng người xuống tàu, lúc đó Tô Duy còn ở trên tận tầng ba. Mặc dù đưa mắt là nhìn thấy ngay nhưng việc vượt qua dòng người để đuổi theo hoàn toàn là chuyện không thể, trừ phi cậu trượt dây cáp xuống dưới. Có điều làm vậy thì e rằng còn chưa bắt được Thẩm Ngọc Thư thì đã bị tuần bộ tóm cổ rồi.

Khoảng cách lớn nhất trên thế gian này không phải là chín mươi năm, mà là cùng một con tàu, nhưng ta thì ở trên, còn người thì đã xuống.

Tô Duy âm thầm cảm thán, trơ mắt nhìn mục tiêu biến mất trong dòng người. Đến khi cậu khó khăn lắm mới xuống được tàu, lao vào bến tìm Thẩm Ngọc Thư thì đã chẳng còn thấy bóng dáng đối phương đâu nữa.

Có điều, sự thất vọng của việc để mất mục tiêu chỉ tồn tại trong đầu Tô Duy được ba giây, sau khi chắc chắn bản thân đã đặt chân lên mảnh đất Thượng Hải của năm 1927 thì cậu đã nhanh chóng bị những gì trước mắt hút hết tâm trí.

Đây là nơi từng được ca ngợi là Paris của phương Đông, vừa phồn hoa xa xỉ lại vừa sặc sỡ lạ lùng. Thành phố này có nguồn tài nguyên và ngành công nghiệp phát triển bậc nhất Trung Quốc thời kỳ cận đại, nhưng đồng thời cũng là nơi mà đầu đường cuối ngõ đầy rẫy dân đen trôi dạt bần hàn. Phồn

hoa và lạc hậu, tiến bộ và ngu muội... Những thành tố đối lập trộn lẫn với nhau, hình thành nên Bến Thượng Hải trong ký ức mọi người.

Tô Duy đứng trên bến cảng, nhìn quang cảnh chỉ xuất hiện trên những bộ phim trước mắt, trái tim bất giác đập nhanh hơn.

Những chiếc xe kéo hoặc xe hơi cổ điển thoảng chạy qua; những tấm poster minh tính dán đầy trên tường; lời mời chào của những quán hàng rong gần đó; và cả tòa giáo đường sừng sững phía xa... Khoảnh khắc này cậu mới cảm nhận được rằng mình thực sự đã xuyên thời gian quay về chín mươi năm trước.

Nếu gặp may thì không chừng còn có thể xin được chữ ký của Mai Lan Phương tiên sinh, đem về thời hiện tại đấu giá nhất định sẽ bán được với một cái giá không nhỏ. Thậm chí còn có thể gặp được Hoàng Kim Vinh với Đỗ Nguyệt Sanh nữa. Đúng rồi, thời dân quốc còn có những danh nhân nào nữa nhỉ?

Nhìn tờ poster trước mặt, Tô Duy xoa cằm ngẫm nghĩ.

Giai đoạn lịch sử mà Tô Duy nắm rõ là các đời Đường, Tống, Nguyên, Minh, đời Thanh nắm cũng tương đối. Đây là những kiến thức mà cậu tích lũy được nhờ những lần nhận ủy thác tìm cổ vật, chỉ có mỗi thời Dân Quốc này là không rõ lắm, cho dù có biết một số chuyện dã sử thì cũng đều là do xem phim ảnh mà thôi.

Sớm biết thế này thì trước đây đã chú ý học lịch sử rồi.

Áo nào một hồi, Tô Duy lôi ra một tờ giấy có ghi mấy dòng địa chỉ, mà cậu đã chép lại từ giấy tờ tùy thân của Thẩm Ngọc Thư. Đầu tiên là đường Bối Lặc, đây có lẽ là nhà của Thẩm Ngọc Thư, vì thế không phải lo không tìm được người, dù sao thì né được mồng một không trốn nổi hôm rằm.

Có điều, trước mắt còn một vấn đề rất lớn.

Thành phố này hoàn toàn xa lạ đối với Tô Duy, cậu chỉ nghe nói đến Bối Lặc, còn Bối Lặc nằm ở chỗ nào thì cậu hoàn toàn mờ mịt.

Tô Duy mò mò túi áo, sau đó lôi ra ba đồng bạc Âu, ngoại trừ cái ba lô bất ly thân trên lưng ra thì ba đồng bạc này là toàn bộ tài sản hiện có của cậu.

"Báo đây báo đây, gái hồng lâu tự tử vì tình, lãng tử tình trường cả đời thương tiếc; nửa đêm kinh hãi bắt gặp bóng ma trên gác chuông, tiếng chuông vang mãi không ngừng; Tô Giới Pháp lại xuất hiện nghi án, thiếu nữ trốn nhà vì tình, cuối cùng vì lợi mà giết người yêu..."

Tô Duy ngẩng đầu lên nhìn, thấy một đứa bé trạc tuổi Trường Sinh đang vừa đi vừa rao báo, động lòng thương bèn gọi nó lại mua hai tờ, đưa cho nó một đồng bạc Âu.

"Có cách nào dẫn anh đến đường Bối Lặc không?"

Thằng bé bán báo nhìn thấy đồng bạc thì mắt sáng lên.

"Có có có, ngài đợi một lát nhé."

Chỉ lát sau đã thấy nó gọi một chiếc xe hơi màu đen đến, còn chủ động mở cửa mời Tô Duy lên xe.

Tô Duy ngó đầu vào nhìn, một người đàn ông trung tuổi mặc đồng phục ngồi ở ghế lái, trên mặt là nụ cười chuyên nghiệp, gật đầu chào cậu.

Không ngờ thời này đã có taxi rồi, Tô Duy vô cùng kinh ngạc, để trải nghiệm taxi thời Dân Quốc, cậu lên xe không chút do dự.

Chiếc xe chuyển bánh, Tô Duy tùy tiện lật lật tờ báo, suy tính vấn đề mưu sinh trong thời gian tới. Ở thời hiện đại, cậu dựa vào danh tiếng hiệp đạo của mình để kiếm tiền, nhưng chỗ này thì chỉ vừa mới đặt chân tới, ai biết cậu là ai?

Đang nghĩ ngợi thì một mục quảng cáo nổi bật ở góc dưới tờ báo đập vào mắt cậu.

"Các vị bằng hữu quân tử, vụ án Viên Nguyệt Quan Âm hôm trước đã khiến người nhà chúng tôi bị bắt vào ngục, để tìm lại sự trong sạch và cũng là tìm lại đồ vật đã mất, chúng tôi đăng tin này nhờ các vị bằng hữu thông tuệ miễn tiếp ra tay giúp đỡ, sau khi thành công sẽ gửi năm ngàn tiền vàng thù lao, rất mong nhận được liên lạc của các vị."

Bên dưới còn có địa chỉ liên lạc, cũng là ở đường Bối Lạc, Tô Duy nhướng nhướng mày lại lật tiếp sang trang khác.

Cậu nhanh chóng tìm được tin tức về vụ án Viên Nguyệt Quan Âm mà bài quảng cáo đã nhắc đến, đọc xong nội dung, Tô Duy bật cười.

Xem ra để kiếm tiền ở Bến Thượng Hải cũng không phải là chuyện khó.

Cũng trong lúc đó, Thẩm Ngọc Thư đã về đến nhà, chính xác mà nói là nhà của chú dì hần.

Kể từ sau khi cha mẹ qua đời, hần được đón về ở với chú dì.

Chồng của dì hần tên gọi Lạc Chính, có một tiệm thuốc Đông y trên phố Tử Lai ở Tô Giới Pháp.

Tiệm thuốc không lớn nhưng làm ăn cũng tạm được, Lạc Chính chỉ có một cậu con hai, ông coi Thẩm Ngọc Thư như chính con ruột, nhưng dù sao đó cũng không phải là nhà mình nên Thẩm Ngọc Thư chỉ định ở tạm một thời gian, đợi đến khi tìm được công việc thích hợp sẽ chuyển ra ngoài.

Hôm nay khách đến mua thuốc không nhiều, chỉ có đứa bé học việc tầm mười lăm, mười sáu tuổi trông hàng. Nó không biết Thẩm Ngọc Thư, còn tưởng hần đến bốc thuốc, mãi đến khi Lạc Chính đi ra, nhìn thấy cháu vợ mới vui mừng kéo hần vào trong, rồi bảo học trò đi gọi vợ về.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, sân sau phơi đủ các loại dược liệu, dưới mái hiên còn treo cả dưa và táo khô. Thẩm Ngọc Thư vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc Bắc quen thuộc, bao nhiêu ký ức ngày xưa ùa về, hần không kìm được ra sức hít hà.

"Cái thằng bé này, về mà chẳng thềm báo trước gì cả. Nếu biết hôm nay con về thì dì con đã không ra ngoài đánh bài rồi. Chú mấy hôm nay cũng nhắc con suốt."

Lạc Chính không cao lắm, đứng với Thẩm Ngọc Thư thấp hơn cả một cái đầu.

Ông nhìn Thẩm Ngọc Thư, vỗ vỗ vào bắp tay hấn cảm khái: "Hai năm không gặp, con lại cao hơn rồi, làm chú suýt nữa thì không nhận ra. Có phải ăn cơm Tây thì cao lên không? Sớm biết thế thì đã cho em con đi cùng, nhìn con mặc bộ đồ Tây này mới phù hợp làm sao."

"Chú cứ trêu con, Tiêu Dao nhất định cũng cao hơn nhiều rồi. Nó không ở tiệm giúp chú sao?"

Lạc Tiêu Dao chính là con trai duy nhất của Lạc Chính, nhỏ hơn Thẩm Ngọc Thư ba tuổi, lúc Thẩm Ngọc Thư đi học, cậu ta vẫn còn là một thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, suốt ngày bận rộn ở câu lạc bộ văn học với đám bạn, rất ít khi có mặt ở tiệm.

Nhắc tới con trai, sắc mặt Lạc Chính có vẻ không vui, thở dài nói: "Đừng nhắc đến thằng nhóc ấy nữa, mỗi lúc nó lại nghĩ một kiểu. Sau khi con đi, nó nhờ người xin cho một chân ở phòng tuần bộ, haizz, thà làm thuê cho người nước ngoài chứ không chịu tiếp tục việc học. Chú với dì con sắp bị nó làm cho tức chết rồi, nhưng cũng sợ nó suốt ngày qua lại với đám băng đảng thì lại không an toàn. Con không biết đâu, hai năm con đi chỗ này ngày càng loạn hơn, loại người nào cũng có. Dân thường có thể bình an mà kiếm miếng cơm là may lắm rồi... Thôi, không nói những chuyện này nữa, con vào phòng nghỉ ngơi trước đi."

Lạc Chính xách lấy cái vali của Thẩm Ngọc Thư, định kéo vào thì nhìn thấy đứa bé nấp sau lưng hấn, trên vai cậu nhóc còn có một chú sóc con. Cả hai yên lặng quá nên vừa rồi ông mới không phát hiện ra.

Trường Sinh rất trắng trẻo sáng sủa, nhưng Thẩm Ngọc Thư không có quần áo trẻ con, thằng bé vẫn mặc bộ quần áo cũ trên tàu, đứng bên cạnh hẳn nhìn càng nhỏ bé.

"Đứa bé này là... gì của cháu?"

Lạc Chính dụi dụi mắt nhìn kỹ, định hỏi có phải cháu đã lấy vợ sinh con rồi không, nhưng nhìn tuổi thằng bé thì không phải.

"Đây là cậu bé cháu gặp trên tàu, nó tên Trường Sinh, sóc con nó nuôi là Củ Lạc."

Trường Sinh rất tinh ý, nghe Thẩm Ngọc Thư giới thiệu, bèn cất giọng lạnh lạnh chào Lạc Chính: "Cháu chào ông chủ."

Lạc Chính không tiện hỏi nhiều, ừ ừ đáp vài tiếng rồi dẫn cả hai về phòng nghỉ ngơi. Việc hỏi rõ sự tình cứ để cho vợ ông lo.

Cả hai vào phòng chưa được bao lâu thì có tiếng bước chân vọng tới, di út của Thẩm Ngọc Thư là Tạ Văn Phương nghe tin người cháu vừa về bèn vội vàng về nhà.

Tạ Văn Phương là một phụ nữ phương Bắc, vì mồ côi mẹ từ sớm, lúc nhỏ lại sinh sống ở Bắc Bình nên không phải bó chân, nhìn vóc người còn chắc hơn cả chồng.

Bà mặc một chiếc sườn xám màu trắng ngà, tóc uốn xoắn theo một thịnh hành, trên ngón áp út còn đeo một chiếc nhẫn vàng mười, so với lúc Thẩm

Ngọc Thư còn ở nhà thì phong cách đã Tây hơn rất nhiều.

Bước vào nhà, Tạ Văn Phương chưa nói gì mà nước mắt đã rơi lã chã, bà tiến tới nắm lấy cánh tay Thẩm Ngọc Thư, nhìn kĩ hẩn từ trên xuống dưới, khóc nói: "Cuối cùng con cũng về rồi. Mỗi lần nghĩ đến con là dì lại nhớ tới người chị xấu số của mình, nếu chị ấy còn sống mà nhìn thấy con giỏi giang thế này, nhất định sẽ vui mừng lắm."

Thẩm Ngọc Thư mấy lần định lên tiếng đều bị ngắt lời, bà nói từ chuyện lúc họ còn ở Bắc Bình sang chuyện đời đến Thượng Hải, đến đoạn cha Thẩm Ngọc Thư phải đi công vụ thì bị Lạc Chính ngăn lại.

"Cháu nó vừa mới về, mình đừng có khóc lóc như vậy, từ từ nói chuyện sau, tôi ra ngoài mua ít đồ ăn, nhân tiện gọi Tiêu Dao về ăn mừng Ngọc Thư trở về luôn thể."

Tạ Văn Phương nhìn thấy Trường Sinh nhưng không hỏi gì, chỉ bảo chồng: "Mình cứ dẫn cháu nó thu xếp nghỉ ngơi trước rồi đi, tiệm cũng đóng cửa rồi chứ? Tiêu Dao thì để Tiểu Trụ Tử đi gọi, bảo nó là anh nó về rồi, về nhà sớm đi, đừng có đàn đúm với mấy đứa bạn không ra gì ấy nữa."

Tiểu Trụ Tử chính là cậu bé học việc, nghe nói được nghỉ sớm bèn hớn hở chạy đi tìm người.

Đội Lạc Chính dắt Trường Sinh đi rồi, Tạ Văn Phương mới kéo Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống, hỏi thăm hẩn về cuộc sống trong hai năm qua, sau khi nghe kể xong, bà nói: "Con mạnh giỏi là dì yên tâm rồi. Con cũng đừng tính đến chuyện ra ngoài sống, đã về rồi thì phải nhớ, đây là nhà của mình, dì có hai thằng con trai."

Thẩm Ngọc Thư vốn định nhắc đến chuyện dọn ra ngoài, nghe bà nói vậy thì vừa cảm kích vừa thấy có lỗi, cười khổ nói: "Tiền con đi du học bên ấy cũng là chú dì giúp, con không muốn làm phiền chú dì hơn nữa."

"Số tiền đó vốn dĩ là của cha con để lại, không phải là chúng ta giúp. Hơn nữa con đã ở đây từ khi mới mười mấy tuổi, cũng coi như là dì nuôi lớn, người một nhà thì tính toán cái gì?"

"Nhưng còn Trường Sinh..."

Thẩm Ngọc Thư kể lại vắn tắt quá trình gặp gỡ Trường Sinh trên tàu, Tạ Văn Phương nghe xong giơ ngón tay cái lên khen ngợi: "Hành hiệp trượng nghĩa, giống hệt cha con. Ông ấy vì quá chính trực nên mới mãi chỉ là một vị quan nhỏ như thế. Dì nhìn người chuẩn lắm đấy, thằng bé có quý tướng, nhất định là tiểu công tử con nhà giàu có, bị bọn buôn người bắt cóc, cha mẹ nó không tìm được con, bây giờ chắc lo lắng đến phát điên lên mất."

"Con cũng nghĩ như vậy nên mới mong giúp được cho nó."

"Vậy thì cứ giữ nó ở lại, chỉ là thêm đôi đũa với cái bát, không làm nhà mình nghèo đi được đâu. Hơn nữa nhà có trẻ con cũng náo nhiệt hơn, con tưởng dì thích suốt ngày ra ngoài đánh bài lắm đấy à?"

Tạ Văn Phương tính tình thẳng thắn, bà đã nói vậy thì Thẩm Ngọc Thư hiểu rằng, nếu còn từ chối nhất định sẽ bị ăn mắng, hãnh đáp: "Vậy thì con cảm ơn chú dì, con sẽ cố gắng tìm được một công việc tốt, không để dì phải lo lắng."

"Con vừa mới về, cứ nghỉ ngơi trước đã. Những chuyện đó cứ từ từ, không vội."

Tạ Văn Phương nói xong, nét mặt có vẻ do dự, ngập ngừng hỏi: "Có phải con biết được chuyện của nhà họ Trần nên mới vội vàng quay về không?"

"Nhà họ Trần?"

Thẩm Ngọc Thư nhất thời không nhớ ra.

Nhìn vẻ mặt hần, Tạ Văn Phương thấy yên tâm: "Không phải là tốt rồi, dù sao cũng chỉ là chuyện hôn ước trẻ con, mà nhà bọn họ cũng đã hủy hôn rồi, chúng ta không nói ra thì người ngoài cũng không biết được."

Nói đến hôn ước trẻ con thì Thẩm Ngọc Thư có một chút ấn tượng.

Lúc còn nhỏ cha hần từng tìm cho hần một mối hôn nhân, đối phương là con gái của một người bạn giàu có. Sau này khi cha mẹ mất, hần được vợ chồng Lạc Chính nhận nuôi, gia cảnh không còn được như trước, người bạn đó cũng không bao giờ nhắc tới chuyện này nữa.

Sau này khi hần đã lớn, dì út còn có lần cố tình đến nhà họ để hỏi, nhưng bị từ chối khéo rằng đó chỉ là lời nói đùa, không thể coi là thật. Dì út trở về tức giận xỉ vả rất lâu, vì thế Thẩm Ngọc Thư rất nhớ vụ này.

"Ông chủ nhà đó hình như tên là Trần Thế Nguyên."

"Trần Thế Nguyên, tự là Thế Mỹ, cũng là người trong nghề làm thuốc, lão ta cứ tưởng rằng nhà mình muốn kết thân là để trèo cao." Hể nhắc lại chuyện năm ấy là Tạ Văn Phương lại thấy khó chịu, đập tay xuống bàn nói: "Cũng chả thèm nghĩ xem con gái lão có xứng với Ngọc Thư nhà mình không."

"Con nhớ là Trần tiểu thư rất xinh đẹp."

"Trần Nhã Vân, tên thì hay đấy, nhưng nhan sắc thì cũng bình thường, con nhớ được cũng giỏi đấy."

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy dì mình nói vậy có phần bất công, do quan hệ làm ăn nên hẳn cũng đã vài lần cùng Lạc Chính đến nhà họ Trần, vì thế biết mặt Trần Nhã Vân.

Cô gái đó ngũ quan thanh tú, theo tiêu chuẩn thông thường thì đó là một cô gái khá ưa nhìn, có điều Thẩm Ngọc Thư không có hứng thú, đẹp cũng được mà xấu cũng thế, trong mắt hẳn đều chỉ là một sinh vật, mà sinh vật thì cuối cùng đều sẽ biến thành hài cốt mà thôi.

"Nhà họ Trần xảy ra chuyện gì ạ?"

Tạ Văn Phương hiểu nhầm phản ứng của người cháu, tưởng rằng hẳn không quên được Trần Nhã Vân, khoát tay nói: "Không có gì, chỉ là mấy chuyện lật vạt vớ vẩn thôi... Con xem, dì mãi nói chuyện đến quên cả lấy trà cho con. Con ngồi đây nhé, dì đi lấy trà, nhân tiện xem Trường Sinh thế nào rồi."

Tạ Văn Phương làm việc rất nhanh, rót trà xong liền dắt Trường Sinh ra.

Trường Sinh mặc bộ quần áo của Tiêu Dao lúc nhỏ, chiếc áo vạt ngắn màu lam nhạt rất vừa vặn, nhìn lại càng ra dáng tiểu thiếu gia.

Thằng bé vẫn còn lạ người, đứng một bên cẩn trọng gọi Tạ Văn Phương là bà chủ, Tạ Văn Phương thấy nó gọi Thẩm Ngọc Thư là anh, bèn bảo nó gọi bà là dì, sau đó lấy lược ra giúp nó chải lại mái tóc đã khá dài, nói: "Lát nữa bảo Tiểu Trụ Tử dắt con qua tiệm cắt tóc kế bên cắt đi, đảm bảo nhìn còn đáng yêu hơn nữa."

Chải đầu xong cho thằng bé, Tạ Văn Phương đi lấy cho Củ Lạc ít đồ ăn vặt, tiếp đó lại lên lầu giúp bọn họ sắp xếp giường chiếu.

Trước đây Thẩm Ngọc Thư và Tiêu Dao cùng ở trên lầu, hiện giờ Tiêu Dao vì công việc nên thường xuyên ngủ lại Phòng tuần bộ, Tạ Văn Phương bèn dọn lại phòng cậu ta cho Trường Sinh, vừa lau chùi dọn dẹp vừa giữ chân giữ chiếu ra phơi, Thẩm Ngọc Thư định giúp liền bị bà đuổi ra ngoài, chỉ giữ Trường Sinh lại nói chuyện.

Củ Lạc rất thông minh, nó nhanh chóng phát hiện ra ai là chủ nhân thực sự của ngôi nhà này, chủ động nhảy đến trước mặt Tạ Văn Phương, chốc chốc lại làm một động tác dễ thương khiến bà bật cười, thế là đương nhiên có được rất nhiều đồ án.

Đợi đến khi phòng ốc được sắp xếp xong thì Lạc Chính cũng về đến nơi, ông còn mua thêm rất nhiều hải sản và rau củ.

Tạ Văn Phương gọi chồng vào bếp phụ một tay, Thẩm Ngọc Thư về phòng sắp xếp hành lý, hẩn xếp chỗ sách trong vali lên giá, trong đó đa số là sách về y học, có cả vài cuốn tiểu thuyết trinh thám nước ngoài nữa.

Thẩm Ngọc Thư cầm cuốn "Sherlock Holmes toàn tập" lên, lật bừa vài trang, ngoài cửa vang lên tiếng động, Trường Sinh dựa cả người vào mép cửa, Củ Lạc đứng trên đầu nó, cả hai cùng nghiêng đầu nhòm vào trong.

Thẩm Ngọc Thư gọi nó lại, vỗ về: "Người nhà của anh rất tốt, em cứ yên tâm ở lại đây. Đợi khi mọi chuyện tạm ổn anh sẽ nghĩ cách giúp em tìm lại người nhà."

"Có thể tìm được không?"

Nhìn khuôn mặt ngây thơ của thằng bé, Thẩm Ngọc Thư không biết nên đáp thế nào, nghĩ một lúc rồi nói: "Anh sẽ cố gắng."

"Ừm, không tìm được cũng không sao..."

"Tại sao?"

Ánh mắt Trường Sinh hướng ra chỗ khác, không hiểu nghĩ đến điều gì, nó không nói tiếp nữa.

Thẩm Ngọc Thư nghĩ rằng trong lòng nó chắc rất buồn nên dừng chủ đề đó lại, tiếp tục soạn sách, bỗng nhiên nghe thấy thằng bé nói: "Không biết Tô Chan bây giờ đang ở đâu."

Ha, tên trộm đó cũng có sức hút đấy chứ? Xuất hiện chẳng bao lâu mà sức ảnh hưởng cũng không nhỏ, đấy, đã dạy hư thằng bé rồi.

Lạc Tiêu Dao được Tiểu Trụ Tử báo tin vội vàng về nhà từ sớm, vừa đúng lúc cơm tối cũng được dọn xong. Thấm Ngọc Thư đang giúp chuẩn bị bát đũa thì nghe thấy tiếng bước chân, một bóng người từ ngoài lao vào.

Lạc Tiêu Dao rất giống cha mình, dáng người không cao lắm, thêm vào đó là khuôn mặt búng ra sữa, mặt mũi trắng trẻo sáng sủa, mặc một chiếc áo vạt ngắn màu xám, nhìn thế nào cũng giống cậu bé học việc của nhà nào đó, chẳng có chút liên quan nào đến trang phục thường ngày của Phòng tuần bộ.

Cậu ta nhìn thấy Thấm Ngọc Thư là lao tới ôm chầm lấy, thân mật gọi: "Anh, cuối cùng anh cũng về. Ngày nào em cũng bị cầm rùm, lỗ tai sắp đóng kén đến nơi rồi. Ha, anh mặc đồ Tây nhìn đẹp trai ghê, không hổ đã ăn cơm uống nước của Tây, nhìn là đã thấy có học thức rồi."

Thấm Ngọc Thư mặc một chiếc áo gile bên ngoài, dáng người hảnh vốn đã đẹp, lại thêm cái áo rất hợp, đứng bên cạnh Tiêu Dao nhìn càng có vẻ nho nhã.

Tiêu Dao đẩy vẻ ngưỡng mộ, nói: "Hôm nào dạy em tiếng Tây nhé, xung quanh toàn là Tây mũi lõ, biết tiếng của họ thì sẽ rất được coi trọng."

Thấm Ngọc Thư cùng lớn lên với Lạc Tiêu Dao, tình cảm thân thiết như anh em ruột, có điều tính cách hảnh kín đáo hơn, vỗ vai Tiêu Dao đồng ý.

Tạ Văn Phương bên cạnh lên tiếng dạy dỗ: "Không muốn làm việc với Tây mũi lõ thì về nhà trông hàng. Còn đứng đây làm gì? Thức án đã lên hết rồi, mau rót rượu cho anh đi chứ?"

Cả nhà ngồi vào mâm, Lạc Tiêu Dao rót rượu và gấp thức ăn cho Thẩm Ngọc Thư, đây vẻ hào hứng hỏi hẵn về cuộc sống ở nước ngoài.

Thẩm Ngọc Thư kể lại một cách đơn giản, lại giới thiệu Trường Sinh, Lạc Tiêu Dao đưa cho sóc con hạt hướng dương, an ủi Trường Sinh: "Đừng lo, anh biết rất nhiều người trong giới, để anh nhờ họ hỏi giùm cho."

Trường Sinh vẫn còn chưa quen với mọi người lắm, ngoan ngoãn cảm ơn, Tạ Văn Phương thì nói: "Đừng có khoác lác, cái đám linh tinh mà con quen, có tay nào tin tưởng được đâu?"

"Mẹ đừng nói vậy mà, vụ án nhà họ Trần con đều nhờ vào sự giúp đỡ của họ mới có được tin tình báo đấy."

Tạ Văn Phương lập tức dùng mắt ra hiệu cho cậu con không được nói về chuyện này nữa.

Lạc Tiêu Dao không để ý, tiếp tục nói: "Hôm nay con còn gặp được Trần lão gia nữa, ông ấy lén đút cho bọn con rất nhiều tiền, nhờ bọn con để ý đến con gái."

Lạc Chinh trừng mắt: "Mày nhận rồi?"

"Không phải là con nhận, mà là mấy người anh em kia. Cha nghĩ mà xem, đây là lời nguyện đấy, bất cần một chút thôi là có thể bị nguyện rồi, không có chút mầu mè thì ai thèm giúp chứ? Nói đến chuyện này, may mà lúc xảy ra vụ án anh không ở nhà, nếu không anh và Trần tiểu thư có hôn ước, nói không chừng sẽ bị nghi ngờ. Mà không bị nghi ngờ thì dính vào lời nguyện cũng chết... Á, có phải con đã nói điều gì không nên nói không?"

Không biết từ lúc nào, cả bàn ăn đã trở nên yên lặng.

Ngoại trừ Củ Lạc, tất cả mọi người đều dừng đũa nhìn Lạc Tiêu Dao, cậu ta chẳng hiểu tại sao, quay sang hỏi mẹ: "Anh con còn chưa biết chuyện này ạ?"

Đầu Lạc Tiêu Dao bị đập một cái "bốp", Tạ Văn Phương mắng: "Cái thằng nhóc chết tiệt này,* mà nói ít đi vài câu thì chết hả con? Anh mà từ xa xôi vừa về đến nhà, mà cứ mở miệng là nguyên với rửa, muốn ăn đòn rồi đúng không?"

Lạc Tiêu Dao bị đánh đau điếng mà không dám làm gì, kêu lên: "Con cứ tưởng là anh biết rồi, giờ không nói nữa là được chứ gì? Nhưng cho dù con có không nói thì chuyện lớn như thế sớm muộn anh cũng biết thôi."

"Còn dám cãi!"

Tạ Văn Phương giơ tay định đánh tiếp thì Lạc Chính ngăn lại, Lạc Tiêu Dao nhân cơ hội này trốn ra sau lưng Thẩm Ngọc Thư nhờ che chở.

Đừng thấy Lạc Tiêu Dao ở Phòng tuần bộ thì oai dũng hoành tráng, về đến nhà là biến thành cừ non ngay, sợ mẹ lại đánh tiếp, cậu ta cười nói: "Mẹ vừa mới uốn tóc, đánh nữa là tóc tai bù xù, như thế sẽ mất đẹp đấy."

"Thật sao?"

Lạc Chính và Lạc Tiêu Dao ra sức gật đầu, Tạ Văn Phương sờ sờ lên tóc: "Tôi không hỏi cha con hai người, tôi hỏi Ngọc Thư cơ."

Lạc Tiêu Dao vội vàng nháy mắt với Thẩm Ngọc Thư, hần nói: "Trong Đông y có nói: tức giận và bi thương có thể làm tổn hại đến gan, còn Tây y thì bảo tức giận sẽ đẩy nhanh tốc độ lão hóa của tế bào, cơ thể sẽ tiết ra một chất gọi là Catecholamine, đẩy kích thích tố của tuyến thượng thận lên cao, kích thích hệ thống trung khu thần kinh, khiến cho độc tố trong máu và tế bào gan tăng lên. Đơn giản mà nói, tức giận không những khiến người ta trở nên xấu đi mà còn già đi nhanh hơn nữa."

Nói xong một tràng, cả bàn ăn càng yên lặng hơn, mọi người nghe nửa hiểu nửa không, tất cả đều ngờ nghếch gật đầu.

Một lúc sau, Lạc Tiêu Dao mặt đầy sùng bái nói với Thẩm Ngọc Thư: "Anh thật là hiểu biết. Đúng rồi, anh học Tây y, nhất định là không tin mấy thứ như quỷ thần hay bùa chú đâu nhỉ? Vụ án này không chừng..."

"Thằng nhóc này mà còn nói tiếp à?"

"Không được tức giận, tuyệt đối không được tức giận. Anh con vừa nói rồi, tức giận là sẽ nhanh già mẹ không muốn biến thành vừa già vừa xấu chứ?"

Câu này rất hiệu nghiệm với Tạ Văn Phương, bà hít sâu một hơi, kìm lại không tiếp tục mắng nữa.

Lạc Chính cũng khuyên: "Tiêu Dao nói đúng đấy, chuyện này lớn như thế, còn lên cả báo nữa, so với việc Ngọc Thư nghe người ta bàn tán bên ngoài thì cứ để Tiêu Dao nói cho nó biết còn hơn."

Tạ Văn Phương nghĩ thấy cũng đúng, bèn đứng dậy bảo: "Tôi đưa Trường Sinh đi nghỉ trước, mấy người ở lại muốn nói gì thì nói."

Trường Sinh đã ăn no, đứng dậy đi theo bà, sóc con cũng đã no nê quả khô, trước khi đi còn nhét rất nhiều hạt hướng dương vào túi của cậu chủ nhỏ, leo lên vai Trường Sinh ra ngoài.

"Bây giờ chỉ có đàn ông với nhau thôi, nói chuyện thoải mái hơn rồi."

Lạc Tiêu Dao rót thêm rượu cho cha và anh trai, nói: "Anh, anh từng có hôn ước với tiểu thư nhà họ Trần nên em cũng không giấu nữa. Có điều những gì em nói đều là thông tin cơ mật, anh biết rồi thì nhất định không được nói ra ngoài nhé."

"Nhân cách anh mà thế nào mà mà còn không tin được hả con?"

"Anh thì không vấn đề, nhưng con không tin cha. Dù sao ở đây cũng chỉ có ba người, những gì hôm nay mà truyền ra ngoài thì chỉ có cha thôi, cha nhớ chưa?"

Lạc Chính miễn cưỡng gật đầu, miệng không quên lẩm bẩm, cha mà làm gì có chuyện không kín miệng, cha mà là người rất có chính nghĩa đấy.

Trong lúc ông còn đang cảm râm thì Lạc Tiêu Dao đã bắt đầu kể.

"Vụ án này đầu tiên phải nhắc đến thứ mà nhà họ Trần nắm giữ. Trần lão gia có sở thích sưu tập đồ cổ, trong đó món đồ mà ông ta thích nhất là một bức tượng Quan Âm được tạc bằng ngọc. Bức tượng này không giống những bức tượng khác, trên tay Quan Âm nâng một viên ngọc nhìn tựa trăng tròn, vì thế mới được gọi là Viên Nguyệt Quan Âm."

"Nghe nói bức tượng này từng là vật sở hữu của dược vương Tôn Tư Mạo, trải qua thời gian dài được thờ cúng bằng các loại dược liệu nên đã dung nạp tinh hoa của muôn vạn loại thảo dược, có thể giúp cho người nào giữ nó bách bệnh bất xâm, kéo dài tuổi thọ. Có điều vào đêm trăng tròn nhất định phải đem bức tượng cất kỹ, bởi Quan Âm đã hấp thu quá nhiều nỗi đau và cảm xúc tiêu cực của người bệnh, những thứ tiêu cực này sẽ bị xả ra vào đêm trăng tròn, biến thành lời nguyện ám vào những ai nhìn thấy bức tượng."

Một luận điệu chẳng có bằng chứng gì.

Câu này lướt qua trong đầu Thẩm Ngọc Thư, có điều vì phép lịch sự nên hẳn không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm chén rượu lên nhấp.

Lạc Chính thì ra sức gật đầu phụ họa: "Chú từng nhìn thấy bức tượng ấy, rất nhiều năm trước trong một lần họp mặt, Trần lão gia đã mang nó ra để mọi người cùng cảm nhận linh khí của Quan Âm, quả thật rất linh nghiệm, suốt ba năm sau đó chú không hề bị sốt hay cảm gì hết."

Bệnh từ tâm mà ra, ba năm không sốt chẳng phải là bình thường sao?

Thẩm Ngọc Thư tiếp tục nhấp rượu, chuẩn bị nghe Lạc Tiêu Dao kể tiếp, đúng lúc này, phía trên đầu phát ra tiếng lạo xạo, mái ngói như bị thứ gì đó đập vào, một lát sau thì nghe thấy tiếng mèo kêu rồi tiếng chân mèo giẫm trên mái ngói bỏ chạy.

"Mưa rồi."

Thẩm Ngọc Thư nhìn ra phía cửa sổ, qua cánh cửa khép hờ có thể thấp thoáng nhìn thấy mưa bay bên ngoài, hần bước tới đóng chặt cửa, đang định đóng luôn cửa chính thì Lạc Chính ngăn lại: "Không sao, mái hiên rất rộng, mưa không tạt vào đến nơi đâu. Trời nóng thế này, cả cửa sổ lẫn cửa lớn đều đóng thì bí lắm."

Thẩm Ngọc Thư gật đầu, nhưng không quay lại ngay mà bước ra ngoài nhìn lên mái nhà.

Ánh đèn từ xa chiếu xiên tới, trên đó ngoài một con mèo béo ú đang ngồi thì chẳng còn gì khác.

Có lẽ là hần đã quá đa nghi.

Thẩm Ngọc Thư bước vào trong nhà, một bóng đen nhảy xuống từ trên đỉnh gian nhà bên cạnh, nương theo dây cáp từ từ hạ xuống mái gian chính.

Đã có một lần kinh nghiệm, lần này cậu đáp xuống rất nhẹ nhàng. Đã quen với việc đi lại trên mái những tòa kiến trúc của thế kỷ hai mốt, Tô Duy quên mất rằng mái nhà thời này rất "mỏng manh", chỉ không cẩn thận một chút là có thể phát ra tiếng động.

May mà lúc này có con mèo kia làm bạn, nếu không chắc chắn đã bị tên đó phát hiện ra rồi.

Tô Duy bắt chước các hiệp khách giang hồ, hướng về con mèo tỏ ý cảm ơn, thu sợi dây cáp lại, bước về phía mái hiên, áp mình xuống tiếp tục lắng nghe cuộc nói chuyện của họ.

Thẩm Ngọc Thư nhất định không ngờ rằng, lúc cả nhà mới ngồi vào bàn án thì Tô Duy đã ở đó.

Hôm nay, sau khi tới đường Bối Lạc, cậu phát hiện căn nhà ở địa chỉ đó bỏ không, có điều số cậu khá may, tiện đường điều tra vụ án của nhà họ Trần thì gặp được Lạc Tiêu Dao.

Để nắm được tình hình vụ án, Tô Duy âm thầm theo Lạc Tiêu Dao về Phòng tuần bộ, không ngờ đúng lúc Tiểu Trụ Tử đến tìm, càng nghe cậu ta miêu tả càng thấy người "ăn cơm Tây" ấy chính là Thẩm Ngọc Thư. Quả nhiên, chính là hãn thật.

Đúng là đi mỗi chân tìm cũng không thấy, có được lại chẳng mất công sức.

Tô Duy xoa cằm đặc ý nghĩ, trong cuộc đời cậu, điều đáng tự hào nhất của Tô Duy chính là vận may, có điều vận may hôm nay có điểm trừ, ấy là phải nghe lén trong khi trời đang mưa.

Sớm biết thế này thì lúc đi trộm đồng hồ đã nhét cái máy nghe trộm vào ba lô rồi.

Tô Duy có chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã ném cảm xúc vô dụng ấy qua một bên, chuyên tâm lắng nghe Lạc Tiêu Dao kể tiếp sự tình.

"Lúc này chỉ là tiền đề thôi, bây giờ mới là trọng tâm vụ án này."

"Trần lão gia chỉ có một người con gái là Trần Nhã Vân, bọn em trong lúc điều tra vụ án mới nghe ông ấy vô tình nhắc đến, trước đây chính là Trần

tiểu thư đòi từ hôn. Cô ấy theo học trường nữ, tính tình rất bướng bỉnh, lại là người có chủ kiến, tôn thờ tự do yêu đương, cho rằng hôn nhân do cha mẹ định đoạt từ nhỏ là lạc hậu phong kiến, vì thế mới kiên quyết từ hôn."

"Cách đây không lâu Trần tiểu thư quen biết với một người đàn ông tên là Phó Sơn, anh ta là phóng viên của một tòa soạn, vừa đẹp trai vừa có tài, cả hai rất nhanh chóng tâm đầu ý hợp. Thế nhưng Trần lão gia lại tự ý hứa gả con gái cho công tử nhà giám đốc ngân hàng Trung Nam, Trần tiểu thư ra sức phản đối, hơn nửa tháng trước, vào một buổi tối, cô ấy đã cùng tình lang bỏ nhà chạy trốn."

"Tối đó vừa đúng đêm trăng rằm." Lạc Chính bổ sung.

"Đúng vậy, Phó Sơn mặc dù có công việc nhưng tích lũy có hạn, Trần tiểu thư cũng không có tiền, thế là họ nhắm vào bức tượng Quan Âm bằng ngọc kia. Đêm đó trăng tròn, cũng như mọi lần, tượng ngọc được bọc vải đen và cất vào trong hòm, hòm cũng được khóa lại, có điều không ai ngờ rằng Trần tiểu thư đã đánh một chìa khóa y hệt."

"Bọn họ chọn hôm đó để bỏ trốn vì biết sẽ không có ai đến bái Quan Âm, như thế trong khoảng thời gian ngắn sẽ không ai phát hiện rằng bức tượng đã bị trộm. Đâu ngờ rằng, trên đường chạy trốn, trong lúc nghỉ ngơi trong rừng, bọn họ vô tình làm tuột tấm vải đen che phủ bức tượng, thế là lời nguyền linh nghiệm. Trần tiểu thư bỗng dưng nổi điên cầm dao đâm chết Phó Sơn, sau đó ngã lăn ra đất không biết gì. Đến tận sáng sớm hôm sau có người đi qua phát hiện rồi báo án, Trần lão gia mới biết tượng Quan Âm nhà mình đã bị đánh cắp."

Hoang đường! Nghe đến đây, Thẩm Ngọc Thư không kìm được thốt lên trong lòng.

Hoang đường! Cùng lúc đó, trên mái nhà Tô Duy cũng lăm bắm một câu tương tự.

"Còn chưa hết đâu."

Lạc Tiêu Dao kể tiếp: "Sau đó bọn em đưa Trần tiểu thư về Phòng tuần bộ để hỏi cung, không ngờ cô ấy lại bảo chẳng còn nhớ gì hết, không nhớ tại sao lại ở trong rừng, không nhớ về chuyện Viên Nguyệt Quan Âm, cũng may là còn nhớ Phó Sơn là ai, nhưng Phó Sơn chết như thế nào lại không biết, có điều hung khí ở trong tay cô ấy, bức tượng Quan Âm thì đã biến mất, thế nên cô ấy là đối tượng tình nghi, bị giữ lại tạm giam."

Sau khi nghe xong, Thẩm Ngọc Thư hỏi một câu mà Tô Duy cũng muốn hỏi: "Đã có tung tích gì của Viên Nguyệt Quan Âm chưa?"

"Chưa có, thế nên Trần lão gia đang lo cuống lên, mấy ngày nữa lại đến ngày trăng tròn, nếu có người nào không biết mà nhìn thấy bức tượng thì sẽ bị dính lời nguyền. Vì thế ông ấy thuê người vẽ lại bức tượng để bọn em tìm, còn rút tiền từ trên xuống dưới nhờ bọn em đừng làm khó Trần tiểu thư nữa."

"Tấm lòng cha mẹ thật đáng thương." Lạc Chính thở dài một cái, lại như nhớ ra chuyện gì, thấp giọng hỏi: "Hai hôm trước chẳng phải lại xảy ra thêm một vụ án mạng nữa sao? Có phải cũng liên quan đến lời nguyền ấy không?"

Lạc Tiêu Dao ngẩng đầu uống cạn chén rượu, còn nhón thêm vài hạt lạc bỏ vào miệng.

"Đúng vậy, nạn nhân là nhân viên chạy bàn của quán trà Danh Hương, Triệu Tiểu Tứ. Cậu ta chết trong một ngõ nhỏ trên đường về nhà, trên người chỉ có chút những vết cắt nhỏ, có điều đều là những vết thương không chí mạng, thậm chí giám định pháp y cũng không tìm được nguyên nhân cái chết, chỉ có thể phán đoán từ vẻ mặt kinh hãi của cậu ta rằng cậu ta đã chết vì quá sợ hãi, nói đơn giản là bệnh tim bộc phát, hơn nữa bọn em còn phát hiện Quan Âm trên người cậu ta..."

Nhìn hai vị thánh giả, Lạc Tiêu Dao tiếp: "Là bức họa của Viên Nguyệt Quan Âm, dựa vào manh mối này, bọn em nhanh chóng tìm hiểu được rằng Phó Sơn thường xuyên đến quán trà đó, vì thế bọn em nghi ngờ Triệu Tiểu Tứ vô tình đã nghe được kế hoạch bỏ trốn của Phó Sơn và Trần tiểu thư, từ đó nảy sinh lòng tham giết người cướp của. Nhưng bây giờ đến Triệu Tiểu Tứ cũng bị chết bởi lời nguyền, manh mối đến đây lại đứt, mọi người đều không biết phải làm sao."

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Tại sao lại nói Triệu Tiểu Tứ chết bởi lời nguyền?"

"Bởi vì vào tối Triệu Tiểu Tứ chết, mặt trăng rất tròn và sáng. Xét nghiệm pháp y cũng không tìm được nguyên nhân, quan trọng nhất là Trần tiểu thư vẫn đang bị giam, không thể giết người. Ngoài bị nguyền rủa ra thì làm gì có khả năng nào khác?"

"Thi thể của Triệu Tiểu Tứ đã được chôn cất chưa?"

"Chưa, cậu ta không có người nhà, cũng không ai giục phát tang, bây giờ vẫn ở phòng xác bệnh viện. Có điều nếu vẫn không tìm thấy manh mối gì thì vài hôm nữa cũng hỏa táng thôi."

Lạc Chính nghe vậy lập tức nói với Thẩm Ngọc Thư: "Ngọc Thư, con đừng quan tâm đến chuyện này. Con và Trần tiểu thư từng có hôn ước, nhờ không cẩn thận lại vướng vào lời nguyện thì sao?"

Nếu chỉ cần có chút quan hệ là bị nguyện rửa thì những người xung quanh Trần tiểu thư đã chết sạch rồi. Tô Duy thầm mĩa mai trong lòng, thò đầu nhòm xuống phía dưới, mặc dù không nhìn thấy gì nhưng cậu rất muốn biết vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư lúc này.

Không thể trách con gái nhà người ta đá hẵn được. Con người này vừa nhìn là đã biết thuộc loại lắm lì khó gần, điều duy nhất còn chấp nhận được là khuôn mặt, à, với cả đầu óc cũng tạm ổn.

Chắc do bị gọi tên nhiều quá nên Thẩm Ngọc Thư hắt xì một cái, nói: "Có phải do bị nguyện không thì không ai tận mắt thấy, ngay đến bức tượng Quan Âm cũng chưa thấy đâu, thế nên tất cả vẫn chưa thể kết luận được."

"Dù thế nào thì hôn ước giữa hai nhà chúng ta cũng đã bị hủy, con cũng chẳng cần phải lo đến chuyện này làm gì, cứ để Tiêu Dao giải quyết, không được thì tính sau."

"Ai da, cha có phải là cha ruột của con không vậy? Cha không sợ con bị nguyện rửa à?"

"Số mày cao lắm, tao chả phải lo."

"Số con cao nhưng cấp bậc của con không cao, cấp trên đã có lệnh, chuyện này ầm lên như vậy, dân chúng ai cũng thấp thỏm lo lắng, hạn cho bọn con

phải phá án trong một thời gian ngắn, nếu không giáng chức hay giáng lương, tùy bọn con chọn."

Ba người đang nói chuyện thì Tạ Văn Phương từ ngoài đi vào, khó chịu nhăn mặt: "Sao nói chuyện gì mà mãi không hết thế? Ngọc Thư vừa mới về đến nhà, để cho nó nghỉ ngơi đã. Cha con hai người làm gì thì làm đi, đừng có ngồi đây nữa."

Chủ nhà đã lên tiếng, cha con Lạc Chính cũng không dám nói gì thêm, nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa, Thẩm Ngọc Thư định giúp thì bị Tạ Văn Phương ngăn lại, bắt về phòng nghỉ trước, ở đây đã có bà lo.

Thẩm Ngọc Thư chúc mọi người ngủ ngon rồi đi về phía gian nhà đối diện. Lúc này trời mưa to hơn, cũng may hai gian nhà gần nhau, chỉ mấy bước là qua. Hắn đứng ở cửa nhìn lên nóc gian nhà chính.

Trên đó tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì con mèo ban nãy cũng chẳng biết đã chạy đi đâu mất, Thẩm Ngọc Thư chau mày, đẩy cửa bước vào trong.

Lúc này trong khi nói chuyện, hắn cứ có cảm giác mình bị nhìn trộm, hơn nữa kẻ nhìn trộm còn ở ngay gần đấy. Trước giờ hắn vẫn luôn tin vào trực giác của mình, nhưng lần này trực giác hình như đã sai, trời mưa to thế này, ai lại đi dòm ngó hay nghe lén làm gì.

Mà nhà hắn cũng chẳng có gì đáng để dòm ngó đúng không?

Chương 4: Hợp tác phá án

"Dựa vào các mối quan hệ của cậu và khả năng của tôi, nếu chúng ta hợp tác thì khả năng phá án sẽ rất cao. Có muốn thử không?"

"Khả năng của cậu?" Thẩm Ngọc Thư một lần nữa hất tay Tô Duy ra, nhìn cậu từ đầu xuống chân "Từ lúc nào mà phá án cũng cần phải trộm đồ?"

"Đó chỉ là một trong những kỹ năng của tôi thôi, tôi còn rất nhiều kỹ năng tiềm tàng khác như: vượt nóc băng tường, di hoa tiếp mộc, thay xà đối cột..."

"Toàn là những kỹ năng tôi không cần đến."

Đây chắc là nhà của Trần lão gia rồi.

Đứng trước cổng Trần gia, Thẩm Ngọc Thư trầm nghĩ khi nhìn khuôn viên rộng lớn này.

Tên đầy đủ của Trần lão gia là Trần Thế Nguyên, nhà họ Trần truyền đời làm nghề buôn thuốc Bắc, đến Trần Thế Nguyên đã là đời thứ ba. Ở Thượng Hải, nhắc đến nhà buôn thuốc Bắc họ Trần, có thể nói rằng không ai không biết.

Khuôn viên của Trần gia được xây ngay bên cạnh tiệm thuốc, kiến trúc theo kiểu Đông Tây kết hợp, trước cửa treo một bức hoành phi ghi hai chữ: Trần Phủ, thoạt nhìn bên ngoài đã thấy vừa kiên cố lại vừa phô trương.

Có điều hiện giờ cổng lớn đóng kín, đến tiệm thuốc bên cạnh cũng rất vắng vẻ, giờ mở hàng đã qua từ lâu mà trong tiệm ngoài mấy người chạy việc thì không thấy bóng dáng một người khách nào.

Gần đây Tây y đã xâm nhập vào phương Đông, mọi người càng ngày càng dựa nhiều vào các bệnh viện do người Tây mở, điều này khiến cho việc bán thuốc cũng ngày càng khó khăn hơn. Đây có lẽ là nguyên nhân khiến Trần gia vội vàng muốn kết thân với giám đốc ngân hàng. Giờ thì giậu đổ bìm leo, lại thêm vụ lời nguyền của Quan Âm, những người mê tín tránh xa còn không kịp, ai lại muốn tìm đến mua thuốc nữa?

Những kẻ đến tìm ngoại trừ tuần bộ thì cũng toàn mấy tên đọc quảng cáo muốn nhân cơ hội kiếm chác. Nói một cách khắt khe thì Thẩm Ngọc Thư cũng thuộc loại thứ hai, hẳn tìm đến phần vì muốn giúp em họ, phần khác là vì hiếu kỳ.

Lạc Chính là một người rất hiểu đạo lý, mặc dù khuyên Thẩm Ngọc Thư không nên lo chuyện bao đồng, nhưng thấy người cháu nhất quyết đòi đi, bèn giúp hẳn chuẩn bị quà cáp, còn giúp hẳn giấu Tạ Văn Phương, tránh để bà biết được lại cắn nhả mãi không thôi.

Phát hiện có khách đến thăm, mấy người chạy việc trong tiệm thuốc đều thò đầu thò cổ nhòm sang, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư mặc Âu phục liền chỉ chỉ trỏ trỏ, may mà quản gia của nhà họ Trần đã ra đón hẳn ngay sau đó, giúp hẳn thoát khỏi tình trạng tiếp tục bị chiêm ngưỡng.

"Ra là Thẩm thiếu gia, mấy năm không gặp, tôi sắp không nhận ra cậu nữa rồi."

Men theo con đường lát đá cuội đi vào phía trong, vị quản gia cảm thán: "Chuyện của Trần gia chắc cậu đã nghe qua rồi, cậu xem, lòng người bạc như vôi, ngoại trừ người có tình có nghĩa như cậu thì còn có ai đến đây thăm hỏi nữa đâu."

Thẩm Ngọc Thư vừa lịch sự đáp lại vừa tiếp tục quan sát khuôn viên căn nhà.

Kiến trúc bên trong cũng rất lộng lẫy tráng lệ, có điều chính vì vậy mà có cảm giác thật lạnh lẽo, trong bồn cây cạnh hành lang có trồng một ít thảo dược, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương đặc biệt.

Đối diện chỗ đó có một thanh niên mình mặc mã quái đang đứng giao việc cho gia nhân. Trước đây Thẩm Ngọc Thư đã từng gặp người này, anh ta tên Trần Thiệp, là trợ thủ đắc lực của Trần Thế Nguyên.

Quản gia dẫn Thẩm Ngọc Thư đến căn phòng bên vách, cho người bưng trà lên, nói về áy náy: "Lão gia chúng tôi đang tiếp khách, phiền Thẩm thiếu gia ở đây chờ một lát."

Thẩm Ngọc Thư gật đầu, có điều hẳn cũng chẳng phải đợi quá lâu, đủ một lát sau là quản gia đã quay lại, đi qua hành lang vừa đúng lúc gặp người khách kia đi ngược lại. Đó là một người đàn ông mặc áo dài màu xanh đen, mắt đeo cặp kính gọng vàng thời thượng, tóc vuốt keo chải ra đằng sau. Anh ta cúi đầu nên không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy được rằng trạng thái có vẻ không tốt, cầm một cái khăn tay che miệng, thỉnh thoảng lại ho sù sụ.

Lúc đi qua Thẩm Ngọc Thư, anh ta càng ho dữ dội, quản gia vội vàng kéo Thẩm Ngọc Thư sang một bên.

Đợi người đó đi khuất, Thẩm Ngọc Thư nhỏ giọng hỏi: "Là khách làm ăn à?"

"Không dám giấu thiếu gia, hiện giờ mọi người ai cũng sợ lời nguyền, làm gì có khách nào dám đến thăm, người này đến tìm lão gia là để tìm việc. Để sớm điều tra rõ vụ án, lão gia đã đăng báo treo thưởng, vì vậy cứ thỉnh thoảng lại có kẻ đến nói giúp điều tra vụ án, thực chất là để đòi chút tiền thưởng."

Thẩm Ngọc Thư ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy người đó khom lưng cúi mình, vội vàng rẽ qua hành lang, chỉ để lại một tràng tiếng ho đằng sau.

"Vậy người đó cũng tới để đục nước béo cò?"

"Thẩm thiếu gia nói đúng đây, hắn ta chắc chắn cũng vậy, cậu xem hắn ho rũ rượi như bị lao phổi như thế, có thể làm được chuyện gì chứ? Có điều hắn cũng có chút khôn vặt, nói đúng được rất nhiều chuyện ngoài kia không biết, thế nên lão gia mới phá lệ gặp hắn, còn không thì thường chỉ đưa cho mấy đồng rồi mời đi thôi. Tội nghiệp lão gia, đi khắp nơi để đăng quảng cáo tìm người giúp đỡ, nhưng người giúp được thì đến bây giờ chưa có một ai, haizz..."

Đi tới phòng khách chính, người quản gia không nói nữa, cung kính mời Thẩm Ngọc Thư vào trong.

Trần Thế Nguyên đã ở đó chờ sẵn, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư, ông ta vồn vã bước tới, đầu tiên là chào hỏi mấy câu rồi hỏi thăm đến vợ chồng Lạc Chính, cuối cùng nói đến cha của Thẩm Ngọc Thư, ông ta lau khóe mắt, thở dài: "Ông trời đổ kị người tài, cha của cháu là một người rất tốt, y thuật lại cao

minh, ông ấy ở dưới tuổi vàng mà nhìn thấy cháu giỏi giang thế này, nhất định sẽ rất vui mừng."

Trần Thế Nguyên tuổi ngoại ngũ tuần, mình mặc trường bào mã quái, tay cầm một lọ thuốc hít tạc bằng ngọc xanh, rất hợp với chiếc nhẫn ngọc đeo ở ngón tay cái.

Thân hình ông ta hơi mập, khuôn mặt cũng khá tròn trịa, vừa có khí chất của người nhiều năm lăn lộn trên thương trường, vừa khiến người ta cảm thấy gần gũi. Có điều động tác gạt nước mắt của Trần Thế Nguyên quá giả tạo, Thẩm Ngọc Thư bình thản nói: "Trần tiên sinh đã quá lời rồi, cháu thật không dám nhận."

"Đừng quá khiêm tốn, cháu đi học ở Tây về, lại còn học y, bây giờ mọi người đều chuộng Tây y, đây chính là cơ hội để cháu thể hiện khả năng. Nếu có gì cần ta giúp thì cứ nói nhé."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn, sau khi ngồi vào ghế là nói thẳng luôn: "Em họ cháu làm việc ở tuần bộ, cháu có nghe nói về chuyện của lệnh ái, lúc ở nước ngoài cháu có tiếp xúc với một số vụ án, không biết có thể giúp được gì không?"

"Cháu nói vậy thật là tốt quá, bây giờ bên ngoài đồn ầm lên rằng là do lời nguyên, đến quan pháp y cũng nói rằng nạn nhân chết rất kỳ lạ, không tìm được triệu chứng bệnh tật gì, thế là đổ hết cho lời nguyên. Haizz, thật là vô căn cứ."

Thẩm Ngọc Thư đoán rằng ông ta ám chỉ cái chết của Triệu Tiểu Tứ, bèn nói: "Cháu chưa nhìn thấy thi thể nên không thể nói gì, nhưng trên đời này

nếu nguyên rủa mà có thể giết người thật thì chẳng cần đến súng đạn làm gì."

Dường như đồng tình với lời của hắn, đỉnh trần vang lên tiếng lạch cạch, Thẩm Ngọc Thư đưa mắt lên nhìn, Trần lão gia thì không để ý, vỗ đùi nói: "Cháu nói đúng lắm, ta cũng nghĩ thế, tiếc là những kẻ ngồi đây giếng ngu muội ngoài kia, chỉ cần nghe đến lời nguyên là thi nhau trốn sạch. Haizz..."

Trần Thế Nguyên thở dài xong lại quay ra hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Nghe cháu nói có vẻ như đã phát hiện ra điều gì đó? Nếu thế thì nhất định phải nói cho ta biết nhé, chỉ cần cứu được Nhã Vân, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề."

Nói xong bèn cho người đi lấy tiền, Thẩm Ngọc Thư vội vàng ngăn lại: "Hiện giờ cháu cũng chỉ biết chút ít về câu chuyện thôi, nếu tiên sinh có thể kể hết những gì ngài biết thì có lẽ sẽ giúp được cháu tìm ra nguyên nhân của sự việc."

Nghe xong câu này, sắc mặt Trần Thế Nguyên trở nên khó coi hơn hắn, khoát tay cho gia nhân đi khỏi: "Nếu ta biết thì làm gì đến mức bị động thế này. Con gái bị nhốt trong ngục mà ta chẳng làm gì nổi."

"Tính tình Nhã Vân nhà ta thì có lẽ cháu cũng biết rồi đấy. Nói ra không sợ cháu cười, chuyện hứa hôn trước đây cũng là nó nhất quyết đòi hủy, bà nhà lại chiều nó, thế nên cuối cùng ta đành phải dẫn lòng khước từ cuộc hôn nhân này. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy có lỗi với cha cháu."

Thẩm Ngọc Thư lặng lẽ nhấp trà, không nói năng gì.

Mặc dù hiểu rõ ý đồ của Trần Thế Nguyên, có điều thấy ông ta đổ hết trách nhiệm lên đầu đứa con gái, hẳn có chút coi thường.

"Thế nên ta còn không hề biết chuyện Nhã Vân qua lại với Phó Sơn chứ đừng nói đến chuyện nó lén ăn trộm đồ của nhà rồi bỏ trốn cùng hắn. Thật là gia môn bất hạnh, để xảy ra chuyện khiến người ngoài cười chê thế này. Những chuyện ấy đều là sau này ta nghe bà nhà kể lại, bây giờ ta thậm chí còn không tin là Nhã Vân đã trộm bức tượng nữa, về chuyện nó bị lời nguyền điều khiển giết người, vì tuần bộ không cho lại gần hiện trường nên ta lại càng không rõ."

Trần Thế Nguyên thao thao bất tuyệt một hồi cũng không có chút trọng tâm nào, ngoài mặt có vẻ ông ta còn chả biết được nhiều bằng Lạc Tiêu Dao, nhưng không biết thật hay không muốn nói thì lại là chuyện khác.

Thế nên Thẩm Ngọc Thư đi thẳng vào vấn đề: "Vậy còn truyền thuyết về Viên Nguyệt Quan Âm thì có thật không?"

"Cái này..."

Trần Thế Nguyên trầm ngâm một lúc rồi gật đầu.

"Viên Nguyệt Quan Âm đích thị đã chữa khỏi bệnh cho rất nhiều người, nhưng đó là vì nó đã hấp thu được tinh hoa của muôn vàn thảo dược, nên cũng có hiệu quả chữa bệnh của thuốc, còn về việc phát ra lời nguyền vào đêm trăng tròn thì ta trước giờ vẫn theo phương châm có thờ có thiêng, có kiêng có lành, thế nên mới đem tượng Quan Âm cất vào trong hòm. Chính vì vậy những người nhìn thấy nó có bị nguyền rủa thật không thì ta chưa gặp bao giờ, không dám nói bừa."

"Cũng có nghĩa là đây rất có thể chỉ là tin đồn thất thiệt?"

"Rất có thể."

"Vậy tiên sinh có hình vẽ của bức tượng không?"

"Có."

Trần Thế Nguyên vẫy tay gọi quản gia, ông ta đem bức họa tới đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

Trong bức họa, Quan Âm cúi mắt khép mi, sinh động như thật, không khác gì so với hình ảnh Quan Âm thường gặp, điều duy nhất không giống là trên tay Quan Âm không phải là bình ngọc lộ, cũng không phải nhành liễu, mà là một thứ hình tròn nhìn tựa trăng rằm. Tên gọi Viên Nguyệt Quan Âm cũng từ đó mà ra.

Thẩm Ngọc Thư quan sát một hồi, nói: "Cháu có thể mượn bức họa này vài hôm không?"

"Được, dù sao thì đồ cũng mất rồi, giữ lại bức họa cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn xong lại hỏi: "Trong thời gian Trần tiểu thư bị tạm giam, tiên sinh có tới thăm cô ấy không?"

"Để tránh dị nghị, ta chỉ thăm nó có một lần thôi, sau đó đều cho người nhà đi lo liệu. Phòng tuần bộ từ trên xuống dưới ta đều đã lo hết rồi, tin rằng sẽ

không có ai làm khó nó đâu."

"Cháu muốn tới thăm cô ấy, không biết có được không?"

"Đương nhiên là được, cứ bảo... Cứ bảo cháu là vị hôn phu của nó, người của phòng tuần bộ sẽ không làm khó cháu đâu."

Ha...

Không biết từ đâu truyền tới một âm thanh kỳ lạ, giống như là tiếng cười, có điều rất nhanh đã biến mất.

Thẩm Ngọc Thư đánh mắt lên nóc nhà một cái rồi nói: "VẬY Trần tiên sinh có điều gì muốn truyền đạt hay dặn dò thì hãy viết vào một tờ giấy, như vậy tiểu thư cũng sẽ tin lời cháu hơn."

"Chuyện này..."

Trần Thế Nguyên còn chưa kịp phản ứng thì bên ngoài đã vang lên tiếng ồn ào, lát sau có người vội vàng chạy vào. Đó là một thanh niên tuổi trạc 25, 26, trên mình là bộ Âu phục thẳng thớm tóc vuốt đầy keo loang loáng dưới ánh mặt trời đôi giày đang đi dưới chân cũng sáng bóng.

Khuôn mặt anh ta tạm coi là cân đối, có điều không biết vì trang phục hay vì cử chỉ mà cả người cứ phảng phất vẻ đàn bà ẻo lả.

Không biết anh ta xịt loại nước hoa gì, lúc bước vào mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng vào mũi Thẩm Ngọc Thư khiến hắt chau mày. Đột nhiên cảm

thấy mùi Cologne trên người Tô Duy thật khiến người ta dễ chịu.

Trần Thiệp đi đằng sau định cản anh ta lại thì bị thô bạo gạt đi, bước xộc đến trước mặt Trần Thế Nguyên, hỏi: "Cậu, Nhã Vân sao rồi?"

Vẻ mặt của Trần Thế Nguyên rất khó chịu, người đó lờ đi, nói tiếp: "Cháu nghe nói Phòng tuần bộ không chịu thả người, nhất định là bọn họ không tìm ra hung thủ nên muốn đem Nhã Vân ra gánh tội, chúng ta không thể đứng yên nhìn em ấy bị hại được. Cháu đang chuẩn bị nhờ mấy người bạn ở tòa soạn viết một bài tố cáo việc làm vô liêm sỉ của họ."

Trần Thế Nguyên đập tay xuống bàn, quát: "Cháu gào cái gì? Không thấy là ta đang tiếp khách sao?"

"Tiếp khách?" Anh ta liếc Thẩm Ngọc Thư một cái, khinh bỉ nói: "Lại là phường lưu manh mượn danh phá án đến để vòi tiền chứ gì? Nhìn ăn mặc cũng ra dáng lắm, nhưng chẳng qua cũng chỉ được cái mã để lừa thiên hạ thôi."

Thẩm Ngọc Thư cho rằng câu cuối cùng dành để miêu tả anh ta là chuẩn xác nhất.

Trần Thiệp bước tới mời anh ta ra ngoài, lại bị hất ra lần nữa: "Trần Thiệp, cậu là cái thá gì? Cứ tưởng cậu tôi coi trọng cậu thì tự coi mình là chủ ở đây à? Chẳng qua chỉ là hạng hạ lưu thấp hèn!"

Trần Thiệp tuổi tác cũng xấp xỉ anh ta, có điều ngũ quan đoan trang, ăn mặc cũng đúng mực, tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt, trên ngón cái

còn đeo một chiếc nhẫn ngọc gần giống với nhẫn của Trần Thế Nguyên, từ đó có thể thấy rằng Trần lão gia coi trọng anh ta như thế nào.

Nghe những lời sỉ nhục của người thanh niên kia, Trần Thiệp không có phản ứng gì, nhưng Trần lão gia thì giận đến tím mặt, chỉ tay vào mặt anh ta quát: "Chuyện của nhà ta không đến lượt mày phải lo, ta cũng không đời nào gả Nhã Vân cho mày đâu, hãy từ bỏ mơ ước hão huyền ấy đi!"

Trần Thế Nguyên nổi giận, người thanh niên kia không dám nói gì nữa, quản gia cũng chạy lại khuyên giải, không bao lâu sau thì một vị phu nhân dáng vẻ quyền quý cũng vội vàng bước vào, đỡ lời cho anh ta, còn có hai nữ nhân ăn mặc lộng lẫy đứng ở cửa nhìn vào. Cuối cùng kẻ cãi nhau thì cãi nhau người xem kịch thì xem kịch, tất cả loạn thành một mớ bòng bong.

Nghe bọn họ cãi nhau, Thẩm Ngọc Thư mới biết được người thanh niên kia tên là Tiền Hách, là cháu ruột của Trần Thế Nguyên, cũng là anh họ của Trần Nhã Vân.

Thượng Hải chỉ rộng có từng ấy, tất cả lại cùng trong nghề buôn bán thuốc Bắc, thế nên mặc dù chưa gặp Tiền Hách bao giờ nhưng Thẩm Ngọc Thư cũng từng nghe qua về phẩm hạnh của người này.

Tiền Hách là một công tử nhà giàu chỉ biết ăn chơi đua đòi, vị công tử này còn học một ít quyền cước, thế là suốt ngày kết bè kết đảng đánh nhau. Xem ra mấy năm vừa rồi anh ta cũng chẳng tử tế hơn được mấy, ngược lại còn ngang ngược hơn.

Còn về hai nữ nhân đứng ngoài cửa, xem cách trang điểm ăn mặc của họ thì có lẽ là vợ lẽ của Trần Thế Nguyên, cả hai đứng nhìn như xem kịch, hoàn

toàn không thấy có ý định khuyên giải.

Lại nhìn sang phía Trần phu nhân, trước tiên là trách chồng mình tự ý đòi kết thân với giám đốc ngân hàng mới dẫn đến việc con gái xảy ra chuyện, lại kể Tiền Hách vì chuyện này mà đã cố gắng vất vả thế nào, để cứu Trần tiểu thư, anh ta đã chạy khắp nơi nhờ vả, thế mà Trần Thế Nguyên không biết phải trái đúng sai, tốt với người ngoài còn hơn là với người nhà... Tiền Hách đứng bên thêm mắm dặm muối, âm ỉ không tả nổi.

Thẩm Ngọc Thư không chịu được nữa, đây là chuyện riêng của Trần gia, hẳn không muốn dính vào, bèn đứng dậy cáo từ rồi bước nhanh ra ngoài.

Sắp ra tới cổng thì quản gia đuổi kịp, đầu tiên là xin lỗi rồi rút một túi tiền nhỏ ra dúi vào tay hẳn: "Đây là lão gia nhà chúng tôi gửi cậu, coi như là tiền cậu đã vất vả, xin cậu nhất định phải nhận lấy. Việc có thành hay không là chuyện khác, nhưng lão gia rất cảm ơn cậu đã có ý đến thăm ông ấy."

Không ngờ trong hoàn cảnh ngượng ngập khó xử như vậy mà Trần Thế Nguyên vẫn nhớ đến chuyện này, có thể thấy ông ta lỗi đời thế nào. Thẩm Ngọc Thư định từ chối nhưng quản gia nhất quyết nhét vào tay hẳn.

"Lão gia nói, không có thời gian viết gì để nhờ thiếu gia chuyển cho tiểu thư, nhưng chỉ cần cậu nói tên là nhất định tiểu thư sẽ tin, dù sao thì hai người đã từng có hôn ước mà..."

Ha...

Xem ra Trần Thế Nguyên tuy rằng lễ nghĩa chu đáo, nhưng suy nghĩ lại rất ngây thơ. Đối với một người có hôn ước từ nhỏ, Trần Nhã Vân dựa vào cái

gì mà tin hẳn? Hơn nữa bọn họ đã sớm giải trừ hôn ước rồi.

"Vừa nãy khiến thiếu gia chê cười rồi, biểu thiếu gia nhà chúng tôi tính khí vốn vậy, không phải là cố ý nhắm vào cậu đâu, xin đừng để bụng "

Nghe quản gia nhắc đến Tiền Hách, Thẩm Ngọc Thư chợt hỏi: "Tôi nhớ rằng anh ta cũng học y, bình thường cũng như thế này sao?"

Trên mặt người quản gia lộ vẻ coi thường, nét mặt giống với Trần Thế Nguyên một cách kỳ lạ.

"Không dám giấu cậu, nhà biểu thiếu gia cũng mở phòng mạch, làm ăn lớn lắm, có điều đều là cha và anh trai cậu ấy làm, biểu thiếu gia từ nhỏ đã không biết cố gắng, học Đông y được mấy năm, thấy Tây y thịnh hành lại chạy sang bệnh viện của người Tây làm việc, chính là cái bệnh viện Quảng Từ kia đấy. Hừ, tỏ vẻ quan tâm nhớ thương tiểu thư nhà chúng tôi như thế, chẳng qua cũng là mơ tưởng đến gia nghiệp của nhà họ Trần mà thôi. Đừng có tưởng bở."

Xem ra cả gia đình này đều không thích vị biểu thiếu gia tự cao tự đại kia.

"Vậy Trần tiểu thư có thích Tiền thiếu gia không?"

"Con mắt tiểu thư nhà chúng tôi cao như vậy, làm sao có thể thích loại người này được chứ? Tiểu thư chẳng qua là bị Phó Sơn lừa thôi, có điều cũng không trách được, hẳn ta mặt mũi người người như thế, lại có tài hoa, ăn nói cũng khéo, biết cách dỗ ngọt, nghe nói..."

Phát hiện bản thân đã nói quá nhiều, quản gia dừng lại không nói nữa, đưa tay mời Thẩm Ngọc Thư ra ngoài, hăn giả vờ không thấy, hỏi: "Nghe nói gì?"

"Cũng... Không có gì, nghe nói hăn rất phong lưu, quan hệ không rõ ràng với rất nhiều cô gái... Những chuyện này đều là sau đó nghe người của Phòng tuần bộ nói, tiểu thư thật là đáng thương."

Vế sau nói thêm khiến cho người ta cứ có cảm giác vẽ rắn thêm chân, Thẩm Ngọc Thư không nói gì nữa, cầm lấy tiền, cảm ơn quản gia rồi cáo từ.

Cánh cổng Trần phủ đóng lại sau lưng hăn, phát ra âm thanh kễo kẹt.

Thẩm Ngọc Thư đi về phía trước, túi áo nặng trĩu, có thể thấy được phần lễ tạ ấy nặng đến thế nào, kéo theo tâm trạng của Thẩm Ngọc Thư cũng trở nên nặng trĩu. Mấy người chạy việc trong tiệm thuốc thấy hăn lại thò cổ ra nhìn, bị Thẩm Ngọc Thư lờ đi.

Cảnh tượng cãi nhau của nhà họ Trần hiện lên trong đầu, Thẩm Ngọc Thư chán ghét nhú mày. Trong nhà xảy ra chuyện, các thành viên không cùng nghĩ xem nên giải quyết thế nào, ngược lại mạnh ai người nấy toan tính cho mình, thật khiến người ta khó chịu.

Phía trước có người đi tới, đường đi không rộng lắm, Thẩm Ngọc Thư cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nghiêng người tránh, người kia dường như có việc gấp, bước chân vội vàng, lúc đi qua Thẩm Ngọc Thư còn không cần thận va vào hăn.

Lúc Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại nhìn thì người đó đã đi rất xa, chỉ nhìn thấy chiếc mũ dạ trên đầu cậu ta được kéo xuống rất thấp.

Sờ tay lên túi, quả đúng như dự đoán, túi tiền ban nãy đã không cánh mà bay.

Tô Duy đi rất nhanh, tới tận khi rẽ sang một ngõ khác, chắc chắn rằng Thẩm Ngọc Thư không đuổi theo mới bước chậm lại, móc chiến lợi phẩm ra đặt trên tay ướm ướm.

Trọng lượng của túi tiền khiến cậu không khỏi cảm thán, có điều đổi lại là một tràng ho khan.

Chết rồi, không biết có phải vì không hợp nước nôi ở đây không, tối qua mới chỉ dầm có trận mưa mà một kẻ từ nhỏ tới lớn chưa ốm bao giờ như cậu lại bị cảm lạnh.

Nếu như không vì trong người không khỏe thì lúc nghe trộm trên mái nhà ban nãy đã không gây ra tiếng động rồi.

Tô Duy rất buồn phiền vì một loạt những sơ suất liên tục của mình gần đây, nếu ở thời hiện đại thì chỉ một sai lầm nhỏ cũng có thể khiến cậu không bao giờ ngóc đầu lên được nữa.

Có điều, cũng không thể nói chuyện đi vừa rồi không thu hoạch được gì, ít nhất cậu đã thăm dò được rất nhiều nội tình, còn về món tiền này...

Giờ bọc tiền trên tay lên, đang định bỏ vào túi thì nhoáng một cái, một bóng người cao lớn bất ngờ xuất hiện, cứ như chui từ dưới đất lên, đứng ở phía trước, chặn mất đường đi của cậu.

Tô Duy định thần lại nhìn, không ngờ là kẻ mà cậu tưởng đã cắt được đuôi. Tô Duy hơi sững người, rất nhanh chóng trấn tĩnh lại, tự nhiên nhét bọc tiền vào túi rồi bước tới giờ tay chào Thẩm Ngọc Thư đầy thân thiện.

"Hi, tình cờ thật đấy."

Không thềm để ý tới nụ cười của cậu, Thẩm Ngọc Thư giữ nguyên nét mặt cứng đờ, lạnh nhạt nói: "Sau khi ăn trộm thành công, cậu nhất định không biết được rằng con đường này còn có một lối ra ngoằn ngoèo khác."

Tô Duy gãi gãi đầu, xem ra trong cùng một ngày cậu đã phạm phải hai sai lầm: một là không tìm hiểu địa hình trước, hai là khinh địch.

Đi tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư, cậu vỗ tay khen: "Cậu là người đầu tiên phát hiện ra mình bị trộm nhanh như vậy đấy."

"Bởi vì tôi đã từng bị trộm rất nhiều lần rồi."

Tô Duy đưa hai ngón tay lên lắc lắc: "Hai lần, thêm lần này nữa tổng cộng là hai."

"Là ba lần. Tối qua lúc tới nhà tôi nghe lén, cậu đã trộm một xiên táo khô."

Tô Duy trợn mắt.

Lúc đó cậu đói quá, nhìn thấy mấy xiên táo khô phơi dưới hiên bèn thuận tay nhón lấy một xiên Không ngờ chi tiết nhỏ như vậy mà Thẩm Ngọc Thư cũng phát hiện ra, vậy là việc cậu nghe lén cũng bại lộ luôn.

Tô Duy tự tát mình ba cái trong lòng, trừng phạt cái tội liên tiếp phạm phải sơ suất. Sự thật chứng minh, trí lực của một người chả có liên quan gì đến thời đại, người thông minh thì dù có sống ở chín mươi năm trước cũng vẫn là người thông minh.

"Có thể mà cậu cũng tính?" Tô Duy trợn mắt hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Đó là dược liệu của nhà chúng tôi, để bán lấy tiền, đương nhiên là phải tính."

Ngừng một lát, Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Cho dù không bán lấy tiền thì cũng không có nghĩa là cậu được phép trộm."

"Đừng thế mà, chúng ta dù sao cũng từng quen biết, có câu gì nhỉ... Tu mười năm mới cùng đi trên một chiếc thuyền, chúng ta đã cùng đi trên một chuyến tàu, vậy là đã có duyên với nhau mười năm rồi."

Tô Duy ghé sát lại, đưa tay khoác lấy vai Thẩm Ngọc Thư, thân mật nói.

Một mùi hương dễ chịu đưa vào mũi Thẩm Ngọc Thư khi Tô Duy đến gần, khiến hắn bất giác nhớ đến hình ảnh ám muội lúc hai người còn ở trên tàu.

Bây giờ đang là ban ngày ban mặt, vậy mà cậu ta lại dám trêu ghẹo hắn.

Thẩm Ngọc Thư thấy rất không thoải mái, thúc cùi chỏ về phía sau đẩy Tô Duy ra, rồi túm lấy tay cậu ta bẻ quặt ra sau. Tô Duy đột nhiên ho lên sụ sụ, tay còn lại vội vàng rút khăn tay ra che miệng.

Cái ngõ rất nhỏ, Thẩm Ngọc Thư không sợ Tô Duy chạy mất, buông tay ra nhìn cậu ta diễn kịch, hỏi: "Cậu định để tôi áp giải đối Phòng tuần bộ hay là tự mình đi đầu thú?"

Đáp lại là một tràng ho dữ dội hơn.

"Giả vờ đáng thương không có tác dụng gì đâu, tim tôi sắt đá lắm."

Nếu không vì ho không ngừng lại được thì Tô Duy nhất định sẽ cười vang.

Cậu chẳng mong Thẩm Ngọc Thư sẽ thương hoa tiếc ngọc, một tay bụm miệng, một tay chỉ chỉ vào túi của Thẩm Ngọc Thư, ra hiệu cho hắn thử nhìn.

Thẩm Ngọc Thư làm theo, phát hiện bọc tiền vừa bị trộm ban nãy đã về vị trí cũ.

Lại một lần nữa được chứng kiến thủ đoạn của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư chẳng còn ngạc nhiên, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng cậu trả lại tiền thì có thể được bỏ qua hành vi trộm cắp, tôi vẫn có thể áp giải cậu tới Phòng tuần bộ."

"Tôi hoàn toàn chẳng có ý định trộm tiền của cậu, khụ khụ, chỉ là đùa một chút thôi, khụ..."

Tô Duy nói được hai câu thì ho mất một câu nhìn nụ cười lạnh trên mặt Thẩm Ngọc Thư, cậu lôi một túi tiền tương tự ra lắc lắc trước mặt hẳn.

"Đây là tiền Trần lão gia đã đưa cho tôi để nhờ làm rõ vụ án, thế nên cậu thấy đấy, tôi không hề thiếu tiền."

"Một người thích ăn trộm, không nhất thiết là vì thiếu tiền, có thể là do ngứa tay."

Tô Duy lại ho sặc sụa.

Có điều lần này không phải vì thương hàn mà là vì tức giận. Nhìn không ra Thẩm Ngọc Thư bề ngoài đạo mạo mà ăn nói lại độc địa như vậy.

"Chẳng lẽ không phải sao?" Thẩm Ngọc Thư bình thản hỏi: "Không phải ngứa tay thì có ai rảnh rỗi leo lên nóc nhà người ta nghe lén không?"

"Ha ha, hóa ra cậu biết hết rồi?"

"Tôi đâu có điếc, cũng không có mù."

Tối qua hẳn đã nghi ngờ có người nghe lén, sáng nay thấy mất một xiên táo tàu, chứng thực sự nghi ngờ ấy.

Thế nên lúc gặp Tô Duy đã hóa trang ở Trần phủ là hẳn đã phát giác ra ngay. Nói một cách nghiêm túc thì việc Tô Duy nghe lén và ăn trộm túi tiền sau đó đều nằm trong dự đoán của hẳn. Vì dù sao hẳn cũng là người ở đây, muốn chặn một tên trộm vặt chẳng phải là chuyện đơn giản lắm sao?

May mà Thẩm Ngọc Thư không nói ra những điều này, nếu không Tô Duy sẽ còn ầm ức hơn.

Cuối cùng cậu cũng ngừng được cơn ho, đưa tay nắm lấy đầu dây đỏ của túi tiền, nghịch nghịch như có vẻ thú vị lắm, nói: "Thực ra tôi chỉ muốn thử độ nhanh nhạy của cậu thôi, xem cậu liệu có đủ tư cách hợp tác với tôi không."

"Hợp tác?"

"Đúng vậy, tôi và cậu."

Trong đầu Tô Duy nhanh chóng nghĩ cách đối phó, vẻ mặt thì vẫn rất tùy ý.

Cậu không được phép để lộ ra sự lo lắng, nếu không sẽ không thể thuyết phục được Thẩm Ngọc Thư.

Nên biết rằng hợp tác với một người có trí lực cao không phải là chuyện dễ dàng.

Tô Duy cười ha ha vài tiếng, lại bước tới khoác vai Thẩm Ngọc Thư.

Rất ít khi có người làm hành động thân mật này với hắn, có điều cả hai cao gần bằng nhau, vì thế Tô Duy làm động tác này rất tự nhiên thoải mái.

"Tôi nghĩ vụ án Quan Âm cậu cũng xem báo rồi, Trần gia treo thưởng năm nghìn đồng bạc Âu để tìm người phá án. Năm nghìn đồng bạc Âu đấy, cậu biết con số ấy lớn đến mức nào chứ?"

"Con số chứng minh Trần gia rất nhiều tiền."

Tô Duy búng tay cái chóc.

"Thế nên nếu chúng ta kết hợp với nhau để phá vụ án này, cho dù có phải chia đôi thì mỗi người cũng có đến hai nghìn năm trăm đồng, thật là sướng mê người... Ờ, ý tôi là có thể chả cần làm gì trong một năm. Với các mối quan hệ của cậu và khả năng của tôi, nếu chúng ta hợp tác thì khả năng phá án sẽ rất cao. Có muốn thử không?"

"Khả năng của cậu?" Thẩm Ngọc Thư một lần nữa hất tay Tô Duy ra, nhìn cậu từ đầu xuống chân: "Từ lúc nào mà phá án cũng cần phải trộm đồ?"

"Đó chỉ là một trong những kỹ năng của tôi thôi, tôi còn rất nhiều kỹ năng tiềm tàng khác như: vượt nóc băng tường, di hoa tiếp mộc, thay xà đối cột..."

"Toàn là những kỹ năng tôi không cần đến."

Thẩm Ngọc Thư vẫn còn việc phải làm, không muốn mất thời gian vào chủ đề vô vị này, hẳn thậm chí còn nghĩ đến chuyện có nên lôi Tô Duy tới Phòng tuần bộ không, có điều không có chứng cứ, lôi cậu ta tới đó rồi cũng được thả về, chỉ tổ mất thời gian.

"Chuyện này tôi tự có cách giải quyết, không cần phải hợp tác với người khác."

Nói xong quay người định bỏ đi thì Tô Duy ở sau lưng lên tiếng: "Giỏi đến mấy cũng cần phải có người giúp, nếu không cậu làm sao tìm được tất cả các manh mối chỉ trong một thời gian ngắn?"

Cho dù tìm không ra thì hẳn cũng không muốn hợp tác với tên trộm này.

Thấy Thẩm Ngọc Thư làm như không nghe thấy gì, Tô Duy lại thuyết phục: "Cậu có thể thử trước mà, nên biết rằng một người có thành công được hay không là ở chỗ anh ta có dám mạo hiểm hay không."

Câu này nghe cũng có chút đạo lý, nhưng vẫn chưa đủ để thuyết phục được Thẩm Ngọc Thư.

Thấy bước chân hẳn khựng lại, Tô Duy vội nói thêm vào: "Nếu cậu may mắn tìm lại được Viên Nguyệt Quan Âm thì cũng muốn có người kiểm định bức tượng đó là thật hay giả chứ, đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư hơi giật mình, quay đầu lại nhìn, Tô Duy thấy sắp thành công, bèn ngẩng đầu tự hào nói: "Tôi là chuyên gia đồ cổ, mặc dù không sưu tập nhưng những đồ cổ qua tay tôi không ít hơn trăm món."

"Đều là đi ăn trộm đúng không?"

"Cậu nên biết rằng, để làm một hiệp đạo đạt tiêu chuẩn, con mắt nhìn tuyệt đối không được kém hơn những chuyên gia đồ cổ, nếu không sẽ chết đấy... Ý tôi là nếu không sẽ bị lừa đến bán cả quần đi đấy."

Hiệp đạo?

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy, thâm cười khẩy. "Đạo" thì thấy đây rồi, còn "hiệp" thì hẳn chưa nhìn thấy đâu hết.

Có điều có một việc Tô Duy nói không sai, đó là cả vụ án này bắt nguồn từ một món đồ cổ, bên cạnh có một người am hiểu về đồ cổ cũng không phải là tệ. Nhìn Trần Thế Nguyên thì có vẻ ông ta không giúp được gì rồi, thế nên tên trộm này đúng là có giá trị lợi dụng.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, hẳn cần nhiều hơn thế.

"Cậu có tin vào thần Phật không?"

Hiểu ý Thẩm Ngọc Thư muốn nói gì, song Tô Duy vẫn cười đáp: "Ít nhất thì tôi không tin rằng nguyên rủa có thể giết người, về điểm này thì chúng ta có thể đạt được sự thống nhất về nhận thức."

"Tôi có nói rằng chắc chắn không phải lời nguyên giết người đâu?"

"Cho dù có là thế thật thì với tính cách của cậu, nhất định phải tận mắt chứng kiến mới chịu tin."

Rất tốt, ít nhất thì Tô Duy không mê tín.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Lúc này cậu đã thử tôi rồi, bây giờ đến lượt tôi thử cậu. Chúng ta sẽ hợp tác trong một ngày, nếu thấy không hợp thì quan hệ hợp tác của chúng ta sẽ bị xóa bỏ."

"OK, không có vấn đề gì."

"Còn nữa, trong thời gian làm việc cùng với tôi, nếu cậu còn có hành vi trộm cắp thì quan hệ hợp tác cũng bị xóa bỏ ngay lập tức."

"Được, trừ phi xuất hiện các trường hợp không thể kháng cự như thiên tai nhân họa hay tình huống sống còn, nếu không tôi sẽ không trộm thứ gì hết."

Sau khi đã giao ước xong, Tô Duy giơ tay lên định đập tay với Thẩm Ngọc Thư, nào ngờ hăn đã bỏ đi trước một bước, cậu đành nhún vai rụt tay về, sải bước đuổi theo.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Phòng tuần bộ."

"Ồ, mới thế đã muốn gặp lại vị hôn thê cũ rồi à?"

Xem ra tên trộm này ngoài khuôn mặt đẹp ra thì cũng có chút thông minh.

Thẩm Ngọc Thư nghiêng đầu nhìn Tô Duy.

Cậu ta đã nâng vành mũ lên, ưỡn ngực thẳng lưng, nhìn khác hẳn với bộ dạng co rúm lén lút vừa rồi. Hai má hồng hào, đôi mày thanh tú, Tô Duy có lẽ thuộc loại tuấn tú khôi ngô, nhưng cũng không khiến người ta có cảm giác không thể với tới. Nếu không nhiều lần tận mắt chứng kiến, Thẩm Ngọc Thư rất khó tin được một con người anh tuấn như thế mà lại là một tên trộm.

Thật là đúng với câu "khanh bốn giai nhân, nề hà làm tặc?".

(Khanh bốn giai nhân, nề hà làm tặc?: Người vốn dĩ là người đẹp, sao lại đi làm chuyện xấu?)

"Nhìn người đẹp đến gần ngỡ thế cơ à?" Tô Duy chớp chớp mắt bốn cột:
"Nếu cậu có hứng thú với tôi thì những gì trước đây chúng ta nói với nhau
mãi mãi có hiệu lực."

Những lời trước đây?

Thẩm Ngọc Thư nghĩ mãi mới nhớ ra chủ đề bán thân mà Tô Duy đã nói với
hắn trên tàu, vì mục đích tìm hiểu, hắn muốn hỏi Tô Duy tiền bán thân là
bao nhiêu, nhưng một tràng ho đã vang lên ngắt lời.

Tô Duy che miệng ho một lúc lâu, lôi ra một cái khẩu trang đeo vào, Thẩm
Ngọc Thư vốn tưởng cậu giả vờ, bây giờ xem ra không phải, bèn hỏi: "Cậu
ốm thật?"

"Không lẽ bị ốm cũng phải giả vờ nữa à?"

"Vậy thì đó có lẽ là quả báo của việc nghe lén tối qua."

"Thẩm tiên sinh, ngài ăn nói uyển chuyển một chút thì không có hại gì đâu."

"Xin cậu về sau đừng leo lên mái nhà người ta nghe lén nữa, như vậy sẽ bị
quả báo đấy. Nói như thế cậu có thấy dễ chịu hơn chút nào không?"

Tô Duy lại một lần nữa đảo mắt chán nản, quyết định dừng chủ đề này ở
đây.

Cậu đang ốm, một người đang ốm thì tốt nhất không nên tức giận.

Chương 5: Xét nghiệm tử thi

"Cậu không sao chứ?"

"Không tệ hơn khi đột nhiên bị cậu ném bóng qua đầu... Ý tôi là lúc này đột nhiên bị cậu khiến cho không kịp trở tay, cậu muốn nói dối thì nói trước với tôi để còn khớp lời chứ?"

"Tôi chỉ muốn xem phản ứng tại chỗ của cậu thôi. Đây là thử nghiệm đầu tiên."

"Vậy cậu thấy tôi phối hợp thế nào?"

"Tàm tạm."

"Trực giác nói với tôi, chúng ta có thể làm bạn được."

"Có những lúc trực giác và ảo giác chỉ cách nhau có một lần ranh mỏng manh thôi."

Đã tới phòng tuần bộ Mạch Lan.

Vừa hay Lạc Tiêu Dao cũng ở đó, nghe đồng nghiệp nói có người tìm thì ngạc nhiên chạy ra, thấy đó là Thẩm Ngọc Thu bèn vội vàng kéo hẳn vào một góc, hỏi nhỏ: "Anh, anh tới đây làm gì?"

"Anh vừa tới Trần gia để hỏi về Viên Nguyệt Quan Âm, vụ án này anh nhận giải quyết rồi."

"Hả?"

Trên trán Lạc Tiêu Dao hiện đầy dấu hỏi, Thẩm Ngọc Thu bèn kể vắn tắt lại chuyện gặp Trần Thế Nguyên, về phần Tô Duy thì chỉ nói rằng đó là công sự điều tra phá án.

Nghe xong, Lạc Tiêu Dao xoa cằm nhìn cả hai.

"Nói vậy là hai người cũng định nhắm tới món tiền thưởng khổng lồ ấy?"

"Bề ngoài thì đúng như vậy."

"Anh đang đùa đúng không? Em biết là món tiền to như thế ai cũng muốn kiếm, nhưng phải dựa vào tình hình cụ thể mà xem xét chứ? Nếu phá án mà dễ thế thì còn cần đến những điều tra viên như bọn em làm gì?"

"Lúc này anh đã nói rằng đó là bề ngoài, còn thực ra thì anh chỉ muốn làm rõ vụ án này thôi."

Lạc Tiêu Dao lắc lắc đầu, càng không thể hiểu.

"Lẽ nào anh cho rằng công việc ở phòng tuần bộ dễ dàng hơn nên muốn từ bỏ nghề bác sĩ, chuyển sang làm điều tra viên?"

Tô Duy đứng một bên lắng nghe, cảm thấy việc cậu em họ này không được thông minh như Thẩm Ngọc Thư, ở một góc độ nào đó lại là một việc tốt.

"Nói thế này đi." Thẩm Ngọc Thư kết luận: "Bất luận là vì tiền hay vì danh, hoặc đơn thuần vì chính nghĩa hay vì hiếu kỳ, thì mục tiêu cuối cùng của chúng ta giống nhau, đó là làm rõ vụ án này. Chẳng nào bây giờ bọn em cũng không biết phải điều tra từ đâu, chi bằng mình cùng giúp đỡ lẫn nhau, biết đâu bọn anh lại giúp được em?"

Lạc Tiêu Dao nhìn hẩn, ghé sát lại thì thầm: "Nhưng những gì em biết đều nói hết tối qua rồi, còn giúp gì được nữa?"

"Có hai việc: một là giúp anh gặp Trần Nhã Vân, hai là giúp anh khám nghiệm tử thi của Triệu Tiểu Tứ."

"Chuyện thứ nhất thì còn dễ, chuyện thứ hai..."

Lạc Tiêu Dao quan sát vẻ mặt Thẩm Ngọc Thư, cậu hiểu tính anh mình, một khi Thẩm Ngọc Thư đã quyết định chuyện gì thì rất khó để thay đổi. Nghĩ một lúc bèn gật đầu đồng ý.

"Để em nghĩ cách, nhưng anh thực sự muốn lo vụ này sao? Đừng quên rằng anh và Trần tiểu thư từng có hôn ước, nếu lời nguyện hiển linh thì rất có thể sẽ bị liên lụy."

"Anh không phủ định sự tồn tại của những lời nguyện, nhưng nếu muốn anh tin thì nhất định phải là tận mắt chứng kiến."

Thẩm Ngọc Thư nói như đinh đóng cột, Lạc Tiêu Dao cũng không ngăn cản nữa, hất cằm về phía trước ra hiệu cho cả hai đi theo.

Tô Duy đi sau cùng, nghe lời Thẩm Ngọc Thư nói, cậu nhướn mày lẫm lẫm:
"Thấy người ta nói là áp dụng luôn. Ở thời hiện đại thì đây rõ ràng là ăn cắp bản quyền rồi."

Mặc dù chức vụ của Lạc Tiêu Dao ở phòng tuân bộ không cao nhưng cậu ta làm việc khôn khéo, quan hệ với đồng nghiệp rất tốt, thế nên khi cậu ta gán cho Thẩm Ngọc Thư cái mác luật sư đến làm việc thì cũng không ai có thắc mắc gì.

Trần Nhã Vân được đưa tới phòng gặp mặt, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, có lẽ vì được thông báo đi gặp luật sư mà bước vào lại thấy hai người không quen biết.

Lạc Tiêu Dao đi ra ngoài để bọn họ nói chuyện, Trần Nhã Vân ngồi xuống phía bên kia rào chắn, ánh mắt không ngừng bay qua bay lại giữa Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

Khuôn mặt Trần Nhã Vân khá thanh tú, nhưng vì bị nhốt trong ngục lâu ngày, thần sắc nhìn rất tiêu tụy. Bộ quần áo đơn giản trên người càng làm cho cô ta nhìn nhợt nhạt hơn, ánh mắt cũng không có chút thần thái nào. Thẩm Ngọc Thư thấy cô ta không có ý định mở miệng bèn lên tiếng trước.

"Tôi là Thẩm Ngọc Thư, tiểu thư còn nhớ tôi không?"

Trần Nhã Vân nghĩ ngợi một lúc rồi dường như nhớ ra, mặt đỏ bừng, nhìn Thẩm Ngọc Thư gào lên: "Nhớ! Tôi đã hủy bỏ hôn ước với anh nên anh sinh hận, đến đây để cười nhạo tôi chứ gì?!"

"Không phải."

"Tôi không muốn nhìn thấy anh. Cút đi!"

"Trần tiểu thư, xin hãy bình tĩnh, tôi đến là để giúp cô. Đây là luật sư mà chúng tôi đã mời đến."

Thẩm Ngọc Thư chỉ vào Tô Duy, câu này thốt ra không những khiến Trần Nhã Vân kinh ngạc mà cả Tô Duy cũng sửng sờ, cậu không kìm được lại ho lên sù sụ, vội vàng rút khăn tay ra lên che cái miệng vốn đã bịt sẵn khẩu trang.

Trần Nhã Vân đã đứng dậy, nghe thấy Thẩm Ngọc Thư nói vậy thì ngờ vực quay sang nhìn Tô Duy.

"Mời luật sư cho tôi? Tại sao?"

"Ở Tô Giới Pháp tôi có mở một phòng trình thám tư nhân, chuyên tiếp nhận tất cả các vụ án. Hồ sơ vụ án của tiểu thư tôi đã xem hết, tôi cho rằng hung thủ là người khác nên muốn giúp tiểu thư. Vị này là luật sư Tô Duy, trước đây từng du học ở phương Tây, đã tiếp nhận qua rất nhiều vụ án phức tạp, danh tiếng của ông ấy trong giới luật sư có thể nói là không ai không biết. Có được sự giúp đỡ của ông ấy, tôi tin rằng tiểu thư sẽ nhanh chóng được trả lại sự trong sạch."

Thẩm Ngọc Thư nói rất thành khẩn khiến Trần Nhã Vân không hề nghi ngờ gì, cuống quýt hỏi: "Anh thật sự tin tôi vô tội?"

"Đương nhiên, nếu không tôi cố tình tới đây tìm tiểu thư để làm gì? Tôi tiên sinh, ngài nói có phải không?"

Tô Duy vẫn còn ngồi đó ngẩn ra, bởi cậu thực sự không thể tin được Thẩm Ngọc Thư lại vận dụng chiêu nói điêu không chớp mắt này nhuần nhuyễn như vậy.

Đến tận khi Thẩm Ngọc Thư ném quả bóng sang phía cậu, Tô Duy mới giật mình bừng tỉnh, chỉ cần một giây là chuyển sang trạng thái diễn viên, mặt đầy nghiêm túc nói với Trần Nhã Vân: "Đúng vậy. Cũng xin tiểu thư nhất định phải tin chúng tôi, có vậy chúng tôi mới giúp được cô."

"Ông lợi hại như thế thì hãy đưa tôi ra khỏi đây đi! Tôi không muốn ở trong này, tôi không giết người! Tôi muốn ra ngoài!"

"Trần tiểu thư, trước tiên xin hãy bình tĩnh lại đã."

Tô Duy đưa hai tay lên làm động tác vỗ về: "Chúng tôi nhất định sẽ cứu tiểu thư, nhưng chúng tôi cần sự phối hợp của cô. Tối hôm Phó Sơn bị giết rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, xin cô hãy thuật lại đầu đuôi cho chúng tôi biết, như vậy chúng tôi mới có hướng xử lý và nói chuyện với bên cảnh sát được."

Nghe thấy vậy, Trần Nhã Vân trở nên im lặng.

Cô ta lại ngồi xuống, đầu tiên là quay sang nhìn Thẩm Ngọc Thư rồi lại cúi đầu, hai tay máy móc vo viên vạt áo. Cả hai đợi mãi vẫn không thấy cô ta nói gì, cuối cùng Tô Duy đành phải đứng lên ra về muốn rời đi.

Thẩm Ngọc Thư vội vàng ngăn lại: "Tô tiên sinh xin hãy dừng bước."

Tô Duy cố tình nhỏ giọng nói vẻ khó chịu: "Thời gian của tôi là rất quý báu, hôm nay nếu không vì nể mặt cậu thì tôi đã chẳng đích thân đến đây. Tôi hằng còn các vụ án khác phải lo, vụ này cậu mời cao nhân khác đi."

"Nhưng những luật sư khác tôi không tin tưởng được, cả Thượng Hải chỉ có Tô tiên sinh ngài ra tay thì mới có cơ hội lật án. Cho dù Trần tiểu thư có giết người thật chẳng nữa thì dựa vào tài ăn nói của ngài..."

"Tôi không giết người!" Trần Nhã Vân kích động ngắt lời hẳn.

Cá đã cắn câu, Tô Duy đánh mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, nói: "Nếu tiểu thư không giết người thì tại sao lại không nói ra sự thật?"

"Không phải là không nói ra sự thật, mà là không có gì để nói!"

"Thế nghĩa là thế nào?"

Tô Duy ngồi xuống, thấy Trần Nhã Vân buông vạt áo ra, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi.

"Tối hôm Phó Sơn bị giết, đúng là chúng tôi đã hẹn nhau chạy trốn. Chúng tôi yêu nhau đã lâu, tôi ngưỡng mộ tài hoa của anh ấy, nhưng cha tôi thì lại

thích tiền, tự đồng ý gả tôi cho con trai giám đốc ngân hàng, vì vậy tôi bàn với Phó Sơn cùng bỏ trốn tới Quảng Châu, vé tàu cũng đã mua rồi.

Nhưng tôi không trộm bức tượng Quan Âm đó, cha tôi rất coi trọng nó, chỉ có ông mới có chìa khóa hòm, tôi làm sao trộm được? Tối đó tôi chuẩn bị mấy thứ đồ thường ngày hay dùng, y hẹn đi gặp Phó Sơn rồi cùng lên đường.

Nửa đường chúng tôi nghỉ lại trong rừng, tôi uống nước, sau đó càng lúc càng buồn ngủ, cuối cùng thiếp đi lúc nào không biết, đợi đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng, xung quanh toàn là người của phòng tuần bộ, trên tay tôi đầy máu. Những người đó không ngừng hỏi tôi, sau đó tôi mới biết Phó Sơn bị dao đâm vào ngực chết rồi, còn hung khí thì đang nằm trong tay tôi..."

Trần Nhã Vân cúi đầu khóc, một lúc sau mới nghẹn ngào nói: "Tôi thực sự không biết chuyện gì mà, việc tượng Quan Âm bị trộm cũng là sau đó được nghe nói, phòng tuần bộ nhất định bảo rằng tôi đã trộm nó, còn nói đêm đó trăng tròn nên lời nguyện hiển linh, tôi bị lời nguyện ảnh hưởng nên mới cầm dao giết người. Thật là vô cán cứ! Trên đời này làm gì có lời nguyện, các anh đều là người từng đi phương Tây du học, các anh cũng không tin đâu đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư không tỏ ý kiến gì, chỉ hỏi: "Chuyện tượng Quan Âm bị trộm làm sao truyền được đến tai tiểu thư?"

"Là Trần Thiệp đến thăm tôi nói vậy, còn nói bên ngoài đều đồn như thế, hỏi tôi có trộm Quan Âm không, tôi đương nhiên trả lời là không." *

"VẬY cô có từng nghĩ, nếu như không phải cô trộm Quan Âm thì cũng đồng nghĩa với việc vào tối Phó Sơn chết, tượng Quan Âm không có bên cạnh, chuyện lời nguyện ứng vào bản thân cũng không còn nữa, vậy thì nghi phạm lớn nhất giết Phó Sơn chính là cô. Bởi vì tranh chấp tình cảm nên dẫn tới giết người là lý do hợp lý nhất, hơn nữa thiếu đi yếu tố bị ảnh hưởng của lời nguyện, cô sẽ mắc tội cố ý giết người, rất có thể sẽ bị phán tội tử hình."

Nghe những gì Thẩm Ngọc Thư nói, sắc mặt Trần Nhã Vân tái đi, đến giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, hét lên: "Nhưng tôi thực sự không giết người mà! Nếu tôi giết người thì đã chạy từ lâu rồi, còn ở đây đợi tuần bộ đến bắt sao?"

"Có thể trong lúc xô xát tiểu thư bị đập đầu vào đầu đó ngất đi, cũng có thể trên người cô có vết máu, bỏ chạy sẽ dễ bị phát hiện, chi bằng đợi tuần bộ đến... Những lý do thế này thì kiểm sát viên có thể lôi ra hàng đống."

"Nhưng mà..."

"Là ai đòi dừng lại nghỉ?"

"Là Phó Sơn, anh ấy rất tâm lý, thấy tôi mệt rồi bèn bảo chúng tôi nghỉ lại một chút, dù sao thì sáng hôm sau tàu mới khởi hành, không cần phải vội."

"VẬY tiểu thư có mệt không?"

"Không mệt lắm, nhưng anh ấy đã nói vậy thì tôi nghe thôi."

"Ai là người chuẩn bị nước?"

"Cũng là anh ấy."

"Bản thân anh ta có uống không?"

"Có, là anh ấy nói buồn ngủ trước, sau đó chúng tôi dựa vào nhau tiếp đi." Trần Nhã Vân đáp, đột nhiên quay sang hỏi: "Có phải anh nghi ngờ nước có vấn đề không? Nhưng người của phòng tuần bộ nói trong nước không bị bỏ thuốc, thế nên họ mới không tin lời tôi."

Những gì cần hỏi hầu như đã hỏi hết, Thẩm Ngọc Thư đánh mắt cho Tô Duy, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trần Nhã Vân rất lo lắng, đứng lên theo họ, tay bám lên rào chắn, hỏi: "Tôi thực sự sẽ bị phán tử hình sao? Tôi không giết người mà, vị luật sư cha tôi mời đến nói rằng tôi sẽ không sao đâu!"

"Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra chân tướng vụ án, có tin gì mới sẽ báo cho tiểu thư ngay."

Cả hai bước ra khỏi phòng, Lạc Tiêu Dao đang lượn lờ ở ngoài, nhìn thấy hai người thì vội vàng bước tới. Còn chưa đợi cậu ta mở miệng Thẩm Ngọc Thư đã hỏi: "Anh có thể xem toàn bộ lời khai của vụ án này không?"

"Anh bảo em nhường luôn chức vụ của mình cho anh đi còn hơn."

"Có được không?"

"....."

Lạc Tiêu Dao sửng sờ.

Thẩm Ngọc Thư hỏi quá nghiêm túc, nghiêm túc đến mức cậu không biết phải trả lời sao cho phải.

Đến Tô Duy cũng không hiểu rốt cuộc Thẩm Ngọc Thư là loại gian xảo hay là ngây thơ nữa, để không làm mất thời gian, cậu nói: "Xem ra không được rồi, chi bằng tôi đổi cách khác nhé, có nghi vấn gì thì cậu hỏi, cậu ta đáp."

Điều này có khác gì với việc xem thẳng lời khai đâu?

Không chờ Lạc Tiêu Dao mở miệng phản đối, Thẩm Ngọc Thư đã đồng ý ý kiến của Tô Duy, bắt đầu hỏi: "Trần Nhã Vân nói rằng sau khi uống nước thì bắt đầu buồn ngủ. Nước quả thật không có vấn đề sao?"

Hai người này căn bản không thèm nghe cậu nói gì à?

Lạc Tiêu Dao cảm thấy đầu đau rần rần, nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định lựa chọn cách có lợi cho mình: ngoan ngoãn trả lời đầy đủ, cố gắng tiễn hai vị thần này đi nhanh nhất có thể.

"Không có, những khả năng mà anh nói bọn em đều nghĩ đến, nhưng nước trong bình hoàn toàn không có vấn đề."

"Những thứ đắt tiền mà họ mang trên người có bị trộm mất không?"

"Không, có điều cũng chẳng có thứ gì thực sự đáng giá, Phó Sơn là tay thư sinh nghèo, trên người chỉ có mấy bộ quần áo, trong ví cũng chẳng có bao

nhiều tiền, chỉ có Trần Nhã Vân là mang theo một ít trang sức vòng vàng và tiền giấy thôi."

"Trên người Phó Sơn có vé tàu không?"

"Cũng không có."

"Hiện trường có dấu vết xô xát không? Phó Sơn có phản kháng không?"

"Không có, anh ta bị một dao đâm trúng tim mà chết, hung thủ ra tay rất nhanh, đến một chút phản kháng cũng không có, thế nên bọn em mới nghi ngờ Trần Nhã Vân. Nếu là người khác thì Phó Sơn nhất định đã phát giác được, không để cho đối phương ra tay dễ dàng như thế."

"Hình dạng vết thương thế nào?"

"Đâm từ dưới lên, với chiều cao của Trần Nhã Vân thì vừa đúng với vị trí nhát dao đâm vào."

"Tại sao các cậu lại cho rằng Quan Âm là do Trần Nhã Vân trộm?"

"Bọn em sau này mới biết chuyện Viên Nguyệt Quan Âm bị trộm, chiếc hòm đặt bức tượng được mở bằng chìa khóa, vì thế loại trừ khả năng là do người ngoài, hơn nữa bọn em còn tìm thấy chìa khóa trên người của Trần Nhã Vân, có điều cô ta không thừa nhận chìa khóa là của mình."

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy nhìn nhau, Thẩm Ngọc Thư tiếp: "Đưa địa chỉ hiện trường cho anh."

"Không phải chứ? Anh định làm điều tra viên thật hả?"

Lạc Tiêu Dao cười khố, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Ngọc Thư, cậu giơ tay đầu hàng, nói ra vị trí hiện trường.

Tiếp đó Thẩm Ngọc Thư lại hỏi bệnh viện đang giữ xác của Triệu Tiểu Tú, Lạc Tiêu Dao chẳng còn gì để mất, khai luôn ra tên bệnh viện QuảngTừ , đồng thời còn nhiệt tình nói, nếu bọn họ muốn đến khám nghiệm tử thi thì cậu có thể đánh tiếng trước với bác sĩ bên đó.

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn rồi cùng Tô Duy rời khỏi phòng tuần bộ. Vừa ra khỏi cửa là Tô Duy kéo khẩu trang xuống ho lấy ho để.

Thẩm Ngọc Thư đưa mắt nhìn cậu, hỏi: "Cậu không sao chứ?"

"Không tệ hơn khi đột nhiên bị cậu ném bóng qua đầu... Ý tôi là lúc này đột nhiên bị cậu khiến cho không kịp trở tay, cậu muốn nói dối thì nói trước với tôi để còn khớp lời chứ?"

"Tôi chỉ muốn xem phản ứng tại chỗ của cậu thôi. Đây là thử nghiệm đầu tiên."

"Vậy cậu thấy tôi phối hợp thế nào?"

"Tàm tạm."

"Trực giác nói với tôi, chúng ta có thể làm bạn được."

"Có những lúc thực giác và ảo giác chỉ cách nhau có một lần ranh mỏng manh thôi."

Thẩm Ngọc Thư rảo bước nhanh hơn, Tô Duy khoác vai trượt, nhún vai bước theo sau, hỏi: "Bây giờ chúng ta tới bệnh viện Quảng Từ à?"

"Đúng vậy. Có lẽ chúng ta có thể tìm được manh mối ở đó."

"Có một chuyện tôi không hiểu, tại sao cậu không nói thẳng với Trần Nhã Vân rằng chúng ta là do Trần lão gia nhờ đến phá án? Như vậy thì cô ấy sẽ cho chúng ta biết nhiều nội tình hơn."

"Nhưng cũng có thể cô ấy sẽ từ chối nói chuyện với chúng ta. Đừng quên rằng cha con họ một người nói dối phương trộm tượng Quan Âm, một người lại bảo không phải. Rốt cuộc là ai đang nói dối, và vì sao lại nói dối?"

"Tôi dám chắc người nói dối là Trần Nhã Vân, cậu có để ý không? Lúc cô ta kể lại ánh mắt cứ di chuyển không ngừng, thế nên sự thật tuyệt đối không đơn giản như những gì cô ta nói. Nếu không sớm không trộm, muộn không trộm, lại ra tay vào đúng hôm cô ta chạy trốn. Cậu tin có chuyện trùng hợp như vậy không?"

"Tôi tin rằng vô xảo bất thành thư."

"Có điều có một điểm rất kỳ lạ, tội ăn trộm và tội giết người bên nào nặng hơn? Tại sao cô ta lại chọn về bất lợi cho mình?"

"Thực ra cũng được mà, đừng quên rằng trong thời gian cô ta bị giam thì Triệu Tiểu Tứ đã chết, chuyện này cô ta vô can. Chỉ cần tìm được luật sư giỏi thì rất dễ thoát tội."

"Cậu biết rõ cô ta nói dối, tại sao lại không vạch trần?"

"Quá vội vàng ngược lại sẽ càng khiến Trần Nhã Vân bài xích chúng ta và tìm nhiều lời nói dối để đối phó hơn. Trước tiên cứ để cô ta lo lắng mấy ngày, đợt lần sau chúng ta tới tìm, cô ta sẽ nói hết thôi."

Nhớ tới khuôn mặt bị dọa đến thất sắc của Trần Nhã Vân, Tô Duy không kìm được thở dài: "Cậu rốt cuộc có phải là đàn ông không? Đối diện với một cô gái đẹp như vậy mà chẳng có chút thương hoa tiếc ngọc nào."

"Tôi không có hứng thú với phụ nữ."

"Tôi biết, cậu có hứng thú với tôi."

"Nếu cậu cứ tiếp tục tự cao tự đại như thế thì rất có thể sẽ không qua được lần thử nghiệm thứ hai đâu. Ý tôi nói ở đây là tôi chỉ có hứng thú với kết quả của vụ án này: cô ta hoặc là phạm nhân, hoặc là không."

"Ha ha, lần đầu tiên gặp cậu, tôi cứ tưởng rằng cậu là chính nhân quân tử, không ngờ cậu cũng nói dối không thèm chớp mắt như vậy."

"Thế thì nhất định là vì mắt cậu có vấn đề."

Thẩm Ngọc Thư nhìn sang Tô Duy, đưa ra kết luận: "Nếu cậu còn muốn tiếp tục con đường trộm cắp của mình, tôi khuyên cậu nên đi khám nhãn khoa, nếu không bị bắt sẽ chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Cậu không chỉ mắt có vấn đề, mà đầu óc cũng chập mạch mất rồi, nếu không tại sao lại bỏ bê sở trường của mình, cùng tên này chạy khắp nơi để phá án thế chứ?

Lạc Tiêu Dao đã đánh tiếng trước với bác sĩ phụ trách, thế nên khi Thẩm Ngọc Thư tới bệnh viện, sau khi nêu rõ mục đích thì bác sĩ dẫn thẳng họ tới nhà xác, nói cho họ mã số của Triệu Tiểu Tứ rồi đi mất.

Tô Duy lần đầu tiên đặt chân tới nhà xác, hơn nữa còn là nhà xác của chín mươi năm trước, vì thế cảm thấy rất hiếu kỳ, bước vào là không ngừng nhòm ngang ngó dọc.

Trong phòng rất lạnh, Tô Duy không tìm được lại bắt đầu hắt xì, đành phải đeo khẩu trang vào, trong lòng không khỏi cảm phục, ở một thời đại xa xôi như thế này mà đã có hệ thống cấp lạnh rồi.

"Cậu có thể đừng tỏ vẻ như nông dân vừa mới lên phố như thế được không?"

"Cái này không thể trách tôi, nghề nghiệp khiến tôi không có cơ hội tiếp xúc với những nơi như thế này." Tô Duy cười hi hi nói: "Tôi thích trộm đồ của người sống hơn."

Soạt!

Một luồng gió lạnh tạt qua mặt, Thẩm Ngọc Thư kéo tấm vải trắng phủ xác của Triệu Tiểu Tứ lên, khiến cho Tô Duy và tử thi trực tiếp mặt đối mặt.

Tô Duy theo bản năng giật lùi ra phía sau, quay sang nhìn về mặt của Thẩm Ngọc Thư, cảm thấy vẻ lạnh lùng lãnh đạm lúc này của hãn chưởng kém cạnh gì so với xác chết, điều duy nhất khác biệt đó là hãn đẹp trai hơn nhiều mà thôi.

Thế gian này, quả nhiên là cái gì cũng phải nhìn vào khuôn mặt.

Trong lúc Tô Duy còn đang mải mê ngắm nhìn vẻ đẹp của Thẩm Ngọc Thư, hãn đã lôi từ trong túi ra khẩu trang và găng tay đeo vào, lần lượt kiểm tra tóc tai, mí mắt và khoang miệng của nạn nhân.

Tô Duy nhìn hãn làm việc, lên tiếng khen ngợi: "Cậu chuẩn bị đầy đủ thật đấy."

"Trước đây tôi theo giáo sư tham gia thực nghiệm giải phẫu, đã quen với việc lúc nào cũng mang theo người những thứ này."

"Cậu học pháp y sao?"

"Chỉ là ngoại khoa bình thường thôi, nếu không tôi đã mang theo dao giải phẫu rồi."

Tô Duy tin rằng nếu có thể, hãn sẽ mang theo cả dao mổ.

Đầu tiên Thẩm Ngọc Thư kiểm tra tổng quát một lượt, sau đó lại cẩn thận kiểm tra những vết thương cục bộ trên người nạn nhân.

Đúng như Lạc Tiêu Dao đã nói, trên thân thể người chết, nhất là phần thân trên, có rất nhiều vết thương do vật sắc gây nên, vết cắt không sâu, những chỗ bị rạch cũng không đều nhau, giống như tiện tay rạch bừa bãi vậy. Mặc dù nhìn có vẻ đáng sợ nhưng đều không chí mạng.

Ngược lại thì vẻ mặt của người chết rất kỳ lạ.

Triệu Tiểu Tứ tuổi tầm trên dưới hai mươi, khuôn mặt vắn vẹo biến hình vì đau đớn, da và môi đều chuyển sang trạng thái tím đen, Thẩm Ngọc Thư kiểm tra móng tay, phát hiện ra móng tay cậu ta cũng lốm đốm tím.

"Không hiểu hung thủ và nạn nhân có thâm thù đại hận gì mà sau khi chết còn bồi thêm bao nhiêu nhát thế này."

Vì quá lạnh lên Tô Duy hai tay ôm ngực, run lập cập nói.

Thẩm Ngọc Thư ngược mắt nhìn cậu, hỏi: "Cậu làm sao biết được những vết thương này là rạch lên sau khi nạn nhân đã chết?"

"Bởi vì máu chảy không nhiều, hơn nữa nếu như rạch lúc nạn nhân còn sống thì cảm giác đau đớn sẽ khiến các cơ bị co rút, vết rạch sẽ không được phẳng thế này, tôi nói đúng chứ?"

"Đúng rồi, nhưng nếu có thâm thù đại hận thì phải rạch sâu hơn nữa mới đúng."

"Vậy nguyên nhân cái chết là gì?"

"Nhìn triệu chứng thì có vẻ giống như quan pháp y đã nói, chết vì bệnh tim bộc phát. Nếu như tim của nạn nhân không khỏe mạnh, việc quá sợ hãi có thể tạo thành gánh nặng cho trái tim dẫn đến tử vong, có điều việc này cần phải giải phẫu kỹ càng mới có thể kết luận được."

Tô Duy rất lấy làm may rằng ở đây không có dao giải phẫu.

Mặc dù còn chưa hiểu Thẩm Ngọc Thư lắm, nhưng trực giác nói với cậu, nếu ở đây có dao thì hẳn nhất định sẽ không ngần ngại thao tác tại chỗ.

"Quan khám nghiệm tử thi thật là tắc trách, hắt xì, chắc là thấy nạn nhân không có vết thương chí mạng hay biểu hiện bị trúng độc, bèn phán đoán rằng cậu ta bị dọa chết, hoặc là bị chết bởi lời nguyền. Hắt xì, hắt xì..."

Nói đến cuối cùng, Tô Duy hắt hơi liên tục, Thẩm Ngọc Thư không ở lại lâu hơn nữa. Sau khi kiểm tra cẩn thận vết thương trên cánh tay và cổ tay nạn nhân, họ bèn rời khỏi nhà xác.

Ra khỏi bệnh viện, Tô Duy có cảm giác khí lạnh trong người vẫn chưa tan hết, cố ý đứng dưới ánh mặt trời sưởi ấm.

Thẩm Ngọc Thư gọi một cái xe kéo, ngồi lên rồi nhìn Tô Duy, nói: "Xem ra cậu nên về nhà nghỉ ngơi đi."

"Tôi không sao." Sợ Thẩm Ngọc Thư bỏ mình lại, Tô Duy nhảy phắt lên xe, đợi chuyển bánh rồi mới hỏi: "Bây giờ đi đâu?"

"Hiện trường Phó Sơn bị giết."

Địa chỉ mà Lạc Tiêu Dao cho họ cách bệnh viện khá xa, đường cũng tương đối hẻo lánh nên Thẩm Ngọc Thư mới chọn ngồi xe kéo, Tô Duy ngồi bên cạnh hẳn, cảm nhận ánh nắng ấm áp, toàn thân cũng dần ấm lại. Cậu ngồi thường thức phong cảnh hai bên, không ngừng thốt lên tán thưởng.

Thẩm Ngọc Thư quan sát phản ứng của cậu, hỏi có vẻ tùy ý: "Đây là lần đầu cậu tới Thượng Hải?"

"Không phải, nhưng tôi không hiểu Thượng Hải của thời này lắm... Ý tôi là, nơi đây không giống với tưởng tượng của tôi."

Lời giải thích này rất mơ hồ, thế nên Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy chăm chú, mong muốn tìm ra được manh mối nào đó qua hành động và thái độ của cậu.

Tô Duy phát hiện ra điều này, cố ý ghé sát về phía hẳn, trêu chọc: "Cậu cứ nhìn không chớp mắt như vậy sẽ khiến tôi nghĩ rằng cậu muốn hôn tôi đấy. Nếu cậu không sợ bị lây bệnh thì tôi rất sẵn lòng hiến dâng."

"Không, y học chứng minh rằng, khi một người bị cảm lạnh thương hàn, mật độ vi khuẩn trong miệng người đó là rất thấp, việc hôn nhau không đủ để lây nhiễm. Ngược lại, vi khuẩn tập trung nhiều nhất chính là ở khoang mũi, mà bệnh nhân thì thường hay bị chảy nước mũi, điều đó có nghĩa là, tiếp xúc nguy hiểm nhất với người bệnh đó là bắt tay và chạm vào những thứ mà cậu đã dùng. Chính vì thế tôi không ngại hôn cậu, nhưng xin cậu đừng lấy tay sờ vào tôi. Sự thật là suốt dọc đường cậu đã rất nhiều lần khoác vai tôi rồi, sự tiếp xúc đó rất nguy hiểm."

Hóa ra lần nào Thẩm Ngọc Thư cũng né không cho cậu khoác vai, không phải là vì xấu hổ mà là sợ bị lây bệnh ư?

Tô Duy cảm thấy càng chóng mặt hơn.

Có người có thể tiếp nhận câu đùa của cậu một cách nghiêm túc như vậy, đây là điều cậu không ngờ tới. Đột nhiên, Tô Duy thấy rất tội nghiệp người nhà của Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu nhất định là kẻ biến thái đến mức không có bạn bè."

"Bạn bè của cậu cũng chẳng phải nhiều nhận gì."

"Tôi là đẹp trai đến không có bạn bè, đẳng cấp hoàn toàn khác đấy."

Thẩm Ngọc Thư chắc không hiểu được câu nói của Tô Duy buồn cười chỗ nào, nên giữ im lặng trong suốt quãng đường còn lại.

Dựa theo manh mối mà Lạc Tiêu Dao đã đưa, cả hai tìm được khu rừng nơi Phó Sơn gặp nạn. Thẩm Ngọc Thư bảo người phu xe dừng ở một bên rồi đi bộ tới kiểm tra hiện trường.

Khu rừng này rất hẻo lánh, xung quanh không có nhà dân, chỉ có một con đường nhỏ nối hai đầu Đông Tây. Ban ngày mà còn vắng vẻ như vậy, đêm tối càng không có người đi qua.

Chuyện đã xảy ra khá lâu, hình người được khoanh bằng phấn trên đất gần như không còn nhìn thấy nữa, chỉ có thể dựa vào miêu tả của Lạc Tiêu Dao

mà phán đoán rằng nạn nhân chết trong tư thế ngã ngựa, chân tay giang rộng. Nếu tìm kiếm cẩn thận còn có thể phát hiện ra một vài vết máu đã biến màu theo thời gian.

Cảm giác nóng và lạnh cùng lúc đan xen khiến Tô Duy càng thấy khó chịu, không ho nhiều nữa nhưng đầu thì nặng trĩu, cậu biết rằng mình đang sốt, chuông cảnh báo trong lòng kêu vang, không ngừng tự kỷ ám thị, nhắc nhở bản thân không được ốm vào lúc này.

Rất may là Thẩm Ngọc Thư không dừng lại trong rừng quá lâu, vài phút sau, hẳn nói quay về.

Cả hai ngồi lên xe kéo, Thẩm Ngọc Thư nêu tên quán trà cho người phu xe, Tô Duy đoán tiếp theo bọn họ sẽ tới quán trà Phó Sơn hay tới để dò la tin tức, bởi đó là nơi Triệu Tiểu Tứ đã từng làm thuê.

"Có phát hiện gì không?" Để đánh lạc hướng cảm giác khó chịu, Tô Duy hỏi.

"Không, tôi chẳng qua muốn biết chỗ này cách Trần gia bao xa thôi."

Tô Duy không hiểu, cậu không rõ địa hình chỗ này lắm, có điều theo cảm giác thì hai nơi cách nhau tầm một cây số. Không gần nhưng cũng chẳng xa.

Hai người bỏ trốn, một cô gái trẻ và một thư sinh yếu ớt, khoảng cách này có lẽ đã là cực hạn đối với thể lực của họ. Có điều cứ cảm giác có chỗ nào đó không ổn, chỉ là hiện giờ đầu óc của cậu nặng trĩu, không còn khả năng suy nghĩ nữa.

Chương 6: Nghề trinh thám không dễ làm thế đâu

"Sau khi xuống tàu vì sao cậu lại không đi tới nơi cậu định đi mà lại tới nhà của tôi trộm đồ? Cậu tìm tới đây như thế nào?"

Tô Duy làm gì có nơi nào định đi? Cậu căn bản là bị hố đen tùy tiện hút đến nơi đây.

Tô Duy thở dài, hỏi lại: "Nhất định phải bắt tôi nói ra bây giờ sao?"

"Nhất định."

"Có thể chờ tôi nghĩ kỹ lý do rồi nói không?"

"Không thể."

"Có người nào nói với cậu rằng tâm địa cậu rất độc địa không?"

"Không, dù sao thì người cố ý tiếp cận tôi để ăn trộm không nhiều."

Quán trà Danh Hương nằm ở cổng Bắc cũ, thế nên bọn họ bắt buộc phải đi ngược lại.

Đây là một quán trà lâu năm nằm sát bên đường, trưởng quầy sau khi nhận một đồng bạc Âu của Thăm Ngọc Thư thì rất nhiệt tình mời họ vào ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ, đồng thời trả lời rất chi tiết những câu hỏi mà Thăm Ngọc Thư đưa ra.

Tòa soạn mà Phó Sơn làm việc cách đây không xa, vì thế anh ta hay tới đây để uống trà, xem báo, thỉnh thoảng còn cùng với mấy người bạn trong giới văn sĩ thuê phòng đàm đạo chính sự. Có điều những gì trưởng quầy biết cũng chỉ có vậy, ông ta sau khi xảy ra chuyện mới biết tới Phó Sơn, bình thường khi anh ta tới quán trà đều là Triệu Tiểu Tứ phục vụ.

Thăm Ngọc Thư hỏi: "Vậy sau khi Phó Sơn xảy ra chuyện, Triệu Tiểu Tứ có phản ứng gì không? Ví dụ như lo lắng, sợ hãi, hoặc là vui mừng?"

"Hình như không khác gì so với thường ngày. Hay là để tôi gọi những người khác tới để thiếu gia hỏi? Triệu Tiểu Tứ ở đây không có bà con thân thích, bình thường chỉ hay đi uống vài chén với mấy người làm ở đây, có lẽ họ biết được gì đó."

Đã quá giờ ăn trưa, Tô Duy sớm đã đói mèm, trong lúc Thăm Ngọc Thư hỏi chuyện mấy tiểu nhị ở đây thì cậu đã gọi đủ thức ăn lên, bắt đầu đánh chén.

Thăm Ngọc Thư đã hỏi vài người nhưng không thu hoạch được nhiều, chỉ có một người nói rằng Triệu Tiểu Tứ trước khi chết mấy ngày đã nói rằng, đợi cậu ta có tiền sẽ nghỉ việc, không muốn bị ông chủ bắt lương chèn ép nữa, nhưng hỏi tiền ở đâu ra thì cậu ta không đáp, nói lảng sang chuyện khác.

"Phó Sơn thường hay qua lại với những ai?"

"Nhìn cách ăn mặc thì đều là văn sĩ, thỉnh thoảng có một vài học trò, Trần tiểu thư cùng bạn bè cũng từng tham gia mấy buổi họp mặt của Phó Sơn. Có điều những lần đông người thuê phòng đều là Triệu Tiểu Tứ phục vụ cả, những chuyện khác chúng tôi cũng không rõ."

"Tiền họ thường có nhiều không?"

"Đều là mấy người không có tiền, nói đến thường thì chẳng hào phóng được như thiếu gia, nhưng mà có một lần, chắc tầm hai tháng trước, Phó Sơn gặp mặt một người thôi nhưng lại thuê phòng riêng. Nhìn cách ăn mặc thì chắc người đó rất giàu có, tôi cảm thấy lạ nên nhìn kĩ hơn."

"Còn nhớ người đó trông thế nào không?"

"Không, anh ta đội mũ phớt và đeo kính đen, lúc ra vào quán đều cúi gằm mặt, còn lấy cả quạt che, tôi chỉ nhìn thấy trên ngón cái bên tay phải của anh ta có đeo một cái nhẫn ngọc."

Cả cái đất Thượng Hải này những người đeo nhẫn ở ngón cái không đến một nghìn thì cũng tám trăm, đặc điểm này có nói cũng bằng không.

Tô Duy ngồi đối diện nhấm nháp trà, nghe họ nói chuyện bèn hỏi: "Người đó tầm bao nhiêu tuổi?"

"Tôi cũng không biết, nhưng chắc Triệu Tiểu Tứ biết. Sau khi bọn họ đi rồi còn ầm ỨC nói người giàu đúng là keo kiệt, đến một đồng tiền thưởng cũng không có."

"Sau này người đó có đến đây không?"

"Có lẽ là không, tôi cũng không chắc, chỗ này mỗi ngày người ra người vào nhiều như vậy, người có tiền cũng không ít, rất khó để nhớ hết."

Tiếp đó Thẩm Ngọc Thư lại hỏi tình hình của những người thường hay qua lại với Phó Sơn, có điều tiểu nhị đó cũng không biết. Thấy không hỏi thêm được gì bèn cho anh ta đi, quay đầu lại nhìn, đồ ăn trên bàn đã hết một nửa, Tô Duy đang nhón một cái kẹo đường bỏ vào miệng.

"Dường như cậu rất đói?"

"Giờ này rồi, người bình thường đều sẽ đói."

Tô Duy lôi chiếc đồng hồ quả quýt ra xem, đã là ba giờ chiều, không đói mới lạ.

Chiếc đồng hồ này chính là chiến lợi phẩm cuối cùng trước khi cậu xuyên thời gian tới Thượng Hải, cũng có thể chính là thủ phạm đã đưa cậu tới đây. Để tránh thất lạc, Tô Duy tìm một sợi dây chuyền đeo luôn vào cổ.

Dưới ánh mặt trời, mặt đồng hồ bằng vàng phản xạ lại ánh sáng rực rỡ, hàng trân châu ở phần mép vỏ lại càng lóng lánh. Thẩm Ngọc Thư xuất thân danh giá, chỉ cần nhìn qua là biết chiếc đồng hồ này không phải vật tầm thường, lúc còn nhỏ hình như cha hắn cũng từng có một chiếc đồng hồ như vậy. Có điều, kiểu đeo đồng hồ của Tô Duy thì lần đầu tiên hắn thấy.

Chiếc đồng hồ này không phải cũng là cậu ta trộm được đấy chứ?

Về mặt nào đó mà nói thì Thẩm Ngọc Thư đã đoán đúng, để thăm dò Tô Duy, hần nhấp một ngụm trà, vờ vô tình hỏi: "Có một chuyện tôi rất hiếu kỳ, tại sao cậu lại nhận vụ án này?"

"Để kiếm tiền sinh sống."

"Cậu muốn kiếm tiền thì thiếu gì cách?"

"Hình như tôi chưa nói cho cậu biết nguyên tắc làm việc của mình nhỉ? Không giết người, không ức hiếp phụ nữ và kẻ yếu thế, không trộm đồ của người tốt."

"Như vậy cũng rất đơn giản, ở Thượng Hải bây giờ, hễ là người có chút danh vọng thì mấy ai không có tài sản phi pháp chứ? Thế nên cậu có làm nghề cũ thì chắc chắn cũng nhàn nhã hơn phá án rất nhiều."

Tô Duy ngược mắt lên, nhìn Thẩm Ngọc Thư hồi lâu, đột nhiên mỉm cười.

"Còn một nguyên tắc thứ tư: tôi thích. Chuyện tôi thích thì dù có không dễ dàng tôi cũng sẽ làm."

Đôi mắt phượng dài nheo lại, dưới ánh mặt trời thần thái có chút mê hoặc, Thẩm Ngọc Thư cho rằng, nếu cậu ta có thể đóng kịch thì nhất định sẽ là diễn viên được yêu thích, cũng càng khiến người ta dễ liên tưởng đến hồ ly hơn.

Hồ ly rất xảo quyệt, vì thế những gì cậu ta nói Thẩm Ngọc Thư nửa chữ cũng không tin.

Trực giác nói với Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy không có hứng thú với vụ án mà là có hứng thú với hãn. Cậu ta chọn hãn làm cộng sự hợp tác, nhất định là còn có mục đích khác.

Là gì nhỉ?

Mặc dù gia đình hãn từng rất giàu có, nhưng sau khi triều đình nhà Thanh sụp đổ thì nhà hãn cũng theo đó mà sụp đổ, sau này đời đến Thượng Hải, tích lũy trong nhà cũng chẳng còn bao nhiêu. Thẩm Ngọc Thư không cho rằng mình có thứ gì đáng để đối phương hứng thú.

Không cho hãn cơ hội nghĩ ngợi nhiều, sau một tràng ho dài, Tô Duy quay sang hỏi: "Vậy còn cậu thì sao? Tại sao lại giúp một người từng hủy hôn với mình? Cậu đâu phải là người thích lo chuyện bao đồng? Hay là cậu thực sự muốn học theo Sherlock Holmes trở thành thám tử?"

Sắc mặt Thẩm Ngọc Thư tối lại: "Cậu đã lên vào phòng tôi?"

Hãn không muốn hợp tác với kẻ ngu ngốc, nhưng thỉnh thoảng cũng ghét những người thông minh, nhất là những người thông minh mà trực giác lại nhanh nhạy.

Tô Duy oán thầm trong lòng, nói: "Chỉ là liếc qua sổ sách mà cậu sưu tập thôi. Yên tâm đi, tôi là một tên trộm rất có đạo đức nghề nghiệp, không động vào đồ của cậu đâu."

"Cậu đừng vào xiên táo rồi."

Táo cái ông nội hẳn. Chẳng qua đói quá tiện tay lấy có một xiên để ăn thôi sao? Có cần phải nhớ kỹ thế không?

Tô Duy bất lực nói: "Lần sau tôi sẽ mua đèn cho cậu một thùng táo, như thế được chưa?"

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện, đồ ăn rất nhanh đã hết, Thẩm Ngọc Thư đưa ra ý kiến đến tòa soạn mà Phó Sơn làm việc hỏi thăm tình hình, Tô Duy gật đầu đồng ý, đột nhiên hất tay ra hiệu cho hẳn nhìn sang phía đối diện.

Tiểu nhị ban nãy đang nói chuyện với một người nữa, người đó mặc quần áo giống hệt, xem ra cũng làm ở đây, nghe tiểu nhị kia nói chuyện bèn liên tục đánh mắt về phía họ, thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đang chú ý tới mình thì vội vàng nhìn qua chỗ khác, lấy cớ chào khách vội vàng rời đi.

Hành động đó đúng là lạy ông tôi ở bụi này, Tô Duy nhướng mày, nói: "Người này có vấn đề. Có cần gọi tới hỏi chuyện không?"

"Đừng vội, cứ quan sát trước đã."

Thẩm Ngọc Thư lại gọi tiếp một bình trà, lúc tiểu nhị bưng lên bèn hỏi về người kia, tiểu nhị đáp đó là Phương Bình, ở rất gần nhà Triệu Tiểu Tứ, công việc ở đây cũng là do Triệu Tiểu Tứ giới thiệu. Vừa nãy tôi bảo anh ta nếu biết gì về Triệu Tiểu Tứ thì có thể được thưởng, nhưng Phương Bình đã phủ nhận luôn.

Sau khi tiểu nhị rời đi, Tô Duy nói: "Tôi ngửi thấy mùi mờ ám."

"Tôi nhìn thấy hành vi mờ ám."

"Thấy gì?"

Thẩm Ngọc Thư hất cằm chỉ ra ngoài, qua ô cửa sổ được mở, có thể nhìn ngắm được cảnh đường phố bên ngoài, Tô Duy nhìn thấy Phương Bình vội vã rời khỏi quán trà, đi về phía trước.

"Để tôi đi theo cậu ta."

Tô Duy đứng dậy, Thẩm Ngọc Thư gõ gõ bàn: "Cậu còn chưa trả tiền."

"Lần trước tôi mời rồi, lần này tới lượt cậu."

"Tôi không hề nói rằng sẽ mời."

"Vậy tôi xin cậu mời tôi cũng không được à?"

Tô Duy lôi túi tiền ra, đổ chỗ tiền Trần Thế Nguyên đưa ra lòng bàn tay, chìa cho Thẩm Ngọc Thư thấy.

"Năm đồng bạc Âu này là tất cả gia tài còn lại của tôi, cậu nữ lòng nào để tôi mời?"

Không đợi hăn mở miệng đã thêm vào luôn: "Còn lẳng nhăng nữa là mục tiêu chạy mất bây giờ, cậu tới tòa soạn trước đi, gặp nhau sau nhé."

Nói xong, Tô Duy lao như gió xuống lầu, Thâm Ngọc Thư dựa cửa sổ nhìn cậu chạy ra đến đầu đường, đuổi theo bóng Phương Bình xa dần.

Thật là chưa thấy người nào nhiễm phong hàn mà vẫn tràn đầy tinh thần như thế, Thâm Ngọc Thư tự hỏi, cậu ta có ốm thật không vậy?

Những lời ban nãy của Tô Duy nói trúng tim đen của hắn, nằng chiêu xiên xiên chiếu lên người, nhìn bóng Tô Duy xa dần, Thẩm Ngọc Thư nhớ lại những lời sáng nay Lạc Chính đã nói khi hai chú cháu cùng tập Thái Cực Quyền.

"Sau này con có dự định gì? Con du học ở phương Tây về, tìm đâu chả được một công việc tốt? Nếu như con không muốn phải làm việc cho người ngoại quốc thì về đây giúp chú. Cái tiệm này sớm muộn cũng là của con, thằng nhóc Tiêu Dao thì chú dì không mong đợi gì ở nó nữa rồi."

"Để con suy nghĩ."

"Con học y, vừa biết Đông y vừa hiểu Tây y, nếu cố gắng phát huy thì nhất định là tiền đồ vô lượng."

Thực ra hắn còn chưa nghĩ được sau này mình sẽ làm gì. Hắn học y không phải vì thích, mà vì cả nhà đều tinh thông y thuật, cha hắn lại là y quan, thế nên từ nhỏ đã thấm nhuần, cứ tự nhiên mà học. Nhưng đây có thực sự là con đường mà hắn muốn đi không thì hắn còn chưa biết.

Thôi kệ, chuyện công việc từ từ tính sau, giải quyết việc trước mắt đã.

Thẩm Ngọc Thư trả tiền rồi ra khỏi quán trà, đi bộ về phía tòa soạn.

Tô Duy bám theo Phương Bình chưa được bao lâu thì đã hối hận, cậu không thông thuộc ngõ ngách ở đây, vốn dĩ đã chóng mặt, queo trái queo phải trong mấy cái ngõ ngoằn ngoèo này một hồi lại càng thấy quay cuồng, hoàn toàn không có cách nào nhớ được đường.

Phương Bình đằng trước thì cứ lúc đi lúc dừng, còn liên tục ngó ngang ngó dọc, đây là biểu hiện hăn ta chột dạ, Tô Duy sợ bị phát hiện nên không dám theo quá sát.

Lại rẽ vào một cái ngõ nhỏ, Phương Bình đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn xung quanh, Tô Duy vừa kịp nấp sau một cây hòe già. Một lát sau thì không nghe thấy tiếng bước chân nữa, thò đầu ra thăm dò thì phát hiện hăn đã biến mất.

Để mất dấu rồi, Tô Duy ảo não, đang định chạy ra xem xét thì đằng sau vang lên tiếng động, cảm nhận được nguy hiểm, cậu né người tránh nhưng đã muộn một nhịp, sau gáy bị nện một cái thật mạnh. Trước mắt tối sầm, Tô Duy ngã lăn ra đất.

Lúc thần trí sắp chìm vào bóng tối, cậu mơ hồ nghe thấy tiếng kêu, âm thanh rất khẽ, không thể nhận ra là nam hay nữ, tiếp đó một mùi hương khiến người ta khó chịu xộc vào mũi, người đó cúi xuống ghé lại gần cậu, Tô Duy muốn phản kháng nhưng bất lực.

Hy vọng cậu không biến thành nạn nhân thứ ba của lời nguyện, trước khi mất đi ý thức, đây là lời cầu nguyện duy nhất của Tô Duy.

Thẩm Ngọc Thư về đến nhà thì trời đã chập tối.

Sau khi chia tay Tô Duy, hăn tới tòa soạn để tìm hiểu thêm tình hình của Phó Sơn nhưng không thu hoạch được nhiều.

Phó Sơn mặc dù là người hướng ngoại, thích giao du kết bạn, nhưng những gì liên quan đến đời tư thì anh ta im bất không bao giờ nhắc đến. Đồng nghiệp chỉ biết anh ta quê ở Vô Tích, một mình tới Thượng Hải làm việc, hoàn cảnh gia đình ở quê thế nào thì không rõ, trước đây nghe nói anh ta có qua lại với một nữ sinh, đến tận khi vụ án Viên Nguyệt Quan Âm xảy ra thì mọi người mới biết người tình bí mật của anh ta là tiểu thư nhà họ Trần.

Trần Nhã Vân đã tốt nghiệp, thế nên Thẩm Ngọc Thư nghi ngờ anh ta còn có đối tượng khác. Hắn đã nhìn thấy ảnh của Phó Sơn trên báo, ngoại hình sáng sủa, lại có tài hoa, có lẽ rất được các cô gái yêu thích.

Thẩm Ngọc Thư theo địa chỉ mà tòa soạn cung cấp, tìm đến chỗ Phó Sơn trọ, bên trong đã chẳng còn gì. Chủ nhà nói với hắn là chú của Phó Sơn đã đến giúp anh ta lo hậu sự, đồ đạc cũng là người chú đó dọn đi.

Thẩm Ngọc Thư hỏi đến người nhà của Phó Sơn thì chủ nhà lắc đầu nói không biết, lại liên tục than rằng người tốt không sống được lâu, Phó Sơn tướng mạo tốt tính cách tốt nhân phẩm tốt, chưa bao giờ để nợ tiền phòng, vậy mà đột nhiên không còn nữa... Nói đến cuối cùng còn chảy cả nước mắt.

"Anh ta sống một mình ở đây, không có cô gái nào đến tìm sao?"

Hiểu nhầm ý của Thẩm Ngọc Thư, chủ nhà nói: "Cậu coi Phó Sơn là hạng người gì thế? Cậu ấy là chính nhân quân tử, không có chuyện tìm đến loại gái đó đâu, bình thường cũng rất ít khi có người tới nhà cậu ấy, thời buổi này khách thuê tốt như thế tìm đâu ra chứ? Cậu ấy chưa bao giờ gây phiền hà gì cho tôi hết."

Chủ nhà thao thao bất tuyệt một hàng, nhưng toàn là những chuyện vô ích, không tìm thấy manh mối gì khác ở đây, sau khi về đến nhà, Thẩm Ngọc Thư gọi điện cho Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta tìm hiểu lại gia cảnh cùng tác phong sinh hoạt làm việc của Phó Sơn.

"Tại sao lại phải điều tra gia đình anh ta? Chuyện này có liên quan gì đến Viên Nguyệt Quan Âm?"

"Có thể là có, có thể là không."

"Anh nói thế thì cũng như không."

Cho dù không nhìn được vẻ mặt của Lạc Tiêu Dao lúc này, nhưng Thẩm Ngọc Thư cũng tưởng tượng được cậu ta ở đâu bên kia nhất định là đang đảo mắt bất lực, sau đó tiếp: "Em từng gặp chú anh ta, đó là một người rất thật thà, không có vấn đề gì đâu."

"Anh không nói chú của Phó Sơn, anh muốn có tư liệu về tất cả các thành viên trong gia đình anh ta, càng chi tiết càng tốt."

"Được rồi, em sẽ cố gắng giúp anh."

Sau khi giao việc xong, Thẩm Ngọc Thư đi sang gian chính, Trường Sinh đang giúp Tạ Văn Phương chuẩn bị mâm cơm, trên lầu rất yên lặng, lên đến nơi hăn bắt gặp một bóng đen vụt qua, hóa ra là Củ Lạc.

Nhìn thấy hăn, sóc nhỏ chạy lại gần, đứng thẳng trên hai chân sau làm động tác xin đồ ăn, rốt cuộc thấy Thẩm Ngọc Thư chẳng có gì bèn quất đuôi chạy

mất.

Thẩm Ngọc Thư sợ nó chạy linh tinh, vội vàng đuổi theo, ai ngờ Củ Lạc quen cửa quen nẻo chạy tới phòng hăn, lấy đầu đẩy cánh cửa ra, khi cửa mở ra thành một khe nhỏ thì lập tức chui vào.

Thẩm Ngọc Thư nhớ là trước khi đi đã khóa cửa lại, chú dì cũng sẽ không tùy tiện vào phòng hăn.

Thẩm Ngọc Thư nâng cao cảnh giác, sẵn sàng phòng ngự rồi khẽ đẩy cửa ra, không ngờ bên trong lại chẳng có ai...

Không, nên nói rằng trên nền nhà không có ai, nhưng trên cái giường vốn thuộc về hăn thì có người đang nằm. Người đó hai má đỏ bừng, ánh mắt thất thần, nhìn tình hình có vẻ rất tệ, đến bị Củ Lạc leo lên trán mà cũng không có sức hất ra.

Thẩm Ngọc Thư tiến tới bên giường, thấy đó là Tô Duy lại càng ngạc nhiên.

"Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi bị đánh lén, đây là chỗ an toàn duy nhất mà tôi nghĩ tới."

"Bị đánh lén?"

"Tôi bị nện một gậy vào gáy... Đừng có hỏi cụ thể chuyện xảy ra nữa, tôi sắp chết rồi, giờ không có tinh thần nào để giải thích đâu."

Ánh mắt Tô Duy mơ hồ, nói chuyện cũng như hết hơi. Lúc buổi chiều trạng thái đã có vẻ không tốt, nhưng cũng không đến mức tệ như bây giờ.

Thẩm Ngọc Thư nhìn Củ Lạc chỉ tay sang bên cạnh, nó nhảy tránh ra, nhường chỗ cho Thẩm Ngọc Thư, hấn đưa tay sờ lên trán Tô Duy.

Trán Tô Duy nóng như lửa, Thẩm Ngọc Thư đành phải lôi nhiệt kế ra cặp nhiệt độ cho cậu, sốt đến 38 độ 7.

Nhiệt độ cơ thể hơi cao, Thẩm Ngọc Thư xoay người Tô Duy lại, sờ lên gáy cậu, quả nhiên chạm vào một cục cứng ngắc. Cũng may là không chảy máu, chỉ bị sưng lên thôi.

"Cậu có thấy chóng mặt buồn nôn không?"

"Có..."

"Lúc cậu vào đây người nhà tôi có nhìn thấy không?"

"Hình như là không..."

Vết thương trên đầu Tô Duy không nghiêm trọng lắm, thế nên cảm giác chóng mặt buồn nôn có lẽ là do bị sốt gây ra. Bị thương mà còn có thể mò tới nhà hấn, thần không biết, quỷ không hay, Thẩm Ngọc Thư cho rằng Tô Duy không có vấn đề gì đáng ngại.

"Tôi đi lấy cho cậu ít thuốc, cậu nằm đây đừng có đi đâu, tôi không muốn chú dì tôi nhìn thấy trong nhà có trộm."

Với tình trạng hiện giờ của cậu, có muốn động đậy cũng lực bất tòng tâm, có thể thuận lợi chui được vào phòng Thẩm Ngọc Thư, có thể coi là kỳ tích rồi.

Tô Duy không có hơi sức đâu tranh luận với Thẩm Ngọc Thư, chỉ tùy tiện "ừ" một tiếng. Vì sợ lạnh nên cậu lật người lại, cuộn mình tiếp tục ngủ.

Thẩm Ngọc Thư thấy vậy thì không đành lòng, lấy chăn đắp lên người Tô Duy, hăn chợt phát hiện trên vạt áo cậu có dính thứ bột gì đó màu đỏ sẫm, nhìn giống như loại bột được nghiền ra từ thảo dược của tiệm thuốc Lạc Chính.

Thẩm Ngọc Thư lấy ra một tờ giấy, giữ chỗ bột lên đó rồi gấp lại, đặt trên bàn. Hăn đi xuống dưới nhà, lấy lý do mình bị cảm lạnh để xin Lạc Chính ít thuốc.

Nghe hăn nói không khỏe, Lạc Chính vội vàng đi lấy mấy vị thuốc có tác dụng thanh nhiệt giải độc, đổ vào nồi hầm, Tạ Văn Phương cũng lo lắng đi lấy một cái áo dày, nhất định bắt hăn khoác vào, lại dặn hăn vừa mới trở về còn lạ nước, rất dễ bị ốm nên phải cẩn thận, còn làm cho hăn một bát canh gừng, bảo hăn uống ngay nhân lúc còn nóng.

Trời nóng thế này mà phải mặc áo dày, lại còn phải uống bát canh gừng vẫn nghi ngút khói, đối với Thẩm Ngọc Thư đây quả là cực hình. Nhưng để không bị nghi ngờ, hăn đành nhắm mắt nhắm mũi cố gắng uống hết, đến khi thuốc sắc xong mới lấy cơ lên lầu nghỉ ngơi, mang cả bát thuốc đi lên.

Bước vào phòng, đặt bát thuốc xuống bàn, việc đầu tiên hăn làm đó là cởi ngay cái áo dày cộp ra.

Tô Duy ngủ một giấc, mặt lại càng đỏ, nghe thấy tiếng động thì mở mắt, vừa đúng lúc thấy Thẩm Ngọc Thư đang cởi áo, bèn vội nói:

"Cậu có thể tìm người khác không?"

"Cái gì?"

"Có thể thấy là cậu đang rất thèm khát, nhưng mà hôm nay tôi quả thực không chơi với cậu được, tôi sắp chết rồi, cậu không đến nỗi có hứng thú với cả người chết chứ?"

Vẫn còn có thể nói mấy câu thô bỉ như vậy, chứng tỏ tên nhóc này trong khoảng thời gian ngắn chưa thể chết ngay được.

Thẩm Ngọc Thư bỏ áo xuống, cầm bát đến bên giường, bình thản nói: "Cậu nói sai hai việc: thứ nhất, tôi không muốn làm gì cậu hết; thứ hai, trái tim phải ngừng đập và não không còn hoạt động nữa thì mới gọi là tử vong, thế nên ở góc độ y học thì hiện giờ cậu vẫn là người sống."

Tô Duy không còn nói lên lời, lại bắt đầu ho rũ rượi, để tránh âm thanh bị truyền ra ngoài, cậu lấy chăn bịt chặt miệng.

Thẩm Ngọc Thư giật phắt cái chăn ra.

"Tôi đã nói với người nhà là mình bị ốm, thế nên cậu không cần phải lo là bị phát hiện, cái chăn này tôi còn phải dùng, làm ơn đừng lây bệnh cho tôi."

"VẬY thì tốt, tôi nhịn đến sắp chết rồi, khụ khụ..." Tô Duy ho đến nỗi phổi cũng cảm thấy đau, hốt hển nói: "Nhưng mà tôi không muốn tèo đời vì lao phổi đâu, nhất là lại ở đây nữa, tôi sẽ chết mà không nhắm mắt mất."

"Yên tâm, cậu không phải bị lao đâu, chỉ là sốt bình thường thôi, uống thuốc là mai sẽ khỏi."

Thẩm Ngọc Thư đỡ Tô Duy ngồi dậy, đưa bát thuốc tới trước mặt cậu.

Tô Duy cứ thế uống lấy một ngụm, nhưng lập tức "phụt" một tiếng, phun hết thuốc ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư không kịp tránh, cả người dính đầy thuốc.

May mà lúc này Tô Duy đang ốm, nếu không cậu nhất định sẽ cảm nhận được sát khí toát ra từ người của Thẩm Ngọc Thư, nhăn mặt nói: "Khụ khụ, đẳng thế này, là thuốc độc à? Tôi làm sao mà uống được?"

Bát thuốc một lần nữa lại được đưa tới trước miệng cậu, Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng: "Bây giờ cậu có hai lựa chọn: một là uống thuốc, hai là tôi sẽ ném cậu ra ngoài."

"Có lựa chọn thứ ba không? Uống thuốc Tây ấy."

"Không có, cho dù có cũng không cho cậu, bởi vì nhà tôi bán thuốc Bắc."

Tô Duy xụ mặt, bị sốt khiến mắt cậu đỏ lên, nhìn giống hệt Củ Lạ cầu xin thức ăn, đến là tội nghiệp.

Đáng tiếc là Thẩm Ngọc Thư chẳng hề động lòng, nói tiếp: "Nếu đến thuốc Bắc mà cậu cũng không uống được thì coi như không vượt qua được thử nghiệm thứ hai, kế hoạch hợp tác của chúng ta đến đây là dừng."

Nếu không hợp tác thì cậu sẽ không có cơ hội để ở bên Thẩm Ngọc Thư, tìm hiểu thân thế của hắn, như thế đồng nghĩa với việc cơ hội trở về thời hiện đại của cậu sẽ bị giảm đi... Mặc dù đang sốt nhưng Tô Duy cũng chưa đến mức hồ đồ, mặt lợi và hại của việc này cậu vẫn hiểu rõ.

Hơn nữa nếu không uống thuốc, rất có thể sẽ sốt cao dẫn đến viêm phổi, đến lúc ấy thì cậu sẽ không cần phải phiền não chuyện làm thế nào để quay trở về nữa, đi thẳng đến trước mặt Diêm Vương báo cáo là được rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Duy nhắm mắt nghĩ đến, ừng ực mấy hớp uống sạch bát thuốc trên tay Thẩm Ngọc Thư, sau đó trùm chăn nằm lăn ra giường, tránh nôn hết ra ngoài.

Cũng may là ngay sau đó Thẩm Ngọc Thư đã mang một cốc nước trắng tới, Tô Duy súc miệng xong mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Quan sát phản ứng của cậu, Thẩm Ngọc Thư nói: "Cậu nên cảm thấy may mắn, đây là lần đầu tiên tôi phục vụ người khác đấy."

Tô Duy không nói gì, chỉ giơ tay lên làm động tác OK.

Thẩm Ngọc Thư không hiểu, nói: "Cậu thật là kỳ lạ, nhìn bộ dạng của cậu cứ như là trước đây chưa từng uống thuốc Bắc bao giờ ấy."

Thẩm Ngọc Thư nói chính xác, Tô Duy lớn bằng từng này quả thật chưa từng uống thuốc Bắc bao giờ. Đối với cậu mà nói, đây chính là một trải nghiệm hiếm có.

"Nghỉ ngơi đi, tiền thuốc và tiền quần áo sau này tôi sẽ tính với cậu sau."

Tô Duy lại làm động tác kia lần nữa, Thẩm Ngọc Thư mặc cái áo dày vào, cầm bát đi ra khỏi phòng.

Ra đến bên ngoài hẳn mới sững người, Trường Sinh không biết đã lên từ lúc nào, đứng trong hành lang thò đầu nhòm ngó, lại nhìn sang sóc con trên vai thằng bé, Thẩm Ngọc Thư đã tìm thấy thủ phạm.

Trường Sinh nghe được cuộc nói chuyện của hai người, đôi mắt sáng bừng, hớn hờ hỏi: "Có phải là Tô Chan không?"

Thẩm Ngọc Thư vội vàng đưa tay lên làm động tác "suyt", quỳ xuống nói nhỏ: "Anh ấy có việc phải ở lại đây mấy ngày, em không được nói với chú dì đâu, biết chưa?"

Trường Sinh gật gật đầu, nó rất thông minh, theo Thẩm Ngọc Thư đi xuống, còn giúp hẳn đánh lạc hướng, giúp Thẩm Ngọc Thư tránh bị vợ chồng Lạc Chính hỏi han.

Buổi tối, chờ mọi người đi ngủ hết, Thẩm Ngọc Thư đem cháo và thức ăn lên.

Tô Duy uống thuốc xong, lại đắp chăn ngủ thêm một giấc, cũng đã hạ sốt, thế nên ăn rất ngon lành, vài hớp là xử lý xong bát cháo.

Trường Sinh lại xung phong lấy cho cậu bát nữa, nhìn Tô Duy ăn uống ngon lành, nó hỏi: "Tô Chan, sao anh lại đến đây? Em còn tưởng là không bao giờ được gặp anh nữa chứ."

Tô Duy liếc Thẩm Ngọc Thư một cái, cười nói: "Vì anh nợ tiền của anh trai em, nên không thể không tới."

"Vậy em trả lại anh số tiền anh đã cho em, như vậy anh sẽ không còn nợ Thẩm ca ca nữa."

"Ồ, anh có cho em tiền đâu?"

Tô Duy mặt đầy ngạc nhiên, thẳng bé bị cậu làm cho hồ đồ, quay sang nhìn Thẩm Ngọc Thư, hấn vỗ vai nó: "Anh có chuyện muốn nói với Tô Duy, em về phòng trước đi."

"Vậy... Tô Chan, anh ấy không sao chứ?"

"Yên tâm đi, cậu ta rất khỏe."

Tô Duy ăn xong, Trường Sinh thu dọn bát đĩa rời đi, Thẩm Ngọc Thư vén vạt áo sau lên, ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Bộ Âu phục của hắn đã bị Tô Duy làm bẩn, tạm thời đành tìm một chiếc trường bào mặc vào, dáng người Thẩm Ngọc Thư cao ráo, mặc trường bào

nhìn rất ra dáng.

Tô Duy nhìn hẳn, nếu như là trước đây thì cậu nhất định sẽ huýt sáo khen ngợi, đáng tiếc hôm nay lại không có tinh thần để làm chuyện ấy.

Thầm Ngọc Thư cũng đang quan sát Tô Duy, thấy cậu đã đỡ hơn nhiều bèn hỏi: "Sức khỏe của mấy kẻ trộm đạo thường tệ như vậy sao?"

"Hiệp đạo."

"Chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi."

"Thực ra sức khỏe của tôi trước giờ vẫn rất tốt, lần này chỉ là do lạ nước mà thôi."

"Thay đổi môi trường là lặn ra ốm, điều này chứng minh cơ thể cậu không thể thích ứng được với những điều kiện sống khác nhau, đây cũng là một biểu hiện của sức khỏe không tốt."

Để không tiếp tục bị tiêm kiến thức y học vào đầu, Tô Duy quyết định thừa nhận sức khỏe của mình kém, dựa vào đầu giường không nói gì nữa.

Thầm Ngọc Thư cầm lấy gói giấy lúc trước đặt trên bàn lên, mở ra kiểm tra bột phấn dưới đèn, lại quệt một chút lên đầu ngón tay người người, Tô Duy nhìn động tác của hẳn, tò mò hỏi: "Đó là cái gì?"

"Là thuốc hít, hơn nữa là loại tương đối đắt và hiếm, tôi lấy nó trên quần áo cậu đấy."

"Ồ? Trên người tôi dính thuốc hít ư?"

Nhớ lại lúc bị đánh, Tô Duy đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Cậu thuật lại quá trình theo dõi Phương Bình, cuối cùng nói: "Lúc ngất đi hình như tôi nghe tiếng kêu của kẻ đánh lén, có lẽ nào lúc hắn đánh tôi, không cẩn thận làm nghiêng lọ thuốc hít? Cho nên mới có thuốc dính vào người tôi."

"Rất có khả năng là thế, cậu có nhìn thấy người đó cao tầm bao nhiêu không? Mặc quần áo như thế nào?"

"Nếu là bình thường, tôi nhất định sẽ nhìn được, nhưng hôm nay..."

Sau khi uống thuốc lại được ăn cơm, tinh thần Tô Duy đã khá hơn nhiều, cậu nhún nhún vai: "Trùng hợp đúng hôm tôi không được khỏe, hẳn xuống tay lại nhanh, chưa kể đến lúc ấy còn ngược sáng, cho nên đến quần áo của hắn màu gì cũng không nhìn được."

"Nếu đổi lại là lúc bình thường, cậu có tránh được không?"

Tô Duy không lập tức trả lời, bởi vì động tác của người đó vô cùng mau lẹ, cậu lại ở trong tình huống không phòng bị, vì vậy cũng không dám chắc có thể tránh được hay không.

Cậu muốn tìm lý do giải thích, bị Thẩm Ngọc Thư giơ tay ngăn lại: "Tôi hiểu rồi, câu hỏi tiếp theo, sau lúc cậu bị tấn công thì sao?"

"Hắn cho một gậy là tôi hôn mê, không có lúc sau đâu. Đến lúc tôi tỉnh lại, hung thủ đã chạy mất, có điều tôi ngất đi không lâu, tỉnh lại nhìn đồng hồ thì nhiều nhất mới có năm phút trôi qua, chung quanh không có bóng dáng một ai, tôi lo hung thủ quay lại mới cố gắng chạy ra đường lớn kêu xe, chạy về nhà cậu."

"Đồ vật tùy thân của cậu thì sao?"

"Đều ở đây, cho nên xác định không phải là cướp tiền."

"Còn nhớ rõ con đường cậu đã đi không?"

"Ừm, khó nói lắm, Thượng Hải ngõ nhỏ quá nhiều, tôi phải đi lại một lần mới biết được."

Sau khi nghe xong, Thẩm Ngọc Thư trầm tư không nói năng gì.

Tô Duy nói: "Nói không chừng kẻ đó chính là người mang nhẫn ngọc mà tiểu nhị ở quán trà đã nhắc tới, hắn bỏ tiền ra thuê Phương Bình dò la tin tức, cho nên khi Phương Bình biết chúng ta tìm hiểu chuyện của Phó Sơn, bèn vội vàng đi tìm hắn. Hắn ta rất giao hoạt, phát hiện bị theo dõi bèn đánh tôi hôn mê... Chúng ta hiện tại có hai manh mối: Hung thủ thích đeo nhẫn ban chỉ, còn dùng thuốc hít, chẳng lẽ là Trần Thế Nguyên?"

Không sai, Trần Thế Nguyên phù hợp với hai điểm này, nhưng ông ta tại sao lại làm như vậy? Hơn nữa với thân phận của ông ta, muốn đánh lén Tô Duy thì sẽ không tự mình động thủ.

Thấy hẳn này giờ không nói gì, Tô Duy có chút nhàm chán, lại nằm xuống, ai ngờ Thẩm Ngọc Thư đột nhiên mở miệng: "Có chuyện tôi vẫn luôn không hỏi cậu, cậu làm sao mà hỏi được đường tới nhà của tôi?"

Tô Duy bị hỏi bất ngờ trở tay không kịp.

Khi cậu chuẩn bị sẵn lý do thì Thẩm Ngọc Thư không hỏi, lại nhè vào lúc cậu không đề phòng để hỏi, làm cậu đột nhiên quên mất lý do mình đã nghĩ ra là gì.

"Vừa rồi không phải tôi đã nói sao? Tôi ngồi xe kéo trở về." Cậu ha hả cười cho có lệ.

"Tôi không nói hôm nay, ý tôi hỏi là sau khi xuống tàu vì sao cậu lại không đi tới nơi cậu định đi mà lại tới nhà tôi trộm đồ? Cậu tìm tới đây như thế nào?"

Cậu làm gì có nơi nào định đi? Cậu căn bản là bị hố đen tùy ý hút đến nơi đây.

Tô Duy thở dài, hỏi lại: "Nhất định phải bắt tôi nói ra bây giờ sao?"

"Nhất định."

"Có thể chờ tôi nghĩ kỹ lý do rồi nói không?"

"Không thể."

"Nhưng hiện giờ tôi đang là người bệnh, tôi sốt cao sắp chết rồi."

"Cho nên tôi mới nhân cơ hội này hỏi cậu, phải biết rằng một người khi ốm thì tinh thần ở trạng thái không ổn định nhất, cũng là lúc mềm yếu nhất, dễ công phá nhất."

"Có ai nói với cậu rằng tâm địa cậu rất đen tối không?"

"Không có, dù sao thì người cố ý tiếp cận tôi để ăn trộm không nhiều."

Xem ra là không tránh được rồi, Tô Duy nghĩ một lúc, nói: "Sự tình quá phức tạp, tôi sợ nhất thời không nói rõ được, có điều tôi hứa với cậu, lúc nào tôi muốn nói ra, cậu sẽ là người đầu tiên được nghe."

Thẩm Ngọc Thư không ép cậu nữa, hắt đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tô Duy một lúc lâu, chúc cậu ngủ ngon xong bèn rời đi.

"Cậu đi đâu?"

"Đi sang phòng Trường Sinh, hy vọng sáng mai khi tôi tỉnh dậy, cậu đã rời đi."

Đèn tắt, tiếp theo cửa cũng đóng lại, Tô Duy một mình nằm trong bóng đêm, có cảm giác trống rỗng kỳ lạ.

Nhắm mắt lại, những hình ảnh sau khi rơi tới chỗ này giống như những thước phim hiện lên trước mắt: trộm đồ, bị truy kích, đu dây, cuối cùng là rơi xuống.

Bây giờ hồi tưởng lại, mỗi một hình ảnh đều thật ly kỳ, như là từng mảnh của trò chơi ghép hình, thiếu đi một mảnh trong đó thì không thể ghép thành bức hình hoàn chỉnh.

Có lẽ bởi vì quá ly kỳ, cho nên lại khiến người ta có cảm giác không chân thật.

Nói đến nguy hiểm, trước đó không phải cậu chưa từng trải qua, nhưng lần này ngoài nguy hiểm ra, còn có cả sự quái dị và sợ hãi, không phải bởi bị rơi xuống mà vì nguyên nhân rơi xuống.

Dây cáp đối với thần trộm cũng tựa như súng lục đối với cảnh sát, là đồ vật tùy thân quan trọng nhất, thế nên trước mỗi lần xuất phát, cậu đều sẽ cẩn thận kiểm tra công cụ của mình, dây cáp không có khả năng đứt, trừ phi...

Có người động tay động chân.

Tô Duy chuyển hướng suy nghĩ sang chuyện khác, không muốn nghĩ ngợi nhiều về vấn đề này nữa, so với nguyên nhân rơi xuống chỗ này, hiện giờ việc đầu tiên mà cậu phải làm chính là nghĩ cách trở về.

Nếu có cơ hội trở về thời hiện đại, cậu nhất định nói cho tất cả những người thích xem phim xuyên không, tuyệt đối không được tin vào những gì mà TV nói, tất cả đều là giả, trên thực tế không ai có thể thích ứng ngay với việc sinh sống ở thời điểm vài chục năm thậm chí là mấy trăm năm trước được.

Loại cảm giác này người không tự mình trải qua cơ bản không thể hiểu được.

Cậu không thuộc về nơi này, cậu nôn nóng muốn trở về, nhưng lại không tìm được cách gì.

Cho nên cậu tới đường Bối Lặc trước, không ngờ rằng nơi đó sớm đã hoang phế, căn nhà đó vẫn còn, nhưng đã người đi nhà trống, cánh cửa khóa chặt. Tô Duy hỏi thăm hàng xóm xung quanh, họ nhớ rõ rất nhiều năm trước nơi đó đúng là có một gia đình họ Thẩm sinh sống.

Thẩm gia chuyển đến từ Bắc Kinh, hai vợ chồng mang theo một cậu con trai, gia cảnh không tệ, nhưng sau khi bọn họ qua đời, đứa bé đã bị đón đi, chuyện sau đó hàng xóm cũng không rõ lắm.

Lúc ấy cậu còn tưởng rằng Thượng Hải rộng lớn như vậy, muốn tìm được Thẩm Ngọc Thư sẽ rất khó, không ngờ rằng cơ duyên trùng hợp, cả hai rất nhanh đã lại gặp nhau. Vừa rồi Tô Duy không kể ra những chuyện này, là vì trực giác nói với cậu, Thẩm Ngọc Thư cũng không muốn nhắc tới những chuyện đã qua.

Có lẽ trên đời này vạn vật đều có số mệnh của mình, nếu không làm sao cậu lại trùng hợp rơi trên tàu, trùng hợp gặp được tổ tiên của Thẩm Ngọc?

Cho nên, chỉ cần không từ bỏ, thế nào rồi cũng có cách.

Chương 7: Chuyển biến

"Trên người cậu có mùi gì đó."

"A, không phải là mùi mồ hôi chứ?" Tô Duy vội vàng cúi đầu ngửi ngửi.

"Không phải, là mùi nước hoa Cologne, mùi này tôi chưa ngửi thấy bao giờ, có điều không ghét."

"Ha, biết ngay là cậu thích tôi mà."

"Xem ra bệnh tình của cậu còn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên tư duy logic mới bị hỗn loạn. Tôi nói là không ghét mùi nước hoa, chứ không nói không ghét cậu."

"Cậu nói trắng ra như vậy thật khiến người khác tổn thương."

"Nếu đã làm tổn thương tới cậu thì tôi xin lỗi, có điều tôi muốn nói là, ngày hôm qua khi cậu bị tập kích, có người thấy trên người hắt mùi hương gì không?"

Hy vọng của Thẩm Ngọc Thư đã không trở thành sự thật. Buổi sáng ngày hôm sau, ăn cơm xong trở về phòng mình, hắt phát hiện Tô Duy không những chưa rời đi, mà còn ngông nghênh nằm trên giường ngủ ngon lành, nhìn sắc mặt của cậu, con số có lẽ đã qua.

Thẩm Ngọc Thư đến gần, thấy Tô Duy để áo ngoài sang một bên, chỉ mặc nội y, chăn bông cũng đá xuống dưới chân giường, tư thế ngủ cực kỳ xấu, có điều không thể phủ nhận rằng khuôn mặt của cậu thực sự xuất chúng.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, cổ Tô Duy lấp lánh ánh sáng, đó là ánh sáng phản chiếu từ cái đồng hồ quả quýt lúc nào cậu cũng mang theo người.

Thẩm Ngọc Thư bị thu hút bởi hàng trân châu khảm bên ngoài vỏ, những ký ức xa xôi chợt hiện lên trong đầu. Hắn muốn cầm lấy nhìn kỹ, tay mới vừa đưa tới đã bị giữ lại, Tô Duy mở to mắt, khoe miệng khê nhếch lên, hình thành một nụ cười gian xảo.

"Dám trộm đồ ngay trước mặt tôi, đừng quên tôi chính là tổ tông nghề trộm đấy."

Giọng nói vẫn còn hơi yếu, nhưng càng thể hiện được cảm giác lười biếng, trước khi quen biết Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư không hề nghĩ rằng giọng nói của một người có thể dễ nghe như vậy. Thật đáng tiếc, người có chất giọng hay như vậy lại là một tên trộm.

"Tôi đã nói hy vọng rằng lúc tỉnh dậy thì cậu đã rời đi."

"Mỗi người đều nói hy vọng có thể trúng một khoản tiền lớn, nhưng trên thực tế nói lời này đều là những kẻ nghèo kiệt xác. Hy vọng là thứ nêu ra chỉ để gạt người, làm việc không thể chỉ bằng hy vọng, mà là phải có hành động thực tiễn."

Tô Duy mới vừa nói xong, giây tiếp theo đã bị kéo thốc dậy, hành vi của Thẩm Ngọc Thư và khí chất của hắn hoàn toàn không tương xứng, thật là lạnh lùng và thô lỗ.

Động tác quá dữ dội, đầu Tô Duy hơi choáng, cười khố nói: "Tôi là bệnh nhân, cậu đối xử với bệnh nhân như vậy được sao?"

"Tôi chỉ là làm theo lời cậu, đưa ra hành động thiết thực."

Thẩm Ngọc Thư đem nhiệt kế ra, giúp Tô Duy đo nhiệt độ cơ thể, lại kiểm tra phần đầu cậu.

Tô Duy đã hạ sốt, nhưng cái gáy vẫn còn hơi sưng, Thẩm Ngọc Thư bắt cậu xuống giường đi thẳng, nhìn cậu bước đi, để xác định vết thương trên đầu có ổn không.

Tô Duy ngoan ngoãn làm theo lời hăn, cuối cùng ngồi xuống giường, hỏi: "Tôi không sao chứ?"

"Uống thêm một thang thuốc nữa là sẽ khỏi hăn."

"Không phải vẫn là cái loại thảo dược ấy chứ?"

"Nếu cậu không muốn nhanh chóng khỏi bệnh thì cũng có thể lựa chọn không uống."

Những lời này chọc trúng tử huyệt của Tô Duy, để sớm khôi phục thể lực, cậu chỉ còn cách tự hành hạ mình lần nữa.

"Tôi có thể tắm qua một cái không? Cả người đầy mồ hôi, khó chịu quá."

Sau bữa sáng, Lạc Chính đi ra cửa hàng, Tạ Ván Phương cũng qua nhà hàng xóm, trong nhà chỉ còn Trường Sinh cùng Củ Lạc, Thẩm Ngọc Thư gật đầu đồng ý.

"Tắm xong xin mời cậu rời đi, việc chúng ta hợp tác không bao gồm tôi phải cung cấp chỗ ở."

"Sao lại vô tình thế?"

Như không nghe thấy Tô Duy lẩm bẩm, Thẩm Ngọc Thư xoay người đi ra ngoài, nửa đường bỗng nhiên lại sực nhớ ra một chuyện, nói: "Trên người cậu có mùi gì đó."

"A, không phải là mùi mồ hôi chứ?" Tô Duy vội vàng cúi đầu ngửi ngửi.

"Không phải, là mùi nước hoa Cologne, mùi này tôi chưa ngửi thấy bao giờ, có điều không ghét."

Nghe xong lời này, vẻ mặt Tô Duy lập tức chuyển sang ám muội: "Ha, biết ngay là cậu thích tôi mà."

"Xem ra bệnh tình của cậu còn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên tư duy logic mới bị hỗn loạn. Tôi nói là không ghét mùi nước hoa, chứ không nói không ghét cậu."

"Cậu nói trắng ra như vậy thật khiến người khác tổn thương."

"Nếu đã làm tổn thương tới cậu thì tôi xin lỗi, có điều tôi muốn nói là, ngày hôm qua khi cậu bị tập kích, có người thấy trên người hẳn mùi hương gì không?"

"A..."

Được Thẩm Ngọc Thư nhắc nhở, hai mắt Tô Duy sáng ngời, trên người tên đánh lén hình như có mùi gì đó, nhưng cậu không dám khẳng định, bởi hôm qua cậu nghẹt mũi, khứu giác không thực sự chuẩn xác.

"Xem ra tôi đã hỏi một câu ngu ngốc rồi." Nhìn về mặt Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư biết ngay đáp án, nói: "Cậu nghỉ ngơi đi, khi nào nước sôi tôi sẽ gọi."

Com sáng là Trường Sinh đưa tới, thằng bé khá thoải mái trước mặt Tô Duy, hơn nữa nó thực sự cảm thấy thích cậu, cứ ở riết trong phòng cùng cậu nói chuyện phiếm. Tô Duy hỏi về Thẩm Ngọc Thư, Trường Sinh đáp: "Thẩm ca ca đang đi nấu nước cho anh đấy, anh ấy rất tốt, chỉ là hơi nghiêm túc thôi."

Nào phải chỉ có hơi nghiêm túc đâu, phải nói là không phải người thường mới đúng, Tô Duy hoài nghi nghi, cùng hợp tác với người như vậy, thật sự có thể thuận lợi điều tra vụ án sao?

Đương nhiên, mục đích của cậu không phải là phá án, mà là thuận lợi bám lấy Thẩm Ngọc Thư. Chỉ là cậu rất có kinh nghiệm trong việc làm thế nào để thu hút phái nữ, nhưng làm sao để thu hút đàn ông thì cậu không biết, chưa nói đến việc người đàn ông này lại là loại "quái thai".

Tô Duy cơm nước xong, lại cẩn thận uống hết bát thuốc đắng sợ kia, vừa đúng lúc nước cũng đã sôi, Thẩm Ngọc Thư dẫn cậu tới phòng đặt thùng

tắm, vừa bước vào cậu đã ngửi thấy mùi thơm nồng của thảo dược.

Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Thể lực của cậu rất yếu, tôi bổ thêm mấy vị thuốc giúp tăng khí huyết vào nước tắm."

Tô Duy đột nhiên có chút lo lắng, toàn bộ gia sản của cậu cũng không đủ để trả tiền thuốc và tiền quần áo cho Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư nói xong vẫn không có ý rời đi, Tô Duy thăm dò hỏi: "Cậu... Có định ra ngoài không?"

"Cậu không cần bận tâm, tôi sẽ không nhìn đâu, tôi chỉ muốn xác nhận một chút xem lượng thuốc dùng đã vừa chưa thôi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi điều chế, nếu cậu cảm thấy không thoải mái, lúc nào cũng có thể nói với tôi."

Sao cậu lại có cảm giác bản thân bị đem ra làm chuột bạch để thí nghiệm thế nhỉ?

Hơn nữa, ai bận tâm đến chuyện bị nhìn chứ, Tô Duy chỉ là không muốn người khác nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt kia mà thôi.

Nhưng cậu không thể nói thẳng điều này, cuối cùng Tô Duy quyết định thân nhiên cởi quần áo ra, dù sao cậu rất tự tin về cơ thể mình, cũng chẳng sợ bị nhìn.

Có điều Thẩm Ngọc Thư cũng không có hứng thú lắm với thân hình Tô Duy, chỉ lướt qua một cái là nhìn sang chỗ khác, thứ hấn nhìn lâu nhất chính

là chiếc đồng hồ quả quýt trên cổ Tô Duy.

"Cách cậu mang đồng hồ thật không giống người thường."

"Bởi vì bản thân tôi đã không giống người thường."

Tô Duy cởi hết quần áo, cuối cùng là chiếc đồng hồ quả quýt, cậu tháo chiếc đồng hồ xuống, đặt trên đồng quần áo. Thấy ánh mắt Thẩm Ngọc Thư dõi theo động tác đặt đồng hồ của mình, bèn nói: "Cậu đã cứu tôi một lần, vốn dĩ tặng cậu một cái đồng hồ thì cũng không có gì quá đáng, có điều cái đồng hồ này đối với tôi rất quan trọng, xin lỗi không thể tặng cậu được."

"Tôi cũng không muốn có nó, chỉ là cảm thấy chiếc đồng hồ này có chút quen mắt."

Tô Duy ngâm mình trong thùng gỗ, nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy thì như chết đuối vớ được cọc, đứng dậy theo bản năng, vội vàng hỏi: "Cậu đã từng thấy chiếc đồng hồ này? Là nhìn thấy ở chỗ nào? Cậu xác định không nhìn lầm chứ?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu kỳ quái, Tô Duy phát hiện mình không giữ được bình tĩnh, ha hả cười nói: "Ý tôi là tôi thích sưu tập loại đồng hồ quả quýt này, nếu cậu có mối thì có thể nói cho tôi biết được không?"

"Có lẽ là tôi nhìn lầm, tôi đi lấy quần áo cho cậu thay."

Thẩm Ngọc Thư thực rõ ràng không muốn nhắc đến chuyện này, nói xong liền vội vàng đi ra ngoài.

Tô Duy dựa vào thành thùng, ngẫm mình trong thuốc tắm bốc hơi nghi ngút, thầm nghĩ, cái đồng hồ này có lẽ thật sự có quan hệ gì đó với Thấm gia, xem ra muốn giải được câu đố thì càng không thể rời Thấm Ngọc Thư.

Không bao lâu sau, Thấm Ngọc Thư cầm quần áo tiến vào, vừa nhìn thấy Tô Duy, hấn thoáng sửng sốt, Tô Duy mới đầu không để ý, đến khi nhìn vào tấm gương đối diện mới phát hiện việc mình đã gội sạch lớp mực đen, màu tóc lại trở về lục lam đỏ lẫn lộn như lúc ban đầu.

"Màu tóc của cậu là trời sinh sao? Có chút không đúng với đặc tính sinh học bình thường của cơ thể."

"Là nhuộm, thời đại của tôi... Ở quê tôi mọi người đều thích nhuộm tóc, còn có người nhuộm thành màu bạc màu xám nữa."

"Nhuộm tóc uốn tóc gây kích ứng rất cao đối với cơ thể, đặc biệt là nam giới, nếu cậu không muốn trung niên hói đầu, tốt nhất là không nên nhuộm tóc linh tinh."

Lời này rõ ràng là có ý tốt, nhưng sao cậu nghe cứ thấy khó chịu?

Tô Duy là cô nhi, cậu không biết cha mẹ của mình là ai, càng không biết hói đầu có di truyền hay không, nghe Thấm Ngọc Thư nói xong thì không khỏi lo lắng, thấy hấn buông quần áo chuẩn bị đi ra, vội vàng gọi lại.

"Cậu nói thật à?"

Thẩm Ngọc Thư gật đầu, Tô Duy quan sát vẻ mặt của hắn, lại hỏi: "Sắc mặt của cậu không tốt lắm, không phải là bị lây của tôi đấy chứ? Nói trước nhé, không phải tôi bị ho lao đâu."

"Tôi là thầy thuốc, cậu bị sốt hay ho lao tôi vẫn phân biệt được."

Thẩm Ngọc Thư xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, hôm nay tinh thần hắn không tốt lắm, có điều không liên quan đến Tô Duy, mà là vì tối hôm qua bị Trường Sinh quấy rầy.

Trường Sinh trước kia có lẽ đã trải qua một số chuyện đáng sợ, thế nên trong lúc ngủ thường xuyên nói mơ khóc mếu, đặc biệt là tối hôm qua, Thẩm Ngọc Thư bị đánh thức đến mấy lần, dẫn đến việc hắn bị thiếu ngủ nghiêm trọng.

Cho nên hắn phải nhanh chóng đuổi tên ăn trộm này đi mới được, nếu không cứ như vậy, thần kinh hắn nhất định sẽ suy nhược.

Thẩm Ngọc Thư muốn nhân lúc này về phòng ngủ bù, nhưng Tô Duy lại không chịu buông tha, cậu gọi hắn lại, nghiêm túc hỏi han về việc dưỡng tóc. Thẩm Ngọc Thư thực sự kinh ngạc, hắn chỉ là thuận miệng nói, không ngờ Tô Duy lại để ý chuyện này như vậy.

Đàn ông đâu có dựa vào mặt kiếm cơm, có cần phải chú trọng hình thức bề ngoài thế không?

Bị Tô Duy năng nặc giữ lại, Thẩm Ngọc Thư đành phải phổ cập cho cậu ta các kiến thức về chăm sóc và bảo vệ tóc, lựa chọn này đem lại kết quả rất tệ

hại, đó chính là vào lúc cả hai đang nói tới chỗ cao hứng thì bên ngoài vang lên tiếng Trường Sinh hốt hoảng gọi.

"Thấm ca ca! Thấm ca ca!"

Thấm Ngọc Thư không biết có chuyện gì xảy ra, đang định ra ngoài xem xét thì cửa phòng bật mở, một con thú nhỏ lông xù từ bên ngoài vọt vào, chính là Củ Lạc.

Củ Lạc hết nhìn Tô Duy, lại quay đầu hướng ra phía ngoài kêu, cả bọn nghe thấy tiếng bước chân tiến lại. Tạ Văn Phương đi đến, kỳ lạ hỏi: "Sao lại tắm rửa vào lúc này?"

"À... Con..."

Không nghĩ rằng đi út sẽ về nhanh như vậy, Thấm Ngọc Thư nhất thời không nghĩ ra lý do thích hợp, thế nên việc đầu tiên hẳn làm chính là đứng trước mặt Tạ Văn Phương để cản trở tầm mắt của bà, ai ngờ Củ Lạc nhanh như chớp chui tới chỗ thùng gỗ, chạy men theo thành thùng, lại còn chút chút kêu, thành công thu hút sự chú ý của Tạ Văn Phương về phía đó.

Nhìn chàng trai trong thùng gỗ, Tạ Văn Phương hốt hoảng, vội vàng ngoảnh đầu qua chỗ khác, không vui nói với Thấm Ngọc Thư: "Con có bạn đến chơi, sao lại không nói sớm, thật thất lễ quá."

"Không..."

Không chờ Thẩm Ngọc Thư giải thích, Tô Duy giành nói trước: "Đúng vậy, cháu là bạn của Ngọc Thư, thật ngại quá, phải mượn phòng tắm của cô một lát."

"Không sao không sao, cậu cứ từ từ dùng."

Tạ Văn Phương vội vàng đi ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư không thèm so đo với Tô Duy, theo bà đi khỏi.

Tô Duy hướng về phía Củ Lạc giơ ngón tay cái lên.

"Củ Lạc, làm tốt lắm, nếu ta có thể thuận lợi ở lại, nhất định sau này sẽ cho mi ăn sung mặc sướng."

Không biết Củ Lạc nghe có hiểu hay không, nó nhảy xuống thùng gỗ rồi chạy đi, Tô Duy thò người ra lấy quần áo, nhanh nhẹn mặc vào, lại lau lau mái tóc, đứng trước gương chắc chắn bề ngoài của mình không có vấn đề gì mới bước nhanh ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư đang ở trong sân giải thích với Tạ Văn Phương, vừa đúng lúc nghe tới chỗ cả hai quen biết trên tàu, Tô Duy tiến đến thân thiết vỗ vai Thẩm Ngọc Thư, quay sang Tạ Văn Phương nói: "Đúng đấy ạ, chúng cháu vừa gặp trên tàu mà đã như quen biết từ lâu, bèn kết thành bạn tốt. Chào dì út, cháu là Tô Duy."

Vừa rồi trong phòng hơi nước quá nhiều, Tạ Văn Phương không nhìn rõ khuôn mặt Tô Duy, bây giờ mặt đối mặt, thấy cậu cũng tầm tuổi như Thẩm Ngọc Thư, tướng mạo xuất chúng, nói chuyện vừa thân thiết lại vừa lễ độ, lập tức thấy có cảm tình, bà nói: "Chào Ngài Tô, vừa rồi thật là ngại quá."

"Dì út khách khí quá, cháu và Ngọc Thư thân thiết như vậy, dì cứ gọi thẳng tên cháu là được rồi."

Lờ đi cái trừng mắt của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy lại tiếp: "Cháu nói chuyện với Ngọc Thư mới biết, hóa ra cả hai đều học ở Luân Đôn, hơn nữa đều là người phương Bắc, quả thực rất có duyên. Thế nên sau khi tới Thượng Hải, vừa đến khách sạn là cháu liền lập tức tới tìm cậu ấy ngay."

"Hóa ra cậu cũng là người miền Bắc à, thảo nào lại cao như vậy." Tạ Văn Phương bị vẻ tươi cười của Tô Duy đánh lừa, nhiệt tình nói: "Nếu là bạn của Ngọc Thư thì ở lại đây là được rồi, đừng khách khí mà ở ngoài khách sạn như vậy."

"Dì út..."

Thẩm Ngọc Thư định ngăn cản, Tô Duy nào cho hấn cơ hội, giành trước nói: "Sao cháu làm thế được, dì út khách khí quá."

"Không đâu không đâu, cậu Tô thích ăn gì để tôi chuẩn bị?"

"Cháu không kén ăn, cái gì cũng được, có điều dì út ăn mặc xinh đẹp như vậy, xuống bếp thì thật đáng tiếc, hay là để cháu, khả năng nấu nướng của cháu mặc dù còn kém xa đầu bếp nổi tiếng, nhưng cũng không đến nỗi tệ."

"Cậu Tô còn biết nấu ăn sao, tôi nhìn không ra đấy, cậu ngày thường hay nấu những món gì?"

"Các món của vùng Sơn Đông, Tứ Xuyên, Quảng Đông, mỗi thứ cháu đều biết một ít, còn các món của Thượng Hải thì cháu không dám múa rìu qua mắt thợ đâu ạ."

Hai người càng nói càng vui vẻ, quả thực rất giống bằng hữu cách biệt lâu ngày, Trường Sinh đứng bên cạnh nhìn mà choáng váng, Thẩm Ngọc Thư cũng dở khóc dở cười, muốn ngăn Tô Duy khỏi ba hoa chích chòe, lại cảm thấy dè dặt không mấy khi được nói chuyện vui vẻ đến vậy, nên không nỡ khiến bà cụt hứng.

Cũng may là bọn họ chưa nói được bao lâu thì đã bị cắt ngang, Lạc Chính từ ngoài tiệm thuốc chạy vào, nói: "Ngọc Thư con có điện thoại, là Tiêu Dao gọi, nói có chuyện gấp."

Lạc Tiêu Dao gọi điện nhất định là có liên quan đến vụ án, Tô Duy chào hỏi Lạc Chính trước, lại quay sang tạm biệt Tạ Văn Phương rồi chạy theo Thẩm Ngọc Thư.

Lạc Chính thấy một người lạ xuất hiện trong nhà mình, có chút khó hiểu, quay sang hỏi vợ: "Cậu ta là ai thế?"

"Tô Duy, bạn thân của Ngọc Thư, cậu ấy muốn ở lại nhà chúng ta vài hôm, tôi đi mua đồ ăn, buổi tối nấu thêm vài món tiếp khách."

Lạc Chính vẫn còn mơ mơ màng màng, lại quay sang nhìn Trường Sinh, Trường Sinh liên tục lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không biết gì, sợ Lạc Chính hỏi thêm, nó vội vàng co chân chạy mất.

"Cháu đi mua đồ với dì út, tạm biệt chú."

Người chủ gia đình bị ném lại một mình trong sân như vậy đấy, ông có chút không hiểu tình hình trước mắt, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: "Gần đây trong nhà hình như náo nhiệt hơn nhiều thì phải."

Qua điện thoại, Lạc Tiêu Dao nói cậu ta tra ra được tình hình gia đình Phó Sơn ở Vô Tích, nội dung tương đối phức tạp, hỏi Thẩm Ngọc Thư có muốn tới phòng tuần bộ để nói chuyện chi tiết không.

Thẩm Ngọc Thư đồng ý, hẳn đi thay bộ đồ Âu, thấy Tô Duy còn lẻo đẻo theo đuôi bèn nói: "Cậu vừa mới hạ sốt, ở lại khách sạn nghỉ ngơi vẫn hơn."

"Khách sạn?"

"Cậu vừa rồi không phải nói với dì tôi là ở khách sạn sao?"

"Ồ, tôi thay đổi ý định rồi, nếu dì út đã nhiệt tình mời như vậy, tôi quyết định sẽ ở chơi mấy ngày."

Sắc mặt Thẩm Ngọc Thư trầm xuống, Tô Duy nhìn hẳn, giành nói trước: "Đừng quên chúng ta là cộng sự nhé."

"Cậu còn chưa qua được thử nghiệm."

"Vậy xin hỏi như thế nào mới coi là thông qua?"

"Ít nhất là lau đầu tóc cho khô." Thẩm Ngọc Thư bước nhanh, thuận miệng nói: "Tôi không muốn trong lúc điều tra lại còn phải giúp cậu chữa bệnh."

Để tránh chạm nọc Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy lôi khăn ra lau tóc, lại đội cái mũ dạ đã chuẩn bị sẵn lên, che giấu màu tóc kỳ lạ. Cậu sai bước nhanh hơn, bắt kịp Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Nghe cậu nói thì vụ án có tiến triển rồi?"

"Phải xem tư liệu xong mới biết được."

Hai người đi vào phòng tuần bộ, từ xa đã nhìn thấy Trần Thiệp đứng ở cửa nói chuyện với mấy điều tra viên. Cậu ta hôm nay chuyển sang mặc đồ Tây, quần áo cùng cỡ chỉ đều rất đúng mực, không giống người làm thuê cho nhà họ Trần chút nào.

Trần Thiệp tới phòng tuần bộ chắc chắn là vì chuyện của Trần Nhã Vân, nhìn cậu ta, Tô Duy nhỏ giọng nói: "Trần lão gia có ý bồi dưỡng cậu ta, cậu ta có vẻ tự mình đảm đang được rồi, khó trách vị biểu thiếu gia kia khó chịu... Có cần phải qua chào hỏi không?"

"Không, tôi có ý khác." Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Hiện giờ cậu thấy cơ thể thế nào?"

"Không tồi, đúng là phải cảm ơn chỗ thuốc cậu đã cho tôi, ngâm xong quả thực có thể nói là sáng khoái thần khí."

"Nói cách khác sẽ không ảnh hưởng tới năng lực làm việc của cậu?"

"Không phải cậu muốn tôi..." Tô Duy giơ hai ngón tay ra làm động tác kẹp tiền: "Tuy rằng việc này với tôi mà nói thì dễ như trở bàn tay, nhưng trộm của một người bình thường như vậy thật là mang tiếng cho hiệp đạo quá."

"Nơi này không ai biết cậu là hiệp đạo, hay là cậu muốn từ bỏ lần thử nghiệm thứ hai?"

"Hình như tôi chỉ thử cậu có một lần, vậy mà cậu lại muốn thử tôi những hai lần."

"Làm việc lúc nào cũng phải có lời." Nhìn thấy Trần Thiệp cáo từ điều tra viên rời đi, Thẩm Ngọc Thư bước nhanh tới đón đường, thấp giọng nói: "Tôi tìm cơ hội nói chuyện, cậu tự nghĩ cách đi."

Rõ ràng người quy ước không cho tôi ăn cắp chính là cậu, hiện tại bắt tôi làm trộm cũng chính là cậu. Cậu tưởng muốn sai bảo tôi thế nào cũng được à?

Tô Duy rửa thầm trong lòng, xét thấy tình huống đặc biệt trước mắt, đành phải luôn miệng "Rời rời rời.", sau đó kéo thấp vành mũ xuống, cố ý kéo giãn khoảng cách với Thẩm Ngọc Thư.

Xung quanh rất nhiều người đi đường, Trần Thiệp không chú ý đến cậu, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư bèn dừng lại chào hỏi.

Thẩm Ngọc Thư đáp lễ, hỏi: "Ngài Trần tới phòng tuần bộ là vì chuyện của tiểu thư sao?"

"Đúng vậy, dù sao thì cha con máu mủ ruột già, lão gia tuy ngoài miệng tức giận, trong lòng thì vẫn lo lắng cho tiểu thư, thỉnh thoảng vẫn bắt tôi đến thăm. Thấm thiếu gia đến đây là..."

"Tôi có việc tới tìm em họ."

"Vậy là tốt rồi, tuy hiểu rằng Thấm thiếu gia tha thiết muốn giúp đỡ, nhưng vẫn mong là cậu không quá nôn nóng, tiểu thư nhà chúng tôi hôm qua bị cậu dọa cho sợ lắm rồi, tinh thần đến giờ vẫn chưa ổn định."

Thấm Ngọc Thư thấy vệt nước trên áo Trần Thiệp, xem ra Trần gia đã nhờ vả từ trên xuống dưới, khi Trần Thiệp gặp Trần Nhã Vân, phòng tuần bộ còn mang trà đến, đáng tiếc vị tiểu kìa thư tâm trạng đang không tốt nên giận cá chém thớt, hất vào người Trần Thiệp.

"Thật là ngại quá, tôi mời luật sư từng đi du học về, nói chuyện hơi thẳng, mạo phạm đến tiểu thư, mong được thứ lỗi."

Trần Thiệp không muốn nhiều lời, gật gật đầu, định rời đi thì Thấm Ngọc Thư gọi lại, hỏi: "Trần tiểu thư kiên quyết nói Quan Âm không phải do cô ấy trộm, ngài Trần có nghĩ đó là ai không?"

"Thân là kẻ làm thuê, vấn đề này tôi không nên nhiều chuyện, có điều lão gia nhà tôi rất tin tưởng tiểu thư, lúc đầu ông ấy cũng chỉ là nhất thời tức giận, lỡ nói với phòng tuần bộ như vậy. Nếu biết tiểu thư có liên quan đến vụ giết người, lão gia nhất định sẽ không nhắc đến chuyện Quan Âm."

"Con người Phó Sơn, ngài thấy thế nào?"

"Tôi chưa từng gặp anh ta, không thể đưa ra bình luận, có điều nghe nói anh ta rất có tài viết văn, ngoại hình lại xuất chúng, tiểu thư thích anh ta cũng hợp tình hợp lý."

Trần Thiệp không giống quản gia cố tình hạ thấp Phó Sơn, cậu ta nói rất hàm súc, có điều khi nói bên mày phải hơi nhướng lên, chi tiết nhỏ này đã để lộ ra sự khinh thường trong lòng.

Cậu ta nói xong bèn cáo từ Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy nhân cơ hội đó đi tới, lúc đi ngang qua Trần Thiệp khẽ va vào người cậu ta, Trần Thiệp không để ý, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Thẩm Ngọc Thư đánh mắt cho Tô Duy, hai người đi tới một góc không người, Tô Duy lần lượt lôi chiến lợi phẩm ra, ngoại trừ ví tiền, khăn tay, còn có một phong thư cùng một lọ thuốc hít.

"Trộm đồ ngay trước phòng tuần bộ. Cậu cũng sáng tạo thật đấy."

"Người trộm đồ là cậu, nếu lỡ thất bại bị bắt thì cũng là trách nhiệm của một mình cậu."

Tô Duy khoanh tay trước ngực, dựa người vào tường nhìn Thẩm Ngọc Thư kiểm tra những thứ kia, nghe xong lời này, cậu nhắc nhở "Những tang vật này đều đắt tiền lắm đấy, hơn nữa hiện giờ chúng đều trong tay cậu, chúng ta là đồng phạm rồi."

"Là cộng sự, cậu thông qua thử nghiệm rồi."

"Cám ơn, vậy không biết tôi có giúp được gì không?"

Trong ví ngoài tiền và ngân phiếu ra thì không còn thứ gì đặc biệt, lá thư thì đã bị dán kín, địa chỉ người nhận là một tiệm thuốc nào đó, có lẽ là thư làm ăn.

Chiếc khăn tay kia thoạt nhìn cũng rất bình thường, trên đó có mùi thảo dược, ở góc có thêu một hồ lô thuốc màu đỏ sẫm, giữa hồ lô có một chữ Trần, là biểu tượng của tiệm thuốc Trần gia.

Cuối cùng Thẩm Ngọc Thư chú ý tới lọ thuốc hít, lọ thuốc này được khắc từ ngọc xanh, rất giống với lọ của Trần Thế Nguyên, hẩn mở lọ thuốc ra, đổ một chút thuốc lên tay.

Thuốc hít là dạng bột màu đỏ sẫm, nhìn bên ngoài thì rất giống với loại dính trên áo Tô Duy, mặt cậu biến sắc, hỏi: "Chẳng lẽ hôm qua người đánh lén tôi chính là Trần Thiệp?"

"Có lẽ vậy."

Thẩm Ngọc Thư lấy ra tờ giấy vẫn luôn mang theo, đổ một ít thuốc lên đó rồi gấp lại, sau đó đem tất cả đồ vật trả lại cho Tô Duy.

"Tới phòng tuần bộ, cậu đem ví tiền cùng lọ thuốc hít ném vào văn phòng, trong ví có biên lai của hiệu thuốc Trần gia, sẽ có người đưa trả cho Trần Thiệp, bức thư thì lát nữa cậu nhét vào hòm thư."

"Khăn tay làm sao bây giờ?"

"Tìm lúc nào đó vút đi, một người không thể nào mất nhiều thứ trong cùng một lúc như vậy, nếu trả lại toàn bộ, Trần Thiệp nhất định sẽ sinh nghi. Chỉ là một cái khăn tay, cậu ta sẽ không để ý đâu."

"Ha, tôi quả nhiên không nhìn lầm, bề ngoài chính nhân quân tử bên trong mặt người dạ thú đó chính là nói loại người như cậu." Tô Duy nhìn cái khăn tay, cất vào túi áo, "Có điều đừng vội vã vút bỏ như vậy, biết đâu còn có cơ hội trả lại."

"Nếu cậu định làm thế, nhớ đừng giảm vang mái ngói."

"Yên tâm, cùng một sai lầm tôi sẽ không phạm lần thứ ba đâu."

Hai người đi vào văn phòng phòng tuần bộ, Lạc Tiêu Dao sớm đã sốt ruột chờ ở đó, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư, lập tức lôi hẳn đến chiếc bàn trước mặt, chỉ vào một đồng văn kiện, nói: "Anh, tư liệu về những người có quan hệ với Phó Sơn đều nằm ở chỗ này. Anh đúng là liệu việc như thần."

"Cái gì mà liệu việc như thần?" Tô Duy tò mò hỏi.

Lạc Tiêu Dao hướng về phía Thẩm Ngọc Thư giơ ngón tay cái lên.

"Anh ấy nói gia đình Phó Sơn ở quê có vấn đề, bảo em điều tra. Không ngờ là có vấn đề thật. Hóa ra hẳn đã từng kết hôn, còn có hai đứa con nhỏ, năm ngoái đã ly hôn, hiện giờ phải định kỳ trả phí nuôi dưỡng cho vợ, số tiền không nhỏ đâu."

"Hả?"

Nghe xong lời này, Tô Duy lập tức tiến đến bên cạnh Thẩm Ngọc Thư, cùng hẳn xem đồng tư liệu. Quả nhiên trên đó ghi lại kỹ càng tỉ mỉ tình trạng hôn nhân và lý lịch ở quê của Phó Sơn.

Phó Sơn tên gốc là Phó Khải Minh, lần kết hôn đầu tiên của hẳn là do cha mẹ định đoạt, không có nền tảng tình cảm, Phó Sơn lại đa tài đa nghệ, đã từng dạy học ở một trường tư thục tại quê nhà, nhưng vì có quan hệ lén lút với một nữ sinh khiến cô gái đó sảy thai nên bị tố cáo.

Hẳn không làm ở quê được nữa mới phải tìm đến Thượng Hải làm việc, nhưng vẫn chứng nào tật nấy, thích qua lại với những nữ sinh trẻ tuổi, Trần Nhã Vân chỉ là một trong số đó.

Tiền lương của Phó Sơn không thấp, nhưng phần lớn đều để đóng phí nuôi dưỡng, cuộc sống cũng không dư dả, thế nên những cô gái có học thức và có khả năng kinh tế nhất định là đối tượng kết giao hàng đầu của hẳn.

Nhìn tư liệu, Thẩm Ngọc Thư nghĩ, chủ nhà khen hẳn không tìm đàn bà, thực ra không phải hẳn không muốn tìm, chỉ là không có tiền mà thôi. Hẳn kết giao với các nữ sinh cũng chính là vì những người này ngưỡng mộ tài hoa của hẳn, không quan tâm tới vật chất.

Nói khó nghe một chút, chính là muốn tay không bắt sói trắng.

"Không ngờ Phó Sơn lại là loại người này." Tô Duy xem xong tư liệu, nói: "Chẳng lẽ hẳn cùng Trần Nhã Vân chạy trốn chỉ là để tiết kiệm số tiền nuôi dưỡng hai đứa trẻ?"

"Không, mục đích của hẳn còn ác độc hơn nhiều. Tới đây với tôi."

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy tư liệu bước nhanh ra khỏi văn phòng, Lạc Tiêu Dao cuống quýt đuổi theo ngăn lại.

"Không phải là anh lại muốn đi gặp Trần tiểu thư đấy chứ? Em xin anh nghĩ một chút có được không? Vừa rồi người của Trần gia... À đúng rồi, là Trần Thiệp đã kháng nghị với bọn em, nói anh đe dọa tiểu thư nhà họ. Anh, anh có nghe em nói không?"

Anh cậu có nghe, chẳng qua hấn không định làm theo mà thôi.

Thế mà Lạc Tiêu Dao cũng đòi là anh em họ với Thẩm Ngọc Thư, cậu ta còn không hiểu hấn bằng cậu. Tô Duy giữ lấy Lạc Tiêu Dao, nhắc: "Cậu phối hợp với cậu ta thì hơn, nếu không sẽ càng phiền toái."

"Em hiện giờ đã phiền lắm rồi."

Lạc Tiêu Dao mặt mày ủ ê đi theo bọn họ vào căn phòng gặp Trần Nhã Vân hôm qua. Thẩm Ngọc Thư nói: "Trần Nhã Vân còn biết rất nhiều bí mật, anh cần phải gặp cô ta, nếu em muốn nhanh chóng phá án thì hãy giúp anh. Còn nữa, cho người theo dõi tay tiểu nhị tên Phương Bình ở quán trà, anh nghi ngờ người này có liên hệ với hung thủ của vụ án. Ngoài ra, cho quan pháp y giải phẫu Triệu Tiểu Tứ, lưu ý xem tim của nạn nhân có ở trạng thái tâm trương hay không."

"Cái gì... Tâm trương?" Lạc Tiêu Dao ù ù cạc cạc, một lúc lâu sau mới định thần lại, kêu lên: "Anh đang ra lệnh cho em đấy à? Anh tưởng rằng phòng tuần bộ là của nhà mình à?"

"Nếu quan pháp y không muốn làm, có thể giao cho anh. Anh không ngại phải giải phẫu thi thể đâu."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, hất tay ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao mở cửa.

Lạc Tiêu Dao còn muốn chống cự lần cuối, Tô Duy nói: "Tuy tôi cũng không hiểu ý cậu ta lắm, có điều tôi cho rằng dù sao các cậu hiện giờ cũng không có manh mối gì, chi bằng ngựa chết coi như ngựa sống mà chạy chữa, cứ làm theo lời cậu ta nói xem sao."

Lạc Tiêu Dao vẻ mặt rồi bời, có điều cuối cùng cũng vẫn đồng ý, mở cửa cho bọn họ đi vào.

Ngồi xuống không bao lâu thì cánh cửa đối diện mở ra, Trần Nhã Vân bị một nữ tuần bộ dẫn vào.

Vẻ mặt của Trần Nhã Vân có chút lo sợ, nhưng vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức biến thành phần nộ, xông tới túm lấy hàng rào, gào lên: "Các người còn tới làm gì? Tôi đã biết hết rồi! Những lời ngày hôm qua các người nói đều là dối trá!"

"Trần tiểu thư xin hãy bình tĩnh."

"Tôi không thể bình tĩnh được, tôi không muốn nhìn thấy các người, các người cút đi!"

"Không muốn thấy chúng tôi, cô hà tất phải tới đây? Thực ra đối với những gì Trần Thiệp nói, cô cũng chỉ bán tín bán nghi, thế nên muốn chúng tôi

chứng thực đúng không?"

"Anh... Anh làm sao lại biết Trần Thiệp tới tìm tôi?"

Tô Duy ở bên cạnh nghe bọn họ đối thoại, không kìm được nghĩ, năm đó Trần Nhã Vân từ hôn đúng là làm một chuyện tốt, chỉ số thông minh của hai người này vênh nhau quá nhiều, nếu kết hôn nhất định sẽ không hạnh phúc.

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của Trần Nhã Vân, Thẩm Ngọc Thư bất động như núi, ra ý bảo cô ta ngồi xuống, nói: "Cô nói chúng tôi lừa cô, nhưng nào phải cô không nói dối chúng tôi? ít nhất là trong chuyện Viên Nguyệt Quan Âm cô đã nói dối."

Trong mắt Trần Nhã Vân hiện lên sự hoảng loạn, lập tức phủ nhận: "Không có, tôi không... "

"Cô ngưỡng mộ Phó Sơn tài hoa, âm thầm cùng hắn kết giao, cha cô lại đem cô gả cho người không quen biết. Cô vì muốn thoát khỏi lồng chim nên đưa ra đề nghị chạy trốn với Phó Sơn, Phó Sơn đồng ý đề nghị của cô, hơn nữa còn cùng cô vạch ra kế hoạch chạy trốn kỹ càng tỉ mỉ."

"Vì phí sinh hoạt sau này, hai người nghĩ tới việc trộm Viên Nguyệt Quan Âm, cho nên mới cố ý chọn đêm trăng tròn để chạy trốn, cũng tính toán sẽ lên chuyến tàu chở khách đi Quảng Châu vào sáng sớm hôm sau. Khi Trần lão gia phát hiện Quan Âm bị trộm thì hai người sớm đã cao chạy xa bay."

"Anh không được ăn nói bừa bãi, anh lấy gì làm chứng cứ chứ!?"

"Tôi đương nhiên là có chứng cứ, nếu không tôi đã không tới gặp cô!"

Thẩm Ngọc Thư quát, Trần Nhã Vân bị khí thế của hấn lấn át, phải khựng lại, thu người không dám nói nữa.

Không khí trở nên căng thẳng, Tô Duy ở bên cạnh nhìn, thật muốn nói, Thẩm Ngọc Thư, cho dù cậu không thương hoa tiếc ngọc chẳng nữa, cũng không cần phải dọa người ta như vậy chứ. Diễn thế này là muốn cậu phối hợp đóng vai phản diện sao?

"Tất cả mọi người đều bình tĩnh đã, có chuyện gì từ từ nói."

Tô Duy lên tiếng hòa giải, sau đó nói với Trần Nhã Vân: "Tôi thực sự hiểu tâm trạng muốn theo đuổi tình yêu của tiểu thư, nhưng Phó Sơn không đáng để cô làm vậy, hấn ở quê đã có vợ, còn âm thầm qua lại với học sinh nữ, chuyện này cô không biết đúng không?"

Trần Nhã Vân ngẩng đầu nhìn cậu, vẻ mặt kinh ngạc chứng tỏ cô ta hoàn toàn không biết gì.

Thẩm Ngọc Thư đẩy tư liệu của Phó Sơn đến trước mặt cô ta.

Trần Nhã Vân lật xem, càng lúc càng sợ hãi, cuối cùng đến tay cũng run lên, tức giận gào lên với Thẩm Ngọc Thư: "Đây không phải sự thật, các người đang lừa tôi!"

"Lý do để chúng tôi lừa cô là gì?"

Trần Nhã Vân á khẩu không trả lời được.

"Phó Sơn từ trước tới nay đều chưa bao giờ có suy nghĩ vì tình yêu mà đánh đổi tất cả, hẳn theo đuổi cô chỉ là vì ham hưởng thụ lại không phải tốn tiền, bởi vì tiền lương của hẳn gần như đều gửi đi trả phí nuôi dưỡng. Tôi đã hỏi đồng nghiệp của hẳn ở tòa soạn, bọn họ chứng minh hẳn còn có quan hệ với rất nhiều nữ sinh khác, hơn nữa đều là con của những gia đình giàu có."

"Nhưng anh ấy đồng ý cùng tôi đi Quảng Châu, điều này chứng minh..."

"Chứng minh hẳn phát hiện nhà cô có một pho tượng ngọc trị bệnh vô cùng linh nghiệm là Viên Nguyệt Quan Âm, nếu như bán nó đi, nhất định có thể kiếm một khoản tiền lớn, vừa hay cô lại đưa ra ý kiến chạy trốn, đây chính là cơ hội tốt nhất của hẳn. Phòng tuần bộ không tìm thấy trên người Phó Sơn vé tàu đi Quảng Châu, hẳn cũng không mang theo nhiều tiền, quần áo mang theo cũng chỉ có vài bộ, nếu hẳn thật muốn cùng cô xuống miền Nam thì tại sao đến những thứ cơ bản nhất này cũng không chuẩn bị?"

Vẻ mặt Trần Nhã Vân trở nên do dự bất định, Tô Duy nhân cơ hội để thêm vào: "Còn nữa, hai người muốn tới bến cảng, ít nhất cũng phải thuê một chiếc xe chửi, đi bộ thì phải mất bao lâu mới tới?"

"Anh ấy nói vừa ra khỏi cửa đã gọi xe ngay thì quá lộ liễu, thế nên mới cho xe dừng ở cách đó khá xa, chúng tôi vốn định nghỉ ngơi ở rừng cây một lát, rồi đi thêm một lúc về phía trước là tới chỗ đỗ xe rồi."

"Đêm đó hẳn đúng là đã hẹn người, nhưng không phải phu xe, mà là người mua Viên Nguyệt Quan Âm."

Trần Nhã Vân định lên tiếng phản bác, nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng.

"Phó Sơn chỉ là một thư sinh, cho dù có cầm được ngọc Quan Âm trong tay cũng không biết nó đáng giá bao nhiêu, càng không thể tuồn thẳng nó đi được. Vì thế hẳn nhất định phải có đồng đảng, mà tên đồng đảng này phải là người rất am hiểu Viên Nguyệt Quan Âm."

"Đầu tiên Phó Sơn lừa cô uống nước có thuốc ngủ, để cô không nghi ngờ, chính hẳn cũng làm ra vẻ mệt mỏi buồn ngủ, chờ cô thiếp đi, hẳn giao dịch với tay đồng đảng nấp trong bóng. Kế hoạch ban đầu của chúng là tay đồng đảng lấy ngọc, Phó Sơn lấy tiền. Còn về phần cô, ở cái thời trị an không tốt thế này, có thể đưa tới rất nhiều những chỗ dơ bẩn mà chẳng ai phát hiện được. Có lẽ cô nên lấy làm may mắn là Phó Sơn đã bị giết, nếu không cô đã bị bán đi từ lâu rồi."

Trần Nhã Vân sắc mặt trắng bệch, nghe đến cuối cùng, cơ thể không kìm được khẽ run lên, Tô Duy nhìn cũng thấy tội nghiệp.

"Nhưng tay đồng đảng này không có ý định đưa tiền cho Phó Sơn, phải biết loại tiểu nhân như Phó Sơn lúc nào cũng có khả năng vì lợi ích mà bán đứng hẳn, cho nên từ lúc đầu hẳn đã tính sẽ giết Phó Sơn, đồng thời đổ tội cho cô. Vừa có được đồ lại không mất tiền, còn bôi đen danh dự Trần gia, một mũi tên bắn ba con chim."

"Nhưng mà, nhưng mà nhân viên điều tra nói trong nước không có thuốc!"

"Nước sớm đã bị đổi rồi, trừ phi cô đang nói dối, nếu không cô nên biết chỉ có duy nhất một khả năng này."

"Hung thủ tính toán rất chu đáo, nhưng lại không ngờ rằng Trần lão gia bảo cô nhất định nói mình không trộm Quan Âm, vì thế hiện giờ biến thành có hai vụ án, đó là Phó Sơn bị giết và Viên Nguyệt Quan Âm bị trộm. Càng tệ hơn nữa đó là việc hung thủ cùng Phó Sơn gặp mặt bị tiểu nhị Triệu Tiểu Tứ ở quán trà phát hiện, để diệt khẩu, hẳn đành phải lần nữa lợi dụng lời nguyện của ngọc Quan Âm giết người."

Trần Nhã Vân không nói gì, cúi đầu trầm mặc hồi lâu.

Thẩm Ngọc Thư cũng không ép cô ta, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn, cuối cùng Trần Nhã Vân không chịu đựng nổi, nhỏ giọng nói: "Nhưng những gì anh vừa nói đều không có chứng cứ."

"Chứng cứ của tôi ở trong tay cô, nếu cô trộm Quan Âm thì sẽ hiểu rõ, chỉ có cách giải thích này mới nói rõ được những gì đã xảy ra trong đêm đó."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, đánh mắt cho Tô Duy, nếu không phải Trần Nhã Vân ở đây, Tô Duy nhất định sẽ hỏi hắt: Cậu còn chưa thấy đủ sao? Tôi chẳng qua thử cậu có một lần, cậu rút cuộc muốn thử tôi bao nhiêu lần mới cam tâm?

Đem ấm ức nuốt vào trong bụng, Tô Duy nhovn miệng tươi cười, nói với Trần Nhã Vân: "Trần Thiệp tới tìm cô cũng là muốn cô đừng nói ra chuyện trộm Quan Âm đúng không? Anh ta nói như thế nào vậy?"

"Anh ta nói... Anh ta nói Triệu Tiểu Tứ cũng bị giết rồi, tôi thì vẫn bị giam ở đây, hung thủ khẳng định không phải là tôi. Cho nên bảo tôi không cần phải hoảng, không được nói linh tinh, như vậy luật sư của cha mới có thể giúp được, ở thời đại tôn sùng tự do yêu đương này, chuyện tôi và Phó Sơn gặp

phải nhất định sẽ được nhiều người cảm thương, nhưng nếu tôi vì chuyện riêng mà trộm bảo vật trong nhà thì tình hình sẽ hoàn toàn khác. Vì bản thân hay vì danh dự Trần gia, đều không thể nói là tôi trộm Quan Âm, tôi cũng không muốn Phó Sơn chết rồi còn bị công chúng công kích, không ngờ hẫng lại... Không ngờ tất cả đều là lừa tôi, hu hu..."

Nói xong câu cuối cùng, Trần Nhã Vân không kìm được bật khóc, Thẩm Ngọc Thư lờ đi tiếng thút thít của cô ta, hỏi: "Vậy là cô thừa nhận đêm đó là cô trộm Viên Nguyệt Quan Âm?"

"Ừm, là tôi, tôi chưa bao giờ tin một bức tượng Quan Âm lại có thể chữa bệnh hay kéo dài tuổi thọ, những điều đó đều là mê tín, vậy mà có rất nhiều người tin nó, còn nói đêm trăng tròn nó sẽ giải phóng năng lượng xấu, hình thành lời nguyện. Có điều chuyện này với tôi lại là cơ hội tốt, đêm đó trong nhà không ai dám đến bái lễ Quan Âm, tôi bèn dùng chìa khóa đã đánh sẵn, dễ dàng lấy được nó đi. Chuyện về sau thì đúng như anh nói, nhưng tôi thật sự không giết người."

"Việc hai người định bỏ trốn còn ai biết không?"

"Tôi không nói cho bất kỳ ai hết, Phó Sơn thì tôi không biết, nhưng hẳn chắc cũng không nói đâu, ngoại trừ tên đồng đảng mà anh nói..."

"Bình thường hai người hẹn hò ở đâu?"

"Phó Sơn nói vì danh dự của tôi, chuyện chúng tôi qua lại không nên lộ liễu, thế nên chúng tôi đa số đều tới nhà Triệu Tiểu Tứ, anh ta ở một mình, nhà lại ở chỗ hẻo lánh, sẽ không khiến người ta chú ý, chỉ cần cho anh ta chút tiền là được."

Tô Duy giơ tay lên hỏi: "Đều là cô trả tiền?"

Trần Nhã Vân hiểu lầm ý cậu.

"Hắn trả nhiều hơn, hơn nữa chúng tôi cũng không có làm gì quá đáng, đều là nói chuyện về tình yêu, về lý tưởng về khát vọng, hắn nói sẽ quang minh chính đại rước tôi về làm vợ, cho nên tôi mới tin hắn là chính nhân quân tử."

Những lời này nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy nhìn nhau, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Hai người yêu nhau bao lâu rồi?"

"Hơn bốn tháng."

Bốn tháng mà đã dám bỏ nhà đi theo người ta, chỉ số thông minh này khiến Tô Duy quả thực không biết nên sĩ vả thế nào, cậu rất muốn dùng cách nói lưu hành của thời bấy giờ nói với cô ta: Đa tạ nàng lúc trước đã hủy hôn.

"Vậy trong khoảng thời gian này, Phó Sơn có biểu hiện gì khác thường không?"

"Không có..."

Trần Nhã Vân nói xong, im lặng một lát, đột nhiên kêu lên: "Tôi nhớ ra rồi, có một lần tôi y hẹn đi tới nhà Triệu Tiểu Tứ, nghe thấy Phó Sơn đang mắng Triệu Tiểu Tứ, nhìn thấy tôi tới, hắn mới dừng lại. Sau đó tôi cứ thấy băn khoăn, dò hỏi Triệu Tiểu Tứ xem chuyện là như thế nào, Triệu Tiểu Tứ nói là anh ta không biết ăn nói, khiến Phó Sơn tức giận, không liên quan đến Phó Sơn. về sau bọn họ lại vui vẻ với nhau, tôi cũng không hỏi nữa."

"Là chuyện khi nào?"

"Trước khi chúng tôi lên kế hoạch bỏ trốn nửa tháng, có điều Triệu Tiểu Tứ có lẽ không biết chúng tôi định bỏ trốn."

Đã hỏi xong hết, Thẩm Ngọc Thư đứng dậy cáo từ, Trần Nhã Vân rất lo lắng, hỏi: "Sẽ tìm được hung thủ chứ? Hay thực sự là lời nguyện của Quan Âm giết người?"

"Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra hung thủ, trả lại trong sạch cho cô."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, cầm lấy tư liệu đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Tô Duy thấy Trần Nhã Vân mặt đầy lo lắng, đành phải an ủi vài câu rồi mới rời đi, ra khỏi cửa là vội vàng đuổi theo Thẩm Ngọc Thư.

"Đối diện với một cô gái đáng thương như vậy, cậu không thấy tội nghiệp chút nào sao?"

"Thế nên tôi đang cố gắng tìm ra hung thủ đây."

"Đôi khi phụ nữ cũng cần những lời nói an ủi, cho dù chúng không có chút giá trị thực chất nào."

Tô Duy nói xong, phát hiện Thẩm Ngọc Thư hoàn toàn không phản ứng, hần bước đi rất nhanh, vẻ mặt như suy nghĩ gì đó, xem ra căn bản không quan tâm đến lời cậu đang nói.

Thôi được, là cậu sai, cậu không nên nói chuyện cảm tính với một người không có chút cảm tính nào thế này.

Vì thế Tô Duy đổi đề tài sang vụ án.

"Tôi cho rằng Triệu Tiểu Tứ biết chuyện Trần Nhã Vân cùng Phó Sơn chạy trốn, thậm chí còn muốn mượn chuyện này tống tiền Phó Sơn, vì vậy mới bị Phó Sơn mắng, bọn họ sau đó có thể hòa hảo lại là bởi vì Phó Sơn đã trả tiền cho hắn."

"Đúng vậy, mỡ treo miệng mèo, một người đàn ông háo sắc cố ý bỏ tiền ra để tìm chỗ hẹn hò với một cô gái xinh đẹp, nhưng lại không động lòng trần đối với cô ta, điều đó chỉ có thể nói rằng..."

"Hoặc là hắn bất lực, hoặc là mục tiêu của hắn ngay từ đầu chính là Viên Nguyệt Quan Âm!"

"Còn có khả năng thứ ba, hung thủ không cho hắn động vào Trần Nhã Vân."

"Ha?"

Nguyên nhân này Tô Duy không thể hiểu nổi, đang muốn hỏi lại, Lạc Tiêu Dao từ phía đối diện vội vàng chạy tới: "Phương Bình đã mất tích, em đã phái người đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng tạm thời vẫn không có tin tức."

Không phải là đã tèo rồi chứ?

Liên tưởng đến những gì xảy ra ngày hôm qua, Tô Duy nghĩ theo bản năng.

Thẩm Ngọc Thư đem đồng tư liệu của Phó Sơn vứt cho Lạc Tiêu Dao, cậu ta hỏi: "Anh đã hỏi được chuyện gì chưa?"

"Anh còn đang điều tra, có tiến triển sẽ nói với em, về phía quan pháp y..."

"Em đã nhờ ông ta tiến hành kiểm tra kỹ càng thi thể của Triệu Tiểu Tứ."

Chờ Lạc Tiêu Dao nói xong, Thẩm Ngọc Thư đã đi tới cửa phòng tuần bộ, hẩn tạm biệt Lạc Tiêu Dao, giơ tay vẫy một chiếc xe kéo, ra hiệu cho Tô Duy lên xe.

Chiếc xe bắt đầu chạy, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người khiến Tô Duy rất buồn ngủ, nhưng người nào đó bên cạnh đang vô cùng nghiêm túc, đến con sâu ngủ trong người cậu cũng sợ quá chạy đi đâu mất.

"Cậu có thể tìm được chỗ bị tập kích hôm qua không?"

"Phải thử mới biết được."

Nghe Tô Duy nói, Thẩm Ngọc Thư bèn bảo phu xe kéo xe đến quán trà Danh Hương, con đường sau đó thì để Tô Duy dẫn.

Tô Duy nhớ rõ đường đi lúc đầu, nhưng đến khi xe kéo quẹo vào ngõ nhỏ thì bắt đầu mơ hồ. Hai người trả tiền xuống xe, cậu dựa vào ký ức chậm chạp tiến về phía trước, có điều đi mãi cũng chưa tìm được cái ngõ nhỏ kia.

Thẩm Ngọc Thư đi theo phía sau, không nói năng gì, Tô Duy tự cảm thấy mất mặt, lẩm bẫm: "Chuyện này không thể trách tôi, dù sao thì người hiện

đại chúng tôi toàn là nhờ iphone chỉ đường... Ý tôi là tôi lúc đó sốt đến mức đầu óc mơ hồ rồi, làm sao nhớ được con đường ngoằn ngoèo thế này."

Phía sau vang lên tiếng gió, lần này Tô Duy đã có phòng bị, nhanh chóng lắc mình tránh, quay đầu lại thấy Thẩm Ngọc Thư đang đứng đó, tay cầm một cành cây, vẻ mặt nghiêm túc đến kỳ lạ.

Tô Duy lập tức thủ thế, hỏi: "Sao cậu lại đánh lên tôi?"

"Tôi muốn quan sát khả năng phản ứng của cậu một chút."

"Cậu không thể dùng cách thức nào tử tế hơn để quan sát à? Nếu không phải tôi phản ứng nhanh nhạy thì lại bị đánh bất tỉnh rồi."

"Cành cây này không cứng, cùn lắm là đau một chút thôi."

Chỉ bị đau thì cậu cũng không muốn!

Nể tình năm ngàn đồng bạc Âu, Tô Duy nhin, thu quyền lại, hỏi: "Vậy cậu có phát hiện gì không?"

"Cậu còn chưa trở lại trạng thái tốt nhất, nhưng phản ứng đã rất nhanh, chứng tỏ ngày hôm qua nếu là người thường đánh lên, cậu rất có khả năng đã tránh được."

"Ý cậu là gì?"

"Ý là người đó có luyện qua công phu, thế nên xuống tay mới có chừng mực, vừa đủ để cậu ngất đi, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng."

Thẩm Ngọc Thư rút cành cây đi, lại nói: "Muốn mua được thuốc ngủ thì phải có đơn thuốc, Phó Sơn không thể mua được, cho nên thuốc ngủ khả năng là do đồng đảng của hãn cung cấp, công việc của người đó có liên quan đến y dược, lại biết công phu, hơn nữa muốn có Quan Âm nhưng lại không muốn làm tổn hại đến Trần Nhã Vân."

"Trần Thiệp?"

Đối tượng đầu tiên Tô Duy nghĩ đến chính là Trần Thiệp.

Trần Thiệp là phụ tá đặc lực của Trần Thế Nguyên, xem thân thủ anh ta, có lẽ là biết một ít công phu quyền cước. Anh ta sớm chiều gặp Trần Nhã Vân, nên rất có thể thậm chí có cảm tình với cô ta, Trần lão gia lại không có người con nào khác, thế nên tâm lý Trần Thiệp nhất định vừa muốn gia sản vừa muốn có được cô.

Nghe Tô Duy suy đoán, Thẩm Ngọc Thư không lập tức đáp lại, thấy cậu không tìm thấy chỗ bị tập kích, hãn đưa ra đề nghị quay lại, ngồi xe tới bệnh viện Quảng Từ.

Tô Duy đoán rằng hãn muốn tham gia giải phẫu thi thể, để không ngược đãi thị giác của mình, cậu lấy cớ đi gửi thư, hẹn Thẩm Ngọc Thư nửa tiếng sau gặp nhau ở đại sảnh khoa ngoại.

Hòm thư rất dễ tìm, Tô Duy đem lá thư trộm được nhét vào đó, nhìn thời gian còn sớm, cậu tới cửa hàng gần đó mua mấy hộp quà, chuẩn bị làm quà

gặp mặt cho vợ chồng Lạc Chính.

Mua quà xong, Tô Duy quay lại bệnh viện, vừa mới bước vào thì nhìn thấy có người từ trên lầu đi xuống, người đó mặc đồ Tây, dáng vẻ vừa đẹp trai lại vừa có chút ẻo ợt, là Tiền Hách.

Hôm trước Tiền Hách tới nhà Trần gia đại náo, lúc ấy Tô Duy ở trên nóc nhà nhìn rất rõ ràng, không hiểu sao trùng hợp lại gặp hắn ta ở đây, thầm tính toán trong lòng, lúc đi ngang qua bèn trở tài diệu thủ không không, móc hết đồ đạc trong túi hắn.

Tiền Hách hoàn toàn không chú ý, bước đi vội vàng, nhìn theo hắn đi xa, Tô Duy lẩn vào một góc không người kiểm tra chiến lợi phẩm: kẹp danh thiếp, bật lửa, khăn tay, còn có một tờ hóa đơn biên lai của khách sạn, ngày trên biên lai là ngày hôm qua.

Đều là mấy thứ vô dụng, sớm biết vậy thì đã trộm ví tiền rồi.

Tô Duy đang rầu rĩ thì Thẩm Ngọc Thư vội vã chạy tới, vẻ mặt của hắn vẫn rất nghiêm túc, nhưng không khí khẩn trương đã hòa hoãn đi rất nhiều. Tô Duy bước tới, hỏi: "Có tiến triển sao?"

"Còn phải chờ kết quả phân tích hóa nghiệm, có điều nguyên nhân dẫn đến cái chết của Triệu Tiểu Tứ thì tôi đại khái đã đoán được."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, ánh mắt rơi xuống hộp quà trên tay Tô Duy: "Đây là cái gì?"

"Tôi mua cho chú dì làm quà gặp mặt, nhân tiện cũng tặng cậu mấy thứ."

Tô Duy chỉ vào mấy thứ linh tinh ở trên hộp quà rồi kể lại chuyện gặp Tiên Hách vừa rồi.

Thẩm Ngọc Thư nghe xong nhú mào, Tô Duy biết hãnh nghĩ gì, không đợi hãnh mở miệng, giành nói trước: "Tôi nói rõ trước nhé, lần này là xuất phát từ mục đích điều tra vụ án, tôi không hề động đến ví tiền của hãnh."

"Nói đến cái này, ví của Trần Thiệp và lọ thuốc hít cậu đều ném ở phòng tuần bộ sao?"

"Đương nhiên, trong lúc cậu và Lạc Tiêu Dao cùng xem tài liệu, tôi đã làm xong rồi, tốc độ ném đồ của tôi cũng nhanh như tốc độ trộm đồ vậy."

"Cái này không có gì đáng để tự hào đâu."

Tô Duy nhún nhún vai, không thèm để ý đến lời châm chọc, bởi vì khi một người cố tình hạ thấp người khác, thông thường đều là do hãnh không bằng người ta.

"Đống đồ linh tinh này gần như chẳng có tác dụng gì hết."

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy tờ biên lai, bên trên là biểu tượng của khách sạn Khải Hoàn Môn, Tô Duy tặc lưỡi: "Người lăm tiền đây."

"Nếu thực sự có tiền thì đã không cố ý lưu lại biên lai, hãnh định mang về cho công ty chi trả đấy. Tôi đã hỏi rồi, hãnh chỉ là một trợ lý bác sĩ bình thường ở

khoa ngoại thôi, từng này tiền là nửa năm tiền lương rồi..."

Thẩm Ngọc Thư thuận miệng nói xong, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, cất tờ biên lai đi rồi bước nhanh ra ngoài.

"Chúng ta tới khách sạn Khải Hoàn Môn."

"Tới khách sạn? Không phải cậu nghi ngờ Tiền Hách chứ?"

Tuy rằng Tô Duy không hoàn toàn hiểu được tình hình, nhưng cậu đoán được mục đích của Thẩm Ngọc Thư, hẳn muốn tìm hiểu hành tung của Tiền Hách vào ngày hôm qua.

Chương 8: Nạn nhân thứ ba của lời nguyền

"Cậu sao lại không nói với Tiêu Dao là Tiền Hách có điểm đáng ngờ?"

"Chỉ là nghi ngờ thôi, chỉ dựa vào việc Tiền Hách hôm qua dùng bữa ở khách sạn gần đấy mà nói hẳn có vấn đề thì quá võ đoán, hơn nữa sẽ làm nhiều loạn suy nghĩ của Tiêu Dao, cho nên..."

"Cho nên cậu mới bảo cậu ta thu thập nhiều bằng chứng hơn, hai bút cùng vẽ, đến lúc đó tập hợp tất cả các bằng chứng lại là có thể biết được đáp án cuối cùng rồi."

Thẩm Ngọc Thư ném cho Tô Duy ánh mắt tán thưởng: "Xem ra cậu đã hoàn toàn hết sốt rồi đấy."

"Vì thế cậu phải cảm thấy may mắn khi có được một cộng sự thông minh đấy."

Cả hai không thuận lợi đến được khách sạn, bởi đi được nửa đường thì gặp một nhóm tuần bộ vội vàng chạy qua, Thẩm Ngọc Thư biết một người trong số đó, bèn kéo lại hỏi thăm. Hóa ra mới vừa có người báo án, nói phát hiện ra một xác chết, mọi người đang vội vàng chạy đến hiện trường, Lạc Tiêu Dao đã dẫn người đi trước.

Nghe nói hiện trường vụ án ở gần phố Cát Tường, Thẩm Ngọc Thư nói: "Chúng ta cũng đi xem sao, nói không chừng sẽ phát hiện được gì đó."

Thẩm Ngọc Thư đã đoán đúng, vụ án không chỉ có phát hiện mới, hơn nữa phát hiện còn rất lớn, bởi người chết chính là người Tô Duy đã từng theo dõi - tiểu nhị của quán trà Danh Hương, Phương Bình.

Lúc cả hai tới nơi, hiện trường đã bị ngăn lại, tuần bộ ngăn không cho phóng viên và dân thường vây vào xem, Lạc Tiêu Dao cũng có mặt ở đó. Sau khi được cậu ta đồng ý, Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy có thể tiến vào hiện trường xem.

Phương Bình cuộn người dựa vào góc tường, vành mũ chụp xuống rất thấp, trên người đắp một miếng vải lớn, thoạt nhìn còn tưởng là đang phơi nắng, nếu không phải một tay thông xuống bên ngoài dính máu thì có lẽ đến bây giờ cũng chẳng có ai phát hiện.

Nhìn thấy hiện trường hỗn loạn và thi thể ngã vật ử trên đất, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Quan pháp y không có ở đây sao?"

Lạc Tiêu Dao mở to mắt nhìn Thẩm Ngọc Thư, thắc mắc tại sao hần lại hỏi ra câu này.

"Quan pháp y bị kêu đi giải phẫu thi thể Triệu Tiểu Tứ rồi, bọn em chỉ là một phòng tuần bộ nhỏ, không có nhiều quan pháp y như vậy đâu, tiên sinh."

"Vậy để anh làm là được rồi."

Không đợi Lạc Tiêu Dao phản đối, Thẩm Ngọc Thư lôi găng tay ra đeo vào, lại gần thi thể, bắt đầu kiểm tra một cách thuần thục.

Lạc Tiêu Dao quay đầu nhìn sang Tô Duy, Tô Duy hai tay ôm hộp quà đứng xa xa một bên, nhìn cậu ta nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng chẳng thể làm được gì.

"Thi thể có những đốm xanh, ấn tay lên thì nhạt đi, giác mạc rất đục, màng kết mạc đã bắt đầu tự phân hủy, nạn nhân đã chết hơn mười hai tiếng, giờ bị hại ước chừng là vào 8 giờ đến 10 giờ tối hôm qua."

Thẩm Ngọc Thư vừa kiểm tra thi thể vừa nói.

Phương thức tử vong giống với Triệu Tiểu Tứ, gương mặt và môi Phương Bình cũng tím xanh, trên móng tay xuất hiện đốm tím, trên người cũng có vết thương do dao gây nên, có điều số lượng vết thương khá ít, đa số tập

trung ở nửa thân trên, miệng vết thương chỗ nông chỗ sâu, có thể thấy hung thủ dùng lực không đều, những vết thương này nhìn giống như là rạch bừa lên, không có quy luật nhất định.

Trên người người chết chỉ có một ít tiền lẻ cùng biên lai mượn đồ, ngoài những thứ đó ra, còn có một tờ giấy đã được gấp lại. Thẩm Ngọc Thư mở ra thì thấy trên đó là hình vẽ của Viên Nguyệt Quan Âm, gần như giống hệt với hình vẽ mà hãn đang giữ. Trong bức họa, Quan Âm cúi mi rũ mắt, đầy vẻ từ bi, có điều một phần dung mạo đã bị dính máu nên nụ cười nhìn có phần quái dị.

Tây tuần bộ đứng cạnh nhìn thấy, giật mình đánh thót, run giọng hỏi: "Chẳng lẽ đây lại là lời nguyện của Viên Nguyệt Quan Âm?"

"Đây là mưu sát." Tô Duy ôm hộp quà đứng ở phía đối diện nói: "Những vết thương này đều được rạch lên sau khi nạn nhân đã chết."

Lạc Tiêu Dao nhíu mày nói: "Không biết hung thủ và nạn nhân có thâm thù đại hận gì mà người đã chết còn không buông tha."

"Không có liên quan gì tới thù hận hết, hung thủ chỉ tạo hiện trường giả để che mắt chúng ta mà thôi."

Thẩm Ngọc Thư nhắc cánh tay phải của nạn nhân lên, cho mọi người nhìn vết thương trên cổ tay hãn.

"Mọi người nhìn xem, so với các chỗ khác, vết cắt chỗ này rất sâu, nếu tôi không đoán sai thì đây là chỗ hung thủ đã tiêm kali clorid vào người nạn nhân, làm cho nạn nhân trụy tim mà chết. Để không cho chúng ta phát hiện

ra chỗ tiêm, sau khi nạn nhân chết, hấn cố ý rạch lên người nạn nhân nhiều vết thương bằng dao."

"Nghe rất có lý."

Chờ Thẩm Ngọc Thư đứng lên, Lạc Tiêu Dao lại hỏi: "Nhưng nhìn vóc dáng Phương Bình cũng cao to lực lưỡng, lẽ nào lại để cho hung thủ tiêm vào người mà không hề phản kháng sao?"

"Chỉ cần chặn động mạch chủ ở cổ, dùng sức vừa đủ, người cường tráng hơn nữa cũng sẽ bất tỉnh trong nháy mắt, hung thủ chỉ là ra tay bất ngờ thôi. Cái ngõ này vừa nhỏ vừa dài, hơn nữa lại hẻo lánh, đến ban ngày cũng không có mấy người đi qua, hướng chi là buổi tối. Xung quanh đây cũng không có gì chiếu sáng, hung thủ bất ngờ ra tay, nạn nhân hầu như không có cơ hội tránh né."

"Thì ra là thế, khó trách nạn nhân chết đã lâu như vậy cũng không có người phát hiện."

Lạc Tiêu Dao quay đầu đánh giá xung quanh, tỏ vẻ tán đồng với suy luận của Thẩm Ngọc Thư, lại hỏi: "Có điều kali clorid thật sự lợi hại như vậy sao? Nghe nói bình thường chữa bệnh cũng dùng đến nó mà."

"Bất kỳ loại thuốc nào cũng đều vừa là thuốc giải vừa là thuốc độc, tiêm kali clorid vào tĩnh mạch sẽ dẫn đến hiện tượng tăng kali huyết, khiến tim không thể co bóp bình thường, ngừng lưu thông máu. Người bị tiêm sẽ tử vong chỉ trong vài giây, mà loại tử vong này trừ phi giải phẫu thật kỹ, nếu không sẽ rất khó phát hiện."

"Đây là lý do anh bảo em cho quan pháp y giải phẫu thi thể của Triệu Tiểu Tứ?"

"Đúng vậy, thế nên bây giờ lại phải phiền ông ấy giải phẫu thêm một thi thể nữa."

Thẩm Ngọc Thư đem bức họa Quan Âm giao cho Lạc Tiêu Dao.

"Hung thủ có quen biết nạn nhân, biết được bí mật của Viên Nguyệt Quan Âm, hiểu y thuật, có thể lấy được loại thuốc hạn chế trong bệnh viện, phạm vi điều tra vậy là đã thu hẹp hơn rất nhiều, hiện tại chỉ cần lấy được những bằng chứng chi tiết hơn là có thể truy ra hung thủ."

"Cám ơn anh, em sẽ bảo mọi người nỗ lực điều tra!"

Những chuyện sau đó là việc của tuần bộ, Thẩm Ngọc Thư không giúp gì được, hăn cáo từ Lạc Tiêu Dao, bước được mấy bước lại quay lại, hỏi: "Em có biết khách sạn Khải Hoàn Môn ở chỗ nào không?"

"À, khách sạn đó mới mở, cách chỗ này rất gần, đi thẳng tới giao lộ thì rẽ phải, qua hai con phố nữa là tới."

"Cái gì?"

Nghe xong lời này, mặt Thẩm Ngọc Thư biến sắc, xoay người đi thẳng, Tô Duy vội vàng đuổi theo, tới chỗ không có người mới hỏi: "Sao cậu không nói với Tiêu Dao là Tiền Hách có điểm đáng ngờ?"

"Chỉ là nghi ngờ thôi, dựa vào việc Tiền Hách hôm qua dùng bữa ở khách sạn gần đây mà nói hẳn có vấn đề thì quá võ đoán, hơn nữa sẽ làm nhiều loạn suy nghĩ của Tiêu Dao, cho nên..."

"Cho nên cậu mới bảo cậu ta thu thập nhiều bằng chứng hơn, hai bút cùng vẽ, đến lúc đó tập hợp tất cả các bằng chứng lại là có thể biết được đáp án cuối cùng rồi."

Thẩm Ngọc Thư ném cho Tô Duy ánh mắt tán thưởng: "Xem ra cậu đã hoàn toàn hết sốt rồi đấy."

"Vì thế cậu phải cảm thấy may mắn khi có được một cộng sự thông minh đấy."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới khách sạn Khải Hoàn Môn.

Sau khi cho tay gác cửa một chút tiền boa, bọn họ dễ dàng biết được thời gian hôm qua Tiền Hách đến và về.

Tiền Hách tới đây liên hoan với bạn bè lúc 6 giờ, bọn họ tổng cộng có sáu người, vừa ăn vừa uống, còn gọi các cô gái tiếp rượu, chơi bời ăn uống đến gần 11 giờ mới thôi. Tối hôm qua họ cũng cho rất nhiều tiền boa, thế nên tay gác cửa nhớ rất rõ.

Thẩm Ngọc Thư lại hỏi có phải bọn họ có hẹn từ trước không, chuyện này tay gác cửa không biết, hai người bèn đi tới quầy tiếp tân.

Thẩm Ngọc Thư lấy ra tờ biên lai, nói mình là người của phòng mạch Tiền gia, thiếu gia Tiền Hách dạo này không chịu làm việc đường hoàng, chi tiêu lãng nhãng, lão gia cử hẳn tới kiểm tra đối chiếu tiền nong, mong nhân viên khách sạn hợp tác.

Về mặt Thẩm Ngọc Thư vốn đầy chính trực, những người đó hoàn toàn không nghi ngờ gì, Tiền gia là khách lớn, bọn họ không dám đắc tội, thế là hỏi một đáp mười, những gì Thẩm Ngọc Thư muốn biết đều đem ra nói hết.

Bữa tối là Tiền Hách đã hẹn trước từ chiều hôm qua, đến tụ tập cùng hẳn đều là thiếu gia của mấy công ty lớn, bọn họ ăn chơi đến 10 giờ 50 phút tối, lúc sắp về còn cho một tờ tiền boa giá trị lớn.

Những điều này cũng khớp với lời của tay gác cửa, Tô Duy hỏi: "Tiền thiếu gia thường ngày ra tay cũng hào phóng vậy sao?"

"Không đâu, cậu ta dù có cho thì cũng chỉ cho các cô gái tiếp rượu thôi, thế nên tất cả mọi người đều nói tối qua chắc là cậu ấy đã uống quá nhiều, nhìn nhảm mệnh giá tờ tiền."

"Cậu ấy uống say lắm à?"

"Đúng vậy, gần như không đứng nổi, là chúng tôi giúp cậu ấy kêu xe, còn dìu lên xe nữa."

"Vậy trong tiệc rượu cậu ấy có rời đi lần nào không?"

"Chắc là không, nếu có thì phải đi qua đại sảnh, chúng tôi nhất định đã nhìn thấy."

"Có thể nói cho tôi biết có những công tử nhà ai không? Lão gia nhà chúng tôi muốn biết thiếu gia thường kết thân với những ai."

Đại khái Tiền Hách thanh danh cũng không tốt lắm, nhân viên khách sạn hoàn toàn không nghi ngờ gì, báo ra tên vài người. Thẩm Ngọc Thư cảm ơn, lại làm bộ lơ đãng hỏi phòng bọn họ tụ tập hôm qua là phòng nào, sau đó lấy cớ tìm nhà vệ sinh rồi đi khỏi.

Hai người tới phòng vệ sinh trước, sau đó xuyên qua hành lang đi vào căn phòng đó.

Phòng nằm ở tầng hai, ở đầu kia thông với một cầu thang khác, đi xuống là ra cửa sau, khi cả hai đi xuống vừa đúng lúc nhìn thấy nhân viên vệ sinh đang dọn dẹp, đem rác rưởi ra ngoài.

Tô Duy đi theo người đó, thấy phía ngoài là một con hẻm nhỏ, cách đó không xa là bãi đỗ xe của khách sạn, nhưng từ bãi đỗ xe bên kia không thể nhìn thấy quang cảnh bên này.

Xem vị trí thì từ con hẻm này đi xuyên qua ngõ nhỏ tới địa điểm Phương Bình bị giết ước chừng chỉ mất mười phút cả đi cả về, hơn nữa cũng sẽ không bị bảo vệ ở bãi đỗ xe nhìn thấy.

Tô Duy nói: "Lúc ấy tất cả mọi người đều đã uống say, Tiền Hách chỉ cần lấy cớ đi vệ sinh rồi đi tầm hơn mười phút là sẽ không ai để ý."

"Đúng vậy, khi Triệu Tiểu Tứ bị giết, trên người tổng cộng có hai mươi ba vết cắt, nhưng Phương Bình chỉ có mười ba vết, có thể thấy được hung thủ xuống tay rất vội vàng, bởi hẳn không có nhiều thời gian, không thể lưu lại hiện trường quá lâu."

"Đến trên người có bao nhiêu vết dao cứa cũng đếm qua?"

"Thói quen."

"Ôi, trời ạ, cậu thật biến thái, có điều nhờ sự biến thái của cậu, chúng ta lại cách sự thật gần hơn một bước."

"Đúng thế, việc kinh doanh của Tiền gia đều do những người khác quản lý, Tiền Hách không được như ý, làm trợ lý bác sĩ cũng không kiếm được bao nhiêu, vì thế hẳn mới nhắm tới Trần Nhã Vân, vừa muốn có tiền lại vừa muốn người đẹp, chính vì thế mới không cho Phó Sơn động đến Trần Nhã Vân."

Tô Duy càng nghe càng cảm thấy có lý, ban đầu cậu còn nghi ngờ Trần Thiệp, nhưng hiện tại mọi mối hoài nghi đều hướng đến Tiền Hách...

"A!"

Một tia sáng loé lên trong đầu, Tô Duy bật kêu lên.

Thẩm Ngọc Thư bình tĩnh nhìn cậu.

"Cậu bị chuột cắn à?"

"Lần sau tôi sẽ nói cho cậu biết sau khi bị chuột cắn sẽ có phản ứng gì, còn bây giờ tôi muốn nói cho cậu biết một chuyện khác cơ!"

Tô Duy giơ ngón trỏ lên, phấn khích nói: "Tôi nhớ ra mùi hương kỳ quái tôi ngửi được lúc bị đánh lén là gì rồi."

"Là gì?"

"Là mùi nước hoa trộn lẫn với mùi thuốc sát trùng!"

"Nói cách khác kẻ đánh lén cậu hoặc là ở bệnh viện cả ngày, hoặc chính là bác sĩ, ví dụ như Tiền Hách."

"Đúng thế! Tôi đoán Phương Bình là tai mắt của Tiền Hách, hôm qua Tiền Hách phát hiện tôi theo dõi Phương Bình, cho rằng thân phận của Phương Bình đã bị bại lộ nên mới giết người diệt khẩu. Vì thế hẳn cố ý tụ tập bạn bè ở khách sạn Khải Hoàn Môn, đồng thời hẹn Phương Bình gặp mặt ở gần khách sạn, để sau khi giết người có thể nhanh chóng quay lại, tạo bằng chứng hẳn không có mặt ở hiện trường."

"Những điều cậu nói đều chỉ là nghi ngờ của chúng ta. Để chứng thực những nghi ngờ này, chúng ta cần phải có nhiều bằng chứng hơn."

"Chuyện đó quá đơn giản, đi điều tra đám bằng hữu của Tiền Hách là ra ngay."

Cả hai nói là làm, dựa theo manh mối nhân viên khách sạn cung cấp đi hỏi thăm tin tức đám bạn của Tiền Hách.

Đầu mỗi ngày rất dễ điều tra, mấy vị thiếu gia đó đều không có công việc tử tế, cả ngày chỉ biết kéo bè kéo cánh tụ tập ở mấy chỗ ăn chơi, thế nên chỉ cần tìm được một người là tìm ra hết những kẻ còn lại.

Thẩm Ngọc Thư dùng cùng một lý do để dò hỏi, tất cả đều trả lời giống với nhân viên khách sạn và tay gác cửa, về việc Tiền Hách có rời đi giữa chừng hay không thì không ai chắc chắn.

Từ phản ứng ấp úng của cả đám, Thẩm Ngọc Thư đoán được rằng lúc bọn họ tụ tập không chỉ có uống rượu mà có thể còn hút thuốc phiện nữa, chính vì vậy nên thần trí mới không tỉnh táo, hầu như không nhớ được hành động của Tiền Hách.

Sau một lúc hỏi thăm, cả hai tìm được một manh mối: Đám băng hữu này cùng có chung đặc điểm là tửu lượng rất kém, thích hút thuốc phiện, lại đều sợ người lớn trong nhà, thế nên thường xuyên lén lút tụ tập ở một căn biệt thự bỏ trống của nhà họ Tiền, còn chuyện ra ngoài uống rượu tìm gái như hôm qua không nhiều.

"Xem ra Tiền Hách cũng có chút thông minh, biết tìm loại người này làm nhân chứng cho mình."

"Tôi tin rằng một tên tội phạm cho dù kín kẽ đến đâu, trong lúc phạm tội kiểu gì cũng để lộ ra cái đuôi nào đó, chỉ cần chúng ta tiếp tục, chắc chắn có thể tìm được manh mối."

Thời gian đã muộn, cả hai quyết định hôm nay sẽ dừng điều tra ở đây. Trước tiên là về nhà cùng Lạc Tiêu Dao bàn bạc một chút, xem có thể mượn lực của phòng tuần bộ để mở rộng phạm vi điều tra hay không.

Cả hai không ngờ rằng, vào lúc chạng vạng chiều, vụ án đột nhiên phát triển theo một hướng khác hẳn, phòng tuần bộ đã tìm được kẻ giết hại Phương Bình, hơn nữa còn thuận lợi bắt hắn đem về quy án.

Lúc ấy Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy đang ở nhà ăn cơm, mới ăn được một nửa, Tô Duy còn đang trò chuyện làm thân cùng vợ chồng Lạc Chính thì Lạc Tiêu Dao điện về, nói cho bọn họ biết đã bắt được hung thủ, cậu ta đêm nay phải khẩn trương thẩm vấn nên sẽ không về nhà.

Nghe thấy tin này, Thẩm Ngọc Thư đón lấy ống nghe hỏi Lạc Tiêu Dao, biết được nghi phạm mà bọn họ bắt được là Trần Thiệp.

Hóa ra trong thời gian Phương Bình gặp nạn, có người nhìn thấy Trần Thiệp đi tìm Phương Bình, hơn nữa hai người còn lớn tiếng tranh chấp, quan trọng hơn là tuần bộ tìm được ở gần hiện trường một lọ thuốc hít, chứng thực là của Trần Thiệp.

Bây giờ nhân chứng vật chứng đều ở đây, hơn nữa Trần Thiệp lại là người của Trần gia, có cơ hội và động cơ gây án. Chính vì thế phòng tuần bộ từ trên xuống dưới đều vô cùng phấn khích, muốn thẩm vấn Trần Thiệp thấu đêm để mau chóng kết án.

Thẩm Ngọc Thư nghe xong lập tức nói: "Không phải như vậy, trong chuyện này nhất định là có ẩn tình."

"Anh, đừng kích động. Em biết em phá án được trước, trong lòng anh nhất định không dễ chịu, nhưng dù gì em cũng là điều tra viên, điều tra là thể mạnh của em mà. Có điều em cũng muốn cảm ơn anh đã cung cấp manh mối, không có anh nhắc nhở, em sẽ không chắc chắn ngay là Trần Thiệp."

"Manh mối mà anh nói không phải chỉ Trần Thiệp, mà là... "

Không đợi Thẩm Ngọc Thư nói hết lời, Lạc Tiêu Dao đã tìm lý do cúp máy.

Tô Duy ghé bên tai Thẩm Ngọc Thư, nghe được đại khái nội dung, cậu nhỏ giọng nói: "Không đúng, buổi sáng hôm nay tôi lấy được lọ thuốc hít của Trần Thiệp, nếu tối qua cậu ta đã mất thì sáng nay lại lòi đâu ra một lọ mới?"

"Cậu ta chẳng lẽ không thể có hai lọ thuốc hít sao?"

"Ha ha, nghe cậu nói là biết ngay không phải người trong nghề. Cái lọ cậu ta đánh rơi ngày hôm qua thì tôi chưa thấy nên không dám nói, nhưng cái hôm nay là làm bằng ngọc hòa điền thượng đẳng. Nhìn từ chạm trở cho đến trọng lượng của nó, nhất định là được làm từ bàn tay của danh thợ, đừng tưởng nó chỉ là lọ thuốc hít nho nhỏ, chỉ sợ Trần Thiệp có làm mấy năm cũng không kiếm đủ tiền mua đâu. Vậy nên nếu cậu ta mà có nhiều tiền đến mức tậu được hai cái lọ thuốc như thế thì cũng chẳng cần phải đi làm thuê cho nhà người ta làm gì."

"Cậu chắc chắn?"

"Cậu quên mất nghề của tôi là gì rồi à?"

Tô Duy không nghiên cứu nhiều về lọ đựng thuốc hít, nhưng chỉ cần là đồ bằng ngọc, cậu liếc mắt qua một cái là có thể đánh giá được giá trị đại khái của nó. Với loại ngọc này cộng thêm gia công như vậy thì nếu ở thời hiện đại, ít nhất cũng đáng giá mười nghìn đô Mỹ.

Nghe Tô Duy giải thích xong, Thẩm Ngọc Thư rơi vào trầm tư.

Nếu nói như vậy thì càng không thể giải thích nổi, tiền của Trần Thiệp là từ đâu có mà mua được lọ thuốc hít quý như vậy? Hay là cậu ta thực sự có giao dịch ngầm để kiếm tiền riêng?

Có điều bất luận thế nào, Trần Thiệp có vấn đề hay không thì hẳn cũng phải đi hỏi mới biết được.

Thẩm Ngọc Thư lấy lại tinh thần, bỗng nhiên bên tai có cảm giác rất nóng, Tô Duy giữ nguyên tư thế ghé vào tai hẳn cùng nghe điện, khiến cho hơi thở lúc nói chuyện phả vào tai hẳn. Thẩm Ngọc Thư tức giận đẩy Tô Duy ra, quay đầu lại thấy vợ chồng Lạc Chính và Trường Sinh cùng con sóc nhỏ ngồi trên vai nó đang chăm chú nhìn cả hai.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Tạ Văn Phương lo lắng hỏi.

"Chuyện rất quan trọng, con ra ngoài trước, mọi người cứ từ từ ăn."

Thẩm Ngọc Thư chào xong là bước vội ra ngoài, Tô Duy cũng vội vàng vẫy tay với vợ chồng Lạc Chính, đuổi theo hẳn.

Ra đến cửa, cậu hỏi: "Định tới phòng tuần bộ?"

"Không, bọn họ còn bận thẩm vấn và định án, không nghe chúng ta giải thích đâu. Tôi muốn tới Trần gia xem thế nào, cậu mới hạ sốt, tốt hơn là ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Ha, quan tâm tôi vậy sao?"

"Là tôi quan tâm tới ví tiền của cậu. Nếu lại bị ốm rồi phải uống thuốc, tôi sợ cậu không có đủ tiền để trả."

"Thế nên tôi mới muốn nhanh chóng kiếm tiền, đừng quên một nửa của năm nghìn đồng bạc Âu đủ để tôi sống thoải mái rất lâu."

Hai người vừa đi vừa nói, nửa đường gọi được xe kéo, lúc đến được tới nơi thì trời đã tối, hiệu thuốc Trần gia bên kia cũng đã đóng cửa, xung quanh chẳng có bóng dáng một ai, nhìn thật tiêu điều.

Dẫn Thẩm Ngọc Thư vào trong vẫn là người quản gia già lần trước, ông ta không nhận ra Tô Duy, cho rằng cậu là bạn của Thẩm Ngọc Thư.

"Thẩm thiếu gia cậu tới thật đúng lúc, lão gia đang muốn tìm cậu đấy."

"Tìm tôi?"

"Cậu và điều tra viên họ Lạc ở phòng tuần bộ là bà con đúng không? Lão gia muốn hỏi liệu có thể nhờ cậu nói giúp được không? Cậu xem, phòng tuần bộ bắt hết người này đến người kia của nhà chúng tôi, nhất định bảo rằng đó là hung thủ, lão gia nhà chúng tôi sắp tức chết được rồi."

Bọn họ đi theo quản gia vào phòng khách, còn chưa bước vào đã nghe bên trong vang lên tiếng đồ vật bị ném. Trần Thế Nguyên ném cả chén trà xuống đất, Tiên Hách cũng ở đó, có điều hôm nay bọn họ đổi vị trí, là Trần Thế Nguyên tức giận, còn Tiên Hách ở bên khuyên nhủ.

"Cậu, cậu hãy bớt giận đi, ai ngờ được Trần Thiệp thoát nhìn làm việc có vẻ cẩn thận nghiêm túc, kỳ thực trong lòng lại rắp tâm hại người như vậy. Không ngờ hãn lại dám qua mặt cậu lấy trộm Viên Nguyệt Quan Âm, vu oan giá họa cho biểu muội, còn giết người diệt khẩu để che giấu sự thật."

"Câm miệng, Trần Thiệp không phải loại người như vậy, những chuyện đó đều là hiểu lầm!"

"Nghe phòng tuần bộ người ta nói, nhân chứng vật chứng đều có, làm sao còn hiểu lầm được ạ? Thế nên biết người biết mặt không biết lòng, đừng vì hãn theo cậu đã lâu mà bị hãn lừa, hiện tại việc cấp bách là nhanh chóng cùng hãn vạch rõ giới hạn, tiện thể đem tất cả tội danh đẩy lên người hãn, như vậy mới có thể cứu biểu muội ra..."

"Ta biết nên làm như thế nào, không cần mày phải dạy!"

"Cháu nào dám dạy cậu, chỉ là nhắc nhở một chút thôi."

Nghe xong cuộc đối thoại của bọn họ, Tô Duy rất muốn nói với Tiền Hách rằng: Biết người biết mặt không biết lòng, câu này chẳng phải đang nói chính người sao?

Thẩm Ngọc Thư dừng lại bên ngoài phòng khách, tránh đi vào làm Trần Thế Nguyên xấu hổ, bỗng nhiên tay áo bị giật một cái, quay lại thì thấy Tô Duy đang ôm bụng, mặt mày nhăn nhó: "Đau bụng quá, tôi đi vệ sinh, cậu cứ quan sát tình hình một lát nhé."

Nói xong, không đợi Thẩm Ngọc Thư đáp đã xoay người chạy mất. Quản gia cũng gật đầu với Thẩm Ngọc Thư về xin lỗi, ra hiệu bảo hãn theo mình

đi vào trong, thấp giọng nói: "Chuyện phiền lòng cứ hết chuyện nợ lại đến chuyện kia, tâm trạng lão gia không tốt, mong Thẩm thiếu gia thông cảm."

Hai người bước vào, Trần Thế Nguyên đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại, so với ngày hôm trước thì tâm trạng có vẻ bất ổn hơn nhiều, cũng không cố ý cầm lọ thuốc hít để khoe khoang nữa. Tiền Hách ở bên cạnh an ủi, ông ta hoàn toàn không thèm để ý, đôi mày nhíu chặt, đây vẻ khó chịu.

Nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư, Tiền Hách rất khó chịu, hỏi quản gia: "Sao lúc thế này còn dẫn người ngoài vào nhà?"

Quản gia không có chút thiện cảm nào với vị biểu thiếu gia này, lạnh nhạt nói: "Thẩm thiếu gia cũng không phải là người ngoài, lão gia còn đang muốn gặp cậu ấy đấy."

Bị đáp trả, sắc mặt Tiền Hách rất khó coi, đang định quát quản gia thì Trần Thế Nguyên bước vội tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư, nói: "Mấy người ở phòng tuần bộ thật quá đáng, không bắt được hung thủ bèn đổ bừa cho người tốt. Trần Thiệp theo ta làm việc đã lâu, ta hiểu con người nó, nó tuyệt đối không phải loại người chỉ vì một chút lợi nhỏ mà giết người lung tung đâu."

"Nào phải một chút lợi nhỏ? Cậu còn không biết đâu, vì vụ án liên hoàn này mà giá của Viên Nguyệt Quan Âm đã tăng tới mấy chục vạn, tất cả mọi người đều muốn có bức tượng Quan Âm thần bí trong truyền thuyết ấy."

Lời của Tiền Hách bị lờ đi, Trần Thế Nguyên hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cháu cố ý tới tìm ta, có phải có tin gì tốt không? Hay là cháu có thể giúp tìm quan hệ bảo lãnh Trần Thiệp ra ngoài... Các mối quan hệ làm ăn của ta hiện giờ

đều là do nó xử lý, nó không ở đây, tất cả đều phải dừng lại. Hơn nữa việc nó bị bắt còn ảnh hưởng đến danh dự và uy tín của hiệu thuốc Trần gia chúng ta. Thế nên bất kể ra sao, mất bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần bảo lãnh nó ra là được."

"Khả năng bảo lãnh là rất khó, vì trước khi Phương Bình bị giết có người nhìn thấy Trần Thiệp tranh chấp với hắn, trừ phi Trần tiên sinh biết vì sao Trần Thiệp tối đó đi gặp Phương Bình."

"Chuyện này..."

Bị hỏi, Trần Thế Nguyên do dự một lát rồi mới nói: "Hôm qua sau bữa cơm chiều ta vẫn chưa thấy Trần Thiệp đâu, nó hàng ngày đều có thói quen qua tiệm thuốc xem xét, ta nghe người làm ở đó nói nó nhận được một tờ giấy mới vội vàng đi ra ngoài, nhưng tờ giấy viết cái gì, bọn họ cũng không biết."

Tiền Hách ở bên khinh thường chen vào: "Phương Bình khẳng định cũng là đồng đảng của hắn, tìm tới để đòi tiền, hắn sợ đêm dài lắm mộng nên mới giết người diệt khẩu."

"Dù thế nào thì trước tiên chúng ta cũng phải gặp Trần Thiệp, hỏi rõ tình hình mới có thể cứu nó. Nếu không thể bảo lãnh thì cháu có thể nhờ ai giúp chúng ta gặp nó được không?"

"Chuyện này chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng khó lòng làm được."

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tiền Hách, cố ý nói: "Cháu tới đây hôm nay là muốn nói với tiên sinh việc liên quan đến Viên Nguyệt Quan Âm. Cháu nhờ bạn bè tìm hiểu được một ít tình báo, nghe nói Quan Âm đã nằm trong tay bọn đạo tặc, bọn chúng đang tìm cách bán nó đi, thế nên mới xuất hiện việc giá của nó trên thị trường bị đẩy lên cao như vậy. Có điều xin tiên sinh cứ yên tâm, chúng ta sẽ theo manh mối này tìm Quan Âm trở về."

"Thẩm tiên sinh, nghe nói cậu mới vừa du học trở về, sao lại có bạn bè lợi hại đến mức có thể hỏi được tình hình nhanh như vậy? Có phải cậu bịa đặt ra để tranh thủ kiếm chác không?"

Tiền Hách mở miệng châm chọc, Thẩm Ngọc Thư cũng chọi lại gay gắt, lạnh lùng nói: "Tôi làm việc có cách của tôi, tới lúc tôi lấy lại được Quan Âm thì Tiền thiếu gia sẽ biết tôi có bịa đặt hay không."

"Vậy sao? Ha ha, vậy tôi chống mắt chờ xem."

Trần Thế Nguyên xua tay ngăn cuộc đối thoại lại, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cám ơn cháu đã đặc biệt tới báo cho ta tung tích của Quan Âm, chuyện này phiền cháu tiếp tục truy tìm, còn về phần Trần Thiệp, nếu đã khó như thế thì thôi vậy."

Trần lão gia đưa tay ra hiệu cho quản gia tiễn khách, Tiền Hách thấy thế thì nhướng mày nhìn Thẩm Ngọc Thư tỏ vẻ đắc ý, không ngờ ngay sau đó Trần Thế Nguyên cũng quay sang hẳn nói: "Mày cũng về đi."

"Không phải chứ cậu, Trần Thiệp xảy ra chuyện, việc kinh doanh trong nhà không có ai lo, cháu có thể ở lại giúp cậu."

"Không cần, mày cũng đi luôn đi, đừng có làm phiền ta."

Trần Thế Nguyên nói với Thẩm Ngọc Thư còn có vài phần khách khí, đối với Tiền Hách thì hạ thẳng lệnh đuổi khách.

Tiền Hách mất mặt, hậm hực phất tay áo rời đi, vừa tới cửa thì đúng lúc Tô Duy tiến vào, hai người đâm vào nhau, Tô Duy vội vàng xin lỗi, còn muốn đỡ hấn nhưng bị đẩy ra.

"Ngươi không có mắt à, cút!"

Tô Duy cũng không thêm để ý, cười hì hì lui sang một bên.

Tiền Hách đi rồi, quản gia vội vàng xin lỗi, Tô Duy phui vạt áo một cái, đáp vẻ tùy ý: "Không sao không sao, ra cửa không cẩn thận, gặp chó điên cũng đành chịu thôi."

Quản gia nhin cười, xem ra trong lòng vô cùng tán đồng.

Thẩm Ngọc Thư cáo từ, cùng Tô Duy đi từ trong Trần phủ ra, hỏi: "Cậu dạo một vòng Trần phủ, có phát hiện ra điều gì không?"

"Không ngờ lại bị cậu phát hiện, xem ra cộng sự có chỉ số thông minh cao cũng là việc khiến người ta đau đầu. Có điều thật đáng tiếc, ngoại trừ nghe được đại phu nhân cùng người ở oán thán không cứu được con gái ra, và cả hai người vợ bé lo lắng Trần gia không chịu đựng nổi, muốn tìm cơ hội rời đi, thì chẳng có phát hiện gì cả. Bên cậu thì sao?"

"Tôi đã thử Tiền Hách, phản ứng của hấn có vấn đề, hấn vô cùng chắc chắn tôi không tìm thấy Quan Âm, bởi vì đồ vật ở trong tay hấn, hấn tin rằng chúng ta không thể nào tìm được."

"Còn cả bộ mặt kiêu ngạo khiến người ta chỉ muốn đánh nữa! Nhưng mặt khác tôi cảm thấy Trần lão gia cũng có vấn đề, một người phụ việc bị bắt mà ông ta lại lo lắng như vậy, câu nào cũng dính đến làm ăn với sổ sách, lẽ nào sổ sách của họ có vấn đề?"

"Không loại trừ khả năng này, có điều việc đầu tiên chúng ta phải nghĩ bây giờ là làm thế nào để bắt Tiền Hách."

"Đúng vậy, không có chứng cứ, tất cả suy luận đều chỉ là nói suông." Tô Duy xoa cằm thờ dãi, lại nói: "Vừa rồi tôi trả đồ của Tiền Hách lại cho hắn, chỉ là mấy thứ linh tinh, chắc hắn đã không phát hiện mình từng bị trộm, có điều biên lai vẫn còn ở chỗ cậu, tôi không kịp trả hắn..."

"Biên lai!"

Thẩm Ngọc Thư đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Tô Duy chăm chú.

Tô Duy không hiểu có chuyện gì, không chờ cậu lên tiếng, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên bước lại ôm chầm lấy cậu.

"Cảm ơn, cậu đã giúp tôi một việc lớn đấy!"

Mặc dù cả hai biết nhau chưa lâu nhưng Tô Duy ít nhiều cũng hiểu đôi chút về tính cách của Thẩm Ngọc Thư, đây là lần đầu tiên cậu thấy hắn thể hiện rõ cảm xúc vui mừng trên mặt như vậy, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Cũng may là Thẩm Ngọc Thư rất nhanh đã buông cậu ra, đến nhìn cũng không thèm nhìn Tô Duy một cái, vội vàng đi thẳng, Tô Duy có cảm giác như mình vừa bị đùa bỡn... Ờ, không đúng, bị tra... À, cũng không đúng... Tóm lại là, tuy rằng không tìm thấy từ ngữ thích hợp để hình dung tâm trạng của cậu lúc này, nhưng đại loại là rất khó chịu.

Cậu chạy theo Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Giúp một việc lớn? Cậu có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?"

"Cái này phải đợi bên pháp y giám định kỹ càng mới biết được... ừm, đêm nay bọn họ rất bận, chắc chắn là không được... Ngày mai... Xem tình hình hiện tại, đêm nay hẳn sẽ không có hành động gì đâu..."

Thẩm Ngọc Thư không để ý tới Tô Duy, vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm trong miệng, Tô Duy nghe không hiểu hẳn đang nói gì, đi theo vài bước, rồi bước chân dần dần chậm lại, nhìn theo bóng Thẩm Ngọc Thư, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý.

Thẩm Ngọc Thư có tính toán gì Tô Duy không biết, nhưng cậu đã có kế hoạch hoàn chỉnh, nếu kế hoạch thuận lợi, khả năng cùng với lúc Thẩm Ngọc Thư tìm ra chứng cứ phạm tội của Tiền Hách, thì Viên Nguyệt Quan Âm cũng sẽ ở trong tay cậu.

Nghề trộm không có bằng hữu, thế nên so với tình bạn, cậu càng để ý đến việc làm thế nào để thắng được Thẩm Ngọc Thư.

Nên biết rằng trong một mối quan hệ, nếu muốn nắm quyền khống chế, việc xác định vị trí từ lúc ban đầu là rất quan trọng. Tô Duy bây giờ chính là

muốn giành lấy quyền ấy, như thế sau này Thẩm Ngọc Thư mới có thể để cậu muốn làm gì cũng được.

Chương 9: Hợp tác bắt hung thủ

"Đầu tiên, không phải tôi muốn ăn mảnh, chỉ là muốn chứng minh phán đoán của mình có chính xác hay không thôi."

"Ồ?"

"Cậu xem đêm nay lại là đêm trăng tròn, đương nhiên là phải đi tìm Viên Nguyệt Quan Âm, không thì còn muốn làm gì?"

Nếu Thẩm Ngọc Thư là người hiện đại thì sẽ hiểu ngay những lời này của Tô Duy buồn cười ở chỗ nào, đằng này hẳn lại không phải, thế nên hẳn đáp lại bằng cách giữ nguyên vẻ mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn Tô Duy, đợi cậu nói tiếp.

Đêm khuya, khu vực phồn hoa của Thượng Hải vẫn đèn đóm huy hoàng, những gia đình bình thường đều đã tắt đèn đi ngủ, cả con phố Tử Lai cũng chìm vào trong yên tĩnh.

Xa xa, có thể nhìn thấy giáo đường Thánh Joseph tọa lạc giữa màn đêm, ánh đèn mờ cùng hòa ánh sáng với trăng tròn treo trên trời cao, soi sáng cho

đường phố, nhưng đồng thời cũng không làm phiền đến sự tĩnh lặng của nơi đây.

Một bóng đen xuất hiện từ gian nhà của gia đình họ Lạc, bước chân rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã băng qua đường, chạy về phía giáo đường.

Có điều, trong một đêm yên tĩnh như thế này, thế nào cũng có một số người còn chưa đi vào giấc ngủ, bóng đen queo vào một con ngõ nhỏ, đang định đi theo tuyến đường mình đã vạch sẵn thì phát hiện bị chặn đường.

Phía trước, một người đàn ông mặc áo vạt ngắn màu đen đang đứng cách đó không xa, hai tay khoanh trước ngực, dường như đứng chờ đã lâu. Người đó chân đi giày vải, trên cổ còn buộc một cái khăn tay được gấp thành hình tam giác màu đen, đúng kiểu án mặc của dạ hành nhân.

Mặc dù tình huống không cho phép, Tô Duy vẫn không nhịn được bật cười thành tiếng, bởi Thẩm Ngọc Thư ăn mặc siêu giống mấy tên hắc y nhân thường xuất hiện trên phim truyền hình, làm cậu suýt nữa thì nghi ngờ không biết có phải tên này cũng bất cẩn bị xuyên không tới đây không?

"Haizz, bị phát hiện rồi."

Thẩm Ngọc Thư xuất hiện ở đây là minh chứng cho việc hắn đã đoán được hành động của cậu, Tô Duy từ bỏ vẻ vờ vịt vô dụng, thân nhiên bước lại, nhìn ngắm tạo hình của Thẩm Ngọc Thư: "Cậu còn thông minh hơn là tôi tưởng tượng đấy."

"Cùng hợp tác với kẻ trộm, kiểu gì cũng phải giữ lại một ngón nghề."

"Hiệp đạo." Tô Duy sửa, rồi hỏi: "Cậu phát hiện ra khi nào?"

"Khi cậu lảng nhãng giải thích việc cậu đi thăm dò Trần phủ thì tôi đã phát hiện ra rồi, đó chỉ là một phần hành động của cậu, phần khác là để cậu chuẩn bị cho việc ra tay."

Tuy rằng động tác của Tô Duy rất nhanh, Thẩm Ngọc Thư không thể biết cậu đã làm gì, nhưng hẳn biết chắc Tô Duy nhất định đã có sắp xếp.

Tô Duy nhún vai: "Đây là trực giác của người thông minh sao?"

"Là trực giác của một thám tử, thế nên tôi ở đây ôm cây đợi thỏ, đối với một người không am hiểu địa hình nơi này mà nói, nếu muốn tới biệt thự của Tiền Hách thì đây là con đường duy nhất cậu có thể nhớ."

Thôi được, nếu Thẩm Ngọc Thư đã biết rõ thì Tô Duy đi thẳng vào vấn đề.

"Đầu tiên nói rõ nhé, tôi không phải muốn ăn mảnh, chỉ là muốn chứng minh phán đoán của mình có chính xác hay không thôi."

"Ồ?"

"Cậu thấy đấy, đêm nay lại là đêm trăng tròn, đương nhiên phải đi tìm Viên Nguyệt Quan Âm, không thì còn muốn làm gì?"

Nếu Thẩm Ngọc Thư là người hiện đại thì sẽ hiểu ngay những lời này của Tô Duy buồn cười ở chỗ nào, nhưng hẳn không phải, thế nên hẳn đáp lại

bằng cách giữ nguyên vẻ mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn Tô Duy, đợi cậu nói tiếp.

Tô Duy cuối cùng cũng cảm nhận được sâu sắc vấn đề của sự khác biệt thể hệ, hơn nữa còn sâu như rãnh biển Mariana, cậu bất lực thở dài, quyết định chuyển đề tài về quỹ đạo của nó, nói ngắn nói gọn.

Tô Duy lôi tấm bản đồ đường đi đã lên chuẩn bị ra, đưa cho Thẩm Ngọc Thư xem.

"Bạn bè của Tiền Hách nói bọn họ thường tới căn biệt thự trống tu tập, tôi đoán nếu Viên Nguyệt Quan Âm là do hãm trộm, chắc chắn sẽ để ở biệt thự. Vì thế khi trả lại đồ cho Tiền Hách, tôi đã nhân tiện nhét cho hã một mẫu giấy, trong đó nói rằng chúng ta đã biết hết những hành vi xấu xa của hã, pho tượng Quan Âm ấy hã không có tư cách giữ, đêm nay đúng vào giờ Tý tôi sẽ đến đem nó đi."

"Lấy danh nghĩa của tôi?"

"Đương nhiên không phải, tôi dùng chính chữ ký của mình - Hiệp đạo Tô Thập Lục."

"Tô Thập Lục?"

"Chính là tôi, bởi vì tôi xếp thứ mười sáu trên bảng xếp hạng siêu trộm thế giới."

"Ừm..."

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu.

Cảm thấy hình như trên mặt hần xuất hiện vẻ "chẳng qua cũng chỉ đến thế", Tô Duy vội vàng thêm vào: "Tôi xếp thứ mười sáu là bởi điều kiện khiến tôi tiếp nhận ủy thác quá khắt khe, tiền thù lao lại cao, thế nên không được nhiều người yêu thích chứ không phải vì kỹ thuật của tôi kém đâu nhé."

Thẩm Ngọc Thư không hứng thú với thứ tự trong bảng xếp hạng về kỹ thuật trộm đồ của Tô Duy, so với điều này, hần càng tò mò về trang phục của cậu hơn.

Tô Duy đêm nay không mặc trường bào mà mặc một chiếc quần tây màu đen đang rất thịnh hành, chiếc áo sơ mi màu đen bỏ trong thắt lưng, mái tóc được buộc lại bằng chiếc khăn tay màu đen, che đi màu tóc kỳ lạ, ngoài ra trên vai còn khoác một cái bao nhỏ hình dạng kỳ quặc, trên đó khâu rất nhiều túi nhỏ, ở giữa còn có dây kéo.

Một cái bao rất lạ lùng, lạ lùng tựa như chính con người Tô Duy.

"Cái bao này của cậu rất kỳ lạ, mua ở đâu thế?"

Ở Paris của chín mươi năm sau, đây còn là mẫu mới nhất của năm nay đấy.

"Cái này gọi là có cá tính." Tô Duy dùng tay túm túm móc treo, cười nói: "Còn về xuất xứ của nó thì đây là bí mật nghề nghiệp, xin lỗi không thể nói được."

Thẩm Ngọc Thư biết trước là Tô Duy sẽ không nói nên cũng không thật sự muốn biết, hất cằm ra hiệu cho cậu đi theo.

"Chuyện dụ răn ra khỏi hang này vẫn cần có anh hùng bản địa ra mặt, với kiểu của cậu thì chỉ sợ có đi hai tiếng nữa cũng không tới được mục tiêu đâu."

"Thật sự tệ vậy sao?"

"Chính là tệ thế đấy."

Bị hạ thấp không một chút nề nang, Tô Duy nhún vai.

"Chuyện này không thể trách tôi, dù sao thì ở thời hiện đại chúng tôi đều dùng di động... Ê, đợi tôi với!"

Nhìn Thẩm Ngọc Thư càng lúc càng bỏ xa, Tô Duy chẳng còn có thời gian than vãn, vội vàng cất sơ đồ đi, rảo bước đuổi theo.

Nhờ có dân bản địa là Thẩm Ngọc Thư dẫn đường, bọn họ chỉ tốn một nửa thời gian là đã tới được biệt thự của Tiền gia.

Đó là một tòa nhà hai tầng được quét vôi màu trắng ngà, nếu nói đây là biệt thự, chi bằng nói nó là một ngôi nhà xinh đẹp và nổi bật.

Biệt thự nằm ở vị trí gần cảng, nghe nói lúc trước Tiền gia xây nó để có thể thường xuyên kiểm tra được tình hình vận chuyển hàng hóa, hiện giờ vì thay

đổi trong công việc làm ăn nên gần như không dùng tới nữa, vì thế, đây trở thành nơi để Tiền Hách và đám bạn tụ tập.

Có điều đêm nay bên trong biệt thự rất yên tĩnh, Tô Duy dạo một vòng bên ngoài, rất nhanh đã tìm được chỗ thích hợp để nhảy vào.

Cậu đạp lên chỗ lồi ra trên tường mấy cái rồi bật lên, bám vào tường, xoay người định giúp Thẩm Ngọc Thư, không ngờ động tác của hắn cũng rất uyển chuyển nhẹ nhàng, gần như nhảy lên cùng một lúc với Tô Duy, ghé sát bên cạnh cậu, quan sát tình hình bên trong.

Tô Duy có chút chấn động, không kịp được phải quan sát Thẩm Ngọc Thư từ đầu đến chân. Thẩm Ngọc Thư vừa quan sát biệt thự vừa thấp giọng hỏi: "Có phải cậu cảm thấy tôi có tố chất làm trộm không?"

Tô Duy ra sức gật đầu.

"Đó là vì từ nhỏ tôi đã thích trèo cây leo tường, độ cao này không làm khó được tôi đâu."

"Leo cao rất đơn giản, có điều chúng ta phải ở chỗ này chờ đợi rất lâu, cậu chịu đựng được sao?"

"Không thành vấn đề."

Góc mà Tô Duy lựa chọn rất tốt, gần đó không có đèn đường, bên cạnh còn trồng mấy cây ngô đồng của Pháp, che khuất ánh trăng, cả hai núp trong bóng cây, chỉ cần không phát ra tiếng động thì rất khó bị phát hiện.

Hơn nữa từ chỗ này có thể nhìn được cửa sổ sát đất chỗ hành lang, tuy rằng đã kéo rèm nhưng nếu có ánh đèn thì vẫn lờ mờ nhìn được tình hình bên trong.

Thẩm Ngọc Thư tìm một chỗ bằng phẳng rạp người xuống, nhìn về phía biệt thự thăm dò, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, đến một chút âm thanh cũng không có, không biết là trong nhà không có ai, hay là có người nhưng đã đi nghỉ.

Hắn nhìn đồng hồ, cùng lúc đó Tô Duy cũng nhìn đồng hồ quả quýt của mình rồi lôi ống nhòm ra, điều chỉnh tiêu cự quan sát động tĩnh trong phòng.

"Cậu chuẩn bị đầy đủ thật đấy."

"Đúng vậy, cũng may nơi này không có camera giám sát, đỡ được không ít rắc rối."

"Không có gì cơ?"

"À, đó là từ địa phương của quê chúng tôi, ý nói nơi này không có gia đình tuần tra, thuận tiện cho chúng ta làm việc."

"Nếu đúng là Tiền Hách làm tất cả những việc này thì hẳn nhất định không dám gọi đám bảo tiêu của nhà tới hỗ trợ, cũng không dám báo cảnh sát, hẳn sẽ tự mình giải quyết vấn đề."

"Wow, to gan dũng cảm vậy sao?"

"..."

Thẩm Ngọc Thư không tìm được nghiêng nghiêng đầu, ngôn ngữ địa phương mà Tô Duy dùng để biểu đạt cảm xúc thường xuyên khiến hần cảm thấy khó hiểu.

"Hần học công phu, đối phó với mấy người thường không thành vấn đề."

Thẩm Ngọc Thư thậm chí đã tính đến chuyện sẽ ứng phó thế nào nếu đêm nay Tiền Hách thật sự có mặt tại biệt thự, có điều để không ảnh hưởng đến tâm trạng của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư không nói ra.

Tô Duy không chú ý tới sự thay đổi trên khuôn mặt của Thẩm Ngọc Thư, điều chỉnh ống nhòm, thuận miệng nói: "Đáng tiếc tôi không phải người thường, cậu cũng không phải."

Hai người bám trên gờ tường đợi chừng nửa tiếng, giờ Tý đã qua, Tô Duy vẫn bình chân như vại, hoàn toàn không có vẻ định ra tay, Thẩm Ngọc Thư cũng không giục cậu, cùng ở yên đấy chờ.

Cứ như vậy, lại nửa tiếng nữa trôi qua, biệt thự đột nhiên sáng đèn, qua tấm rèm, bọn họ thấy một bóng đen xuyên qua hành lang, đi vào một phòng nào đó, Tô Duy trong lòng phấn khích, thấp giọng nói: "Tên khốn đó đã vào tròng, tôi biết ngay là hần nhất định sẽ không chịu nổi mà!"

Bóng đen đó ở lại trong phòng chưa được bao lâu đã vội vàng đi ra, quay lại theo đường cũ, rất nhanh, ánh đèn tắt đi, bốn phía lại lần nữa chìm vào bóng đêm.

Chờ cho tất cả đã trở về yên lặng, Tô Duy đánh mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, hai người dùng miếng vải đen che mặt, từ trên tường nhảy xuống, nương theo ánh trăng, băng qua sân tới trước cửa sổ sát đất bên hành lang.

Đêm nay ánh trăng rất phối hợp với hành động của họ, trong lúc ra tay Tô Duy chẳng cần dùng đến thiết bị chiếu sáng, cậu rút từ trong ví ra sợi dây thép, cắm vào lỗ khóa, Thẩm Ngọc Thư ở bên cạnh nhìn, khi hẵn đếm tới giây thứ sáu, khóa bật mở, Tô Duy nhẹ nhàng kéo cửa ra, rón rén đi vào phía trong.

Thẩm Ngọc Thư theo sát đằng sau, hai người vào trong, lần theo hướng bóng đèn đã đi, cuối hành lang là cầu thang, bên chỗ góc ngoặt có một cánh cửa phòng.

Tô Duy nắm lấy tay cầm, chậm rãi đè xuống đến tận cuối cùng mới đẩy cửa ra, lại chậm chậm thả tay cầm về vị trí cũ.

Động tác của cậu rất cẩn thận, tất cả đều tiến hành trong trạng thái im lặng không một tiếng động, cho dù là Thẩm Ngọc Thư ở ngay bên cạnh cũng gần như không nghe được gì, hẵn không khỏi thầm phục sự bình tĩnh của Tô Duy.

Trong phòng không có cửa sổ, sau khi cả hai tiến vào, Thẩm Ngọc Thư theo ám hiệu của Tô Duy một lần nữa đóng cửa phòng lại, ngay sau đó một chùm sáng mảnh từ trong tay Tô Duy phát ra, đó là chiếc đèn pin bỏ túi dạng LED cậu mang theo trong phi vụ cuối cùng. Tại mảnh đất Thượng Hải ngày xưa này, nhanh như vậy đã phải dùng đến nó là điều cậu không ngờ tới.

Trong căn phòng tối mò bốn bên đều là tường này, chỉ một luồng sáng nhỏ cũng khiến không gian sáng bừng lên. Tô Duy dùng ngón tay che phía trước đèn pin, cố gắng giảm bớt ánh sáng phát ra ngoài, sau đó di chuyển đèn pin theo chiều kim đồng hồ.

Đèn pin bỏ túi nằm trong lòng bàn tay Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư không nhìn được toàn bộ, thấp giọng nói: "Ánh sáng thật là kỳ lạ."

Tô Duy nương theo ánh sáng quan sát bài trí trong phòng, thuận miệng đáp: "Đây là đồ vật mà người trong nghề trộm chúng tôi rất thích dùng, cậu chưa thấy bao giờ cũng là bình thường."

Nhờ có ánh sáng, họ nhận ra đây là thư phòng.

Bên cạnh cửa ra vào là một kệ sách áp tường, trên đó bày biện một số cổ vật và đồ bằng ngọc, ngoài ra còn có vài quyển sách về y học ứng dụng cùng một số vật phẩm thường dùng. Bức tường bên kia treo hai bức tranh thủy mặc, phía dưới tranh là một bàn trà bằng gỗ lim, trên đó có đầy đủ dụng cụ pha trà, phía góc tường còn có một cái lư hương nho nhỏ, bên cạnh bàn làm việc đặt một cái két sắt màu đồng.

Nhìn tổng thể thì căn phòng không có thứ đồ gì đặc biệt, do ánh sáng nên cũng rất khó có thể xác định những đồ ngọc trên kệ là thật hay giả.

Tô Duy bỏ qua chỗ đồ ngọc, ánh mắt dừng lại trên két sắt, ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư lại gần.

Nếu ở đây có giấu đồ quý thì khả năng cao nhất chính là ở trong chiếc két sắt kia.

Tô Duy khom người xuống, dùng miệng ngậm lấy thân đèn pin, kiểm tra kết sắt.

Nó không phải dạng kết sắt có ổ khóa mật mã mà chỉ là ổ khóa bình thường, đối với Tô Duy mà nói thì mở loại khóa này thật quá nhẹ nhàng, cậu lôi sợi dây thép vụn năng ra, cắm vào mắt ổ khóa, lắc qua lắc lại vài cái, cạch một tiếng, ổ khóa đã mở ra.

Chỉ trong những lúc thế này cậu mới cảm thấy rằng, quay ngược về chín mươi năm trước cũng không phải là không có gì tiện ích.

Tô Duy mở cửa kết sắt ra, rọi đèn vào trong, phía trong kết sắt có hai tầng, chỉ đáng tiếc là không có thứ gì trong đó.

Cậu quay đầu sang nhìn Thẩm Ngọc Thư, vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, giống như kết quả này đã sớm nằm trong dự tính của hắn.

Tô Duy nhướng mày nhìn Thẩm Ngọc Thư, đang định nói kế hoạch tiếp theo thì một tiếng ầm vang lên, cửa phòng đột nhiên bị đập tung, có người đứng ở đó, hét lớn: "Không được nhúc nhích!"

Nường theo ánh đèn, cả hai nhìn thấy khẩu súng trong tay đối phương, Tô Duy đang định đứng dậy thì tiếng súng vang lên, viên đạn sượt qua người cậu găm vào bức tường đối diện, gã đàn ông quát: "Nhìn cho rõ đi, trong tay ta là súng thật, có thể cướp cò bất cứ lúc nào đấy."

Hắn đứng ngược sáng, không nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng nghe giọng nói thì có thể đoán được hắn chính là Tiền Hách, Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc

Thư giơ hai tay lên, cậu cũng làm động tác tương tự, thân thủ có nhanh đến thế nào cũng không thể so với tốc độ viên đạn, cứ đầu hàng trước rồi tính.

Dễ dàng bắt được cả hai như vậy, Tiên Hách rất đắc ý, một tay cầm súng, một tay khác bật công tắc đèn, tiến vào.

Cũng như thường ngày, Tiên Hách mặc đồ Tây, tóc vuốt keo dày cộp, dưới ánh đèn lại càng bóng loáng, vừa nhìn qua đã thấy đầy vẻ thư sinh lừa đảo, có điều khẩu súng trên tay hẳn thì lại là hàng thật.

"Ngờ vực cả nửa ngày, ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là Thẩm thiếu gia."

Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, hai người bọn họ đều che mặt, cậu rất ngạc nhiên Tiên Hách làm thế nào mà nhận ra hẳn.

"Chiều cao."

Khóe miệng Tiên Hách hơi nhếch lên, bộ dạng tự đắc giống hệt kẻ xấu sau khi đã thực hiện được quỷ kế, tốt bụng giải thích cho Tô Duy.

"Trong số những người ta biết, người cao như vậy chỉ có một mình Thẩm Ngọc Thư. À, người cũng miễn cưỡng được tính là một."

Cái gì là miễn cưỡng tính là một?

Tô Duy có chút không phục, kéo miếng vải đen trên mặt xuống, quay đầu nhìn xem chiều cao của mình và Thẩm Ngọc Thư hơn kém bao nhiêu.

Thẩm Ngọc Thư cũng gỡ khăn bịt mặt xuống, bình tĩnh nói với Tiền Hách: "Anh thông minh hơn so với tôi nghĩ đấy."

"Khổng Tử đã dạy rằng không được trông mặt mà bắt hình dong, mọi người nhìn vẻ ngoài của ta đều cho rằng ta ngoài cái mã ra thì bên trong là vô dụng, kỳ thực ta thông minh hơn các người nhiều."

Người suy nghĩ nhiều quá rồi, ăn mặc như người thì căn bản là bên ngoài rách mà bên trong cũng nát, Tô Duy lẩm bẩm trong miệng.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Thế nên ngay từ đầu anh đã nhìn thấu kế rung cây dọa khỉ của chúng tôi, nhưng lại làm ra vẻ trúng kế, cố ý sau giờ Tý tới thư phòng một chuyến, dụ chúng tôi vào tròng?"

"Không tồi, vừa rồi ta đã gọi điện báo cho phòng tuần bộ, bọn họ sẽ nhanh chóng tới đây, chỉ bằng tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp và trộm cắp tài sản cũng đủ để phán các người ngồi tù mấy năm rồi."

"Chính anh mới là kẻ thông minh bị thông minh hại, chúng tôi vốn dĩ không biết Quan Âm ở nơi nào, giờ thì anh đã nói cho chúng tôi biết rồi."

Tiền Hách nhướng mày, như thể đang nói không thể nào.

Thẩm Ngọc Thư đưa tay chỉ lên giá sách bên cạnh hắn, trên đó đặt vài món đồ trang trí cùng mấy quyển sách, ngoài ra còn có một hòm thuốc tùy thân của bác sĩ khi khám bệnh bên ngoài.

"Vừa rồi khi tôi kiểm tra căn phòng này, trên giá không có hòm thuốc, hiển nhiên là vừa rồi khi xông vào, anh đã lén đặt nó lên. Tại sao anh phải vác hòm thuốc theo khi đi bắt trộm? Đó là bởi vì Quan Âm được giấu bên trong, anh không mang theo mình thì sợ người khác lấy mất."

"Vớ vẩn!"

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, Tô Duy cũng chú ý tới cái sự tồn tại của cái hòm thuốc, cậu gật gật đầu, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Giọng nói đột ngột to lên, cơ mặt hai bên giật giật, ánh mắt đảo liên tục... Tất cả những phản ứng đó đều chứng minh rằng hãn nói dối, Quan Âm nhất định ở bên trong hòm."

"Đúng vậy, vào đêm Phó Sơn cùng Trần Nhã Vân chạy trốn, hãn đem theo chính cái hòm thuốc này đi gặp Phó Sơn, sau khi giết Phó Sơn, hãn đem tượng Quan Âm giấu vào trong hòm thuốc rồi đi. Hãn là bác sĩ, đêm khuya phải ra ngoài khám bệnh là chuyện bình thường, cho dù có người nhìn thấy cũng sẽ không để ý. Từ độ cao của cái hòm thuốc, tôi đoán bên trong nó nhất định có ngăn phụ, và tượng Quan Âm được đặt trong ngăn phụ đó."

"Ha ha, vậy chúng ta kiểm tra hòm thuốc một cái là biết cậu phán đoán có đúng hay không thôi mà."

Nghe cả hai nói chuyện như không có người đứng cạnh, vẻ mặt Tiền Hách trở nên vô cùng khó coi, Tô Duy bước tới định cầm lấy hòm thuốc, hãn lập tức hướng nòng súng về phía cậu.

Tô Duy sớm có phòng bị, ngay lập tức lăn người né tránh, Tiền Hách không đợi cậu đứng lên, lại nổ tiếp một phát súng nữa, cười lạnh: "Vốn dĩ chỉ định nhốt các người trong tù mấy năm, là các người tự tìm cái chết!"

Tô Duy tiếp tục tránh né, viên đạn bắn vào đồ trang trí bằng ngọc, không ngừng phát ra tiếng đổ vỡ.

Một cái tách trà bay về phía đầu Tiền Hách, do Thẩm Ngọc Thư phát hiện tình huống nguy cấp, nhằm vào hãn mà tấn công,

Tiền Hách thân thủ không tồi, kịp thời nghiêng đầu tránh được, có điều họng sung mất đi chính xác, một viên đạn trong số đó bắn trúng cây đèn, cả căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Tô Duy tắt đèn pin đi, ném nó ra phía ngoài, tiếng loảng xoảng vang lên, Tiền Hách lập tức hướng về phía đó nổ súng, khi hãn bắn tới phát thứ hai, nòng súng vang lên tiếng lạch cạch, súng đã hết đạn Thẩm Ngọc Thư nhân cơ hội này vọt qua, vung một chân lên hướng về phía Tiền Hách, Tiền Hách cũng không chịu thua, lắc mình tránh đi rồi tung quyền tấn công.

Hai người đấm đá một hồi, chiêu thức tung ra đều vô cùng sắc bén, đủ nghe trong bóng đêm không ngừng vang lên tiếng cốc chén và đồ ngọc đổ vỡ. Chẳng bao lâu sau, cả thư phòng biến thành một bãi hỗn độn.

Thừa dịp bọn họ đấu đá, Tô Duy chạy qua tóm lấy hòm thuốc, nếu Thẩm Ngọc Thư phán đoán không lầm, tượng Quan Âm bằng ngọc chắc chắn được giấu trong đó. Đây là thứ đáng giá năm ngàn đồng bạc Âu, cần phải bảo vệ kỹ.

Cậu đem cái hòm đặt ở vị trí an toàn trong phòng, lại nhanh chóng móc từ trong ba lô ra một cặp kính hồng ngoại, đây cũng là một trong những đạo cụ cậu hay dùng nhất. Đêm nay nếu không vì phải cùng hợp tác với Thẩm Ngọc Thư, cậu đã lấy ra đeo từ sớm.

Tô Duy đeo xong kính quay ra thì vẫn thấy hai người kia còn đang vật lộn kịch liệt, đa số đồ ngọc trong phòng đã bị rơi vỡ thành những mảnh nhỏ, một chân của cái bàn trà bằng gỗ lim cũng đã bị đá gãy. Nhìn thấy cảnh này, Tô Duy không kìm được làm dấu chữ thập trên ngực: Hy vọng mấy thứ này không phải là hàng thật, nếu không thì năm ngàn đồng bạc Âu cũng chẳng đủ để đền, Amen.

Trong lúc Tô Duy cầu nguyện, bên kia vật lộn càng kịch liệt, súng lục trong lúc đánh nhau đã bị văng trên mặt đất, Tiền Hách mấy lần muốn nhặt, đều bị Thẩm Ngọc Thư ngăn cản.

Hai người sắp dồn nhau tới góc tường, Tiền Hách dùng chân móc cái lư hương hất về phía Thẩm Ngọc Thư, lập tức tro hương tung ra bốn phía, Thẩm Ngọc Thư không thể không nhắm mắt lại, lấy tay che miệng và mũi lùi ra phía sau.

Tiền Hách nhân cơ hội nhặt khẩu súng lên, móc băng đạn dự phòng ra nạp vào, hướng nòng súng vào Thẩm Ngọc Thư.

"Cẩn thận!"

Trong lúc nguy cấp, Tô Duy không kịp nghĩ nhiều, tung người qua ôm lấy Thẩm Ngọc Thư, lộn nhào một vòng ra sau bàn làm việc, cùng lúc đó, tiếng súng vang lên, cũng may cái bàn chắc chắn đã giúp bọn họ chặn viên đạn lại.

"Nhắm mắt lại, nín thở!"

Tô Duy khẽ hạ lệnh cho Thẩm Ngọc Thư, lại nhanh chóng móc từ trong ba lô ra một quả lựu đạn phát sáng, giật chốt ném ra ngoài.

Giây tiếp theo, cả căn phòng lập tức sáng như ban ngày, giống hệt như pháo hoa cỡ lớn phát nổ.

Tiền Hách không kịp phòng bị, cuống quýt che mắt lùi lại phía sau, Tô Duy không cho hắn cơ hội chạy trốn, xông tới. Đầu tiên là một chân đá văng khẩu súng lục, tiếp là vung quyền đấm mạnh vào cằm của hắn.

Tiền Hách mất đi khả năng phản kích, mặc cho Tô Duy đấm đá, cuối cùng bị đạp một phát vào bụng, ôm bụng quỳ rạp xuống đất, Tô Duy túm lấy tay hắn vặn ra phía sau, thành công khống chế Tiền Hách.

Tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, thị giác Tiền Hách tạm thời mất đi khả năng bình thường, miệng mũi lại hít vào quá nhiều tro, liên tục ho khan, chỉ có thể ú ớ kêu lên: "Tha mạng tha mạng!"

"Câm miệng! Nếu không sẽ chỉ làm ta càng muốn đánh ngươi!"

Tô Duy đạp cho hắn một cái, lại hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cậu sao rồi?"

"Không sao." Thẩm Ngọc Thư bịt kín miệng mũi bằng cái khăn đen, hỏi: "Tôi có thể mở mắt chưa?"

"Tốt nhất đừng mở vội, chờ một chút."

Tiền Hách đã mất năng lực phản kháng, Tô Duy bỏ hẳn ở đó, chạy về phía hành lang, mở tung tất cả cửa sổ ra.

Gió đêm ủa tới, không gian tràn ngập bột ma-giê được không khí trong lành thổi vào, khói bụi tiêu đi rất nhanh, Tiền Hách miễn cưỡng có thể nhìn được xung quanh, có điều trong khoang mũi và miệng vẫn còn đầy thứ vật chất gây kích ứng, khiến hẳn không ngừng ho khan.

Tô Duy nhân dịp hỗn loạn đem kính hồng ngoại cất đi, khi Thẩm Ngọc Thư mở mắt thì cậu đã trở về bộ dạng lúc đầu.

Tuy trong không khí vẫn còn bụi tro nhưng đã không ảnh hưởng tới việc nói và nhìn nữa, Thẩm Ngọc Thư lại gần Tô Duy, nhíu mày hỏi: "Vừa rồi cậu dùng thứ gì thế?"

"Bí mật nghiệp vụ, xin lỗi không thể nói được."

Thẩm Ngọc Thư còn muốn hỏi tiếp, Tô Duy đưa tay chỉ vào tên tù binh đang quỳ rạp trên mặt đất.

"Cảnh sát... À không, tuần bộ sắp tới rồi, trước tiên chúng ta phải giải quyết thứ phiền toái này rồi nói chuyện sau."

Dưới sự hướng dẫn của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư đem cái hòm thuốc tới, bỏ đồng dược phẩm trong đó ra, tìm thấy tấm ván gỗ phía dưới, đang bỏ tấm ván gỗ ra thì Tiền Hách đột nhiên kêu lên.

"Đừng động vào nó! Đừng động vào!"

Tô Duy đập cho hấn một đập.

"Chỗ này đến lượt người nói chuyện khi nào thế?"

"Đêm nay là đêm trăng tròn, nhìn trộm Viên Nguyệt Quan Âm sẽ bị nguyên rủa!"

Đây là lời cảnh cáo, cũng là lời thú tội, chứng minh Quan Âm đúng là ở trong hòm thuốc, bản thân Tiền Hách sợ chết, nên không thể không phun ra sự thật.

Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu có sợ bị nguyên rủa không?"

"Tôi là người theo chủ nghĩa duy vật, không tin có thần thánh cũng như lời nguyên."

"Nếu cậu không tin có nguyên rủa, vậy thì cũng không thể tin những lời đồn đại rằng Quan Âm có thể chữa bệnh và kéo dài tuổi thọ kia."

"Tôi đương nhiên không tin, nếu tin Quan Âm có thể chữa bệnh, vậy tôi còn học y làm gì? Còn cậu thì sao?"

"Tôi tin tưởng vào vận may của mình, cho dù có lời nguyên thật thì cũng không ảnh hưởng gì tới tôi."

Tô Duy đắc chí nói xong, giơ tay ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư lấy tấm ván gỗ ra, pho tượng Quan Âm thần bí xuất hiện trước mắt hai người.

Thẩm Ngọc Thư hai tay ôm lấy đế tượng, cẩn thận mang nó ra.

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào, rọi lên người Quan Âm Đại Sĩ, Quan Âm mặt mỉm cười, trong tay nâng một vầng trăng tròn, minh nguyệt rực rỡ, vô hình chung khiến cảm xúc của Thẩm Ngọc Thư cũng bị ảnh hưởng, tất cả những lo âu nóng nảy dường như biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là sự tĩnh lặng. Nhất là khi nhìn chăm chú vào Quan Âm, Thẩm Ngọc Thư có cảm giác này.

Thấy phản ứng của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy cũng ghé lại gần cùng quan sát bức tượng, rất nhanh sau đó cậu đã "í" lên một tiếng, chạy đi tìm cái đèn pin bỏ túi, soi lên người tượng ngọc, càng xem xét vẻ mặt càng kỳ quái.

"Mau đem nó giấu đi, nếu không chúng ta đều sẽ bị nguyên rủa, các người điên rồi! Các người đều là kẻ điên!"

Lờ đi tiếng hét thất thanh của Tiền Hách, Thẩm Ngọc Thư hỏi Tô Duy: "Là đồ giả sao?"

"Không phải, chỉ là nó không quý báu như trong truyền thuyết."

"Nhưng lại có kẻ vì món đồ không quý báu này mà nỡ trộm đồ giết người."

"Đúng vậy, ví dụ như vị huynh đài trước mặt chúng ta đây."

"Các người dựa vào cái gì mà nói những chuyện đó là do ta làm?"

Tro bụi đã tản đi, Tiền Hách cũng dần định thần lại, nghe cả hai đối thoại, hấn gào lên: "Ta bị hãm hại, ta không biết Trần gia đặt Quan Âm ở chỗ nào, sao có thể đánh cắp nó được? Nhất định là Trần Thiệp làm, để hãm hại ta, còn đem Quan Âm giấu vào hòm thuốc của ta!"

"Đúng là người không biết Trần gia đặt Quan Âm ở chỗ nào, người cũng không cần biết, người chỉ cần lợi dụng Phó Sơn lừa gạt chiếm được tín nhiệm của Trần Nhã Vân, lấy Quan Âm ra là xong."

"Sau khi có được Quan Âm người đã giết Phó Sơn, Triệu Tiểu Tứ phát hiện bí mật của người và Phó Sơn, đòi tổng tiền, nên cũng bị người giết chết. Cũng với lý lẽ đó, người lại giết Phương Bình, ngoài việc để diệt khẩu thì cũng làm cho sự tồn tại của Viên Nguyệt Quan Âm càng thêm phần thần bí, nâng cao giá trị của nó, tiện cho người bán đi sau này. Thế nên ngược lại hoàn toàn với lời người nói, không phải Trần Thiệp vu oan hãm hại người, mà là người vu oan hãm hại Trần Thiệp."

"Đùa gì thế? Ta cùng Trần Thiệp không thù không oán, vì sao lại phải hãm hại hấn?"

"Bởi vì Trần Thế Nguyên rất tín nhiệm Trần Thiệp, rất có khả năng sẽ đem gia nghiệp giao cho anh ta. Người không được trọng dụng ở Tiền gia, liền nghĩ đến lợi dụng việc kết hôn với họ hàng để nuốt gọn gia sản của Trần gia. Cho nên Viên Nguyệt Quan Âm chỉ là nước cờ đầu tiên, mục đích lớn hơn nữa của người là muốn mượn cơ hội này đã kích Trần gia, lợi dụng Trần gia bên trong hỗn loạn mà chiếm cả người lẫn của. Vì vậy đối với người mà nói, Trần Thiệp chính là cái gai trong mắt, nhất định phải diệt trừ."

"Chúng cứ đâu? Người có gì chứng minh là ta hãm hại Trần Thiệp?"

"Lọ thuốc hít."

"Hả?"

"Hôm đó chúng ta tới gặp Trần Thế Nguyên, người cũng đi, còn tìm cơ gây chuyện, thừa dịp hỗn loạn, người trộm lấy lọ thuốc hít của Trần Thiệp, khi đó chúng ta còn chưa biết đến một đầu mối khác là Phương Bình, điều này chứng minh không phải là người phát hiện ra Phương Bình bị theo dõi nên mới giết hẳn, mà là ngay từ đầu đã muốn khử hẳn, rồi lợi dụng lọ thuốc giả họa cho Trần Thiệp."

"Nhưng người tính không bằng trời tính, khi người đánh lén Tô Duy đã làm rơi lọ thuốc, làm cho thuốc hít bên trong dính lên người cậu ấy, chỉ cần chúng ta đem hai loại thuốc này đi làm hóa nghiệm để đối chiếu là sẽ biết trước khi Phương Bình bị giết thì lọ thuốc hít của Trần Thiệp đã bị lấy cắp. Hơn nữa thời điểm người đánh lén Tô Duy, Trần Thiệp còn ở hiệu thuốc Trần gia, đồng thời còn nhận được tờ giấy Phương Bình hẹn ra gặp mặt, điểm này rất nhiều người có thể làm chứng, cho nên người đánh lén không thể là cậu ta."

Một bài giải thích rành rọt, Tiền Hách á khẩu không nói được lời nào, một lúc lâu sau, hẳn bỗng nhiên kêu lên: "Cho dù Trần Thiệp không phải hung thủ, những điều đó cũng không thể chứng minh hung thủ chính là ta, nói ta đã giết người, người có chứng cứ sao?"

"Nói chắc chắn như vậy, xem ra người đã đem tất cả bằng chứng tiêu hủy, chắc chắn rằng chúng ta không tìm được tội chứng của người, chỉ tiếc có câu

nói rất đúng: Lưỡi trời tuy thưa nhưng khó lọt."

Tiền Hách trừng mắt nhìn Thẩm Ngọc Thư, hiển nhiên là nghĩ không ra mình đã bị lộ ở chỗ nào, Tô Duy cũng rất hiếu kì, dời ánh mắt từ bức tượng Quan Âm sang người Thẩm Ngọc Thư.

"Chính là nó."

Thẩm Ngọc Thư rút từ trong ví ra tờ biên lai của khách sạn Khải Hoàn Môn, giơ ra trước mặt Tiền Hách, hăn vẫn không hiểu.

"Cái này thì có vấn đề gì?"

"Phương Bình chịu sự sai khiến của người, đầu tiên dùng giấy hện Trần Thiệp ra, lại tìm cơ cãi nhau với Trần Thiệp, cố ý để người khác nhìn thấy, người đồng ý trả tiền cho hăn sau khi việc đã thành, lại nhân lúc hăn không lưu ý, làm cho hăn ngất đi rồi tiêm kali clorid vào người khiến hăn tử vong."

"Sau khi bố trí xong hiện trường, người lấy khăn tay hoặc miếng vải gì đó bọc ống tiêm và kim lại, nhét vào trong túi, vội vàng quay lại khách sạn Khải Hoàn Môn, định bụng xử lý sau tiệc rượu. Khi tính tiền người lấy biên lai, thuận tay nhét vào túi có ống tiêm, sau đó người đem ống tiêm, khăn tay, thậm chí cả áo khoác ngoài đi tiêu hủy, chỉ riêng biên lai là không. Hai mươi đồng bạc Âu đổi với người mà nói không phải là con số nhỏ, người phải đem nó về phòng mạch mới có thể được thanh toán."

Nghe Thẩm Ngọc Thư tường thuật, sắc mặt Tiền Hách càng ngày càng tái, cuối cùng cả người đổ gục thành một đống.

Thẩm Ngọc Thư hờ hững nhìn phản ứng của hắn, lại nói: "Biên lai cùng ống tiêm đặt cạnh nhau, trên đó đã dính kali clorid và sợi tế bào của nạn nhân, ngoại trừ người ra, không ai có thể làm được điều này. Đây chính là chứng cứ rõ nhất."

Tiền Hách chỉ biết run rẩy, không nói lên được câu nào, Tô Duy nhìn phản ứng của hắn, bỗng nhiên nhớ tới phát ngôn kinh điển của Miranda trong luật pháp Mỹ.

Cậu bước tới, nói với Tiền Hách: "Người có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả những gì người nói đều sẽ thành chứng cứ trước tòa."

Tiền Hách hoàn toàn rơi vào trạng thái sợ hãi khi âm mưu bị vạch trần, căn bản không nghe thấy Tô Duy nói gì, ngược lại là Thẩm Ngọc Thư chú ý tới, hỏi: "Nói vậy là có ý gì?"

"Không có gì, chẳng qua là thường ngày thấy người ta nói, cảm thấy rất oai nên vẫn luôn mong có cơ hội được nói một lần, bây giờ rốt cuộc cũng được nói ra rồi, cậu cứ làm ngơ đi là được."

Tô Duy hất tay ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư cứ tiếp tục.

Có điều những gì cần nói đều đã nói xong, nhìn Tiền Hách đang run như sàng cát, Thẩm Ngọc Thư thở dài: "Người tính bao nhiêu như vậy, tưởng đoạt được gia tài bạc tỉ, không ngờ lại thua bởi một điều nhỏ nhặt, người có thấy mình làm người thất bại lắm không?"

"Hai mươi đồng bạc Âu cũng không phải là một khoản nhỏ, cái này chỉ có thể minh chứng cho câu nói: Trên đời này vũ khí nguy hiểm nhất chính là sự

ngu xuân."

Lời của Tô Duy đã đả kích nghiêm trọng Tiền Hách, hấn dường như thấy trước được vận mệnh của mình, phát ra một tràng âm thanh nước nở, cuối cùng vật trên mặt đất như một vũng bùn.

Bên ngoài thấp thoáng ánh sáng, tiếng còi xe xuyên qua màn đêm yên tĩnh truyền tới, Thâm Ngọc Thư đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói: "Có lẽ lời nguyên của Quan Âm thật sự linh nghiệm, ít nhất đối với những kẻ phạm tội."

Bị hấn thu hút, Tô Duy cũng không kìm được nhìn ra ngoài, thấp giọng lầm bầm: "Tôi chỉ biết là, cho dù ở thời đại nào thì tính chất của cảnh sát mãi mãi không bao giờ thay đổi, bọn họ nhất định sẽ đợi đến lúc mọi chuyện giải quyết xong xuôi rồi mới chịu xuất hiện."

Chương 10: Chân tướng đằng sau chân tướng

"Đây là phần của cậu, hợp tác vui vẻ nhé."

Thâm Ngọc Thư nhận lấy, Tô Duy lại nói: "Tôi đi tìm tên nhãi phóng viên kia, đem mấy cuộn phim còn lại về. Hẹn gặp lại nhé."

Cậu vẫy tay với Thâm Ngọc Thư, sau đó nhét hai tay vào túi áo, xoay người rồi đi, đi được hai bước, lại quay đầu nói thêm vào: "À đúng rồi, tôi nói hẹn gặp lại là chúng ta sẽ còn gặp lại đấy."

Cái tên này lại tự mình đa tình rồi.

Hắn chẳng lưu luyến gì một tên trộm, ngược lại, hắn rất hy vọng cái "hẹn gặp lại" này là "hẹn không bao giờ gặp lại".

Dưới sự hợp tác của Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, vụ án lời nguyền giết người của Quan Âm đã thuận lợi khép lại, Trần Nhã Vân và Trần Thiệp vô tội được phóng thích, Tiên Hách bị bắt giam, chờ bị thẩm vấn khởi tố, bức tượng Quan Âm bằng ngọc cũng được trao trả cho Trần gia.

Sau một loạt phong ba, thần lực của Viên Nguyệt Quan Âm bị dồn thối lên tới mức vô cùng kì diệu, mỗi ngày đều có vô số phóng viên tìm tới Trần gia xin được chụp ảnh đưa tin, dân chúng thì càng không cần phải nói, thái độ của những kẻ đã từng tránh Trần gia như tránh tà thì quay ngoắt một trăm tám mươi độ, xoay ra sôi nổi tán dương sự thần kỳ của dược ngọc Quan Âm, người tới xin thuốc và cầu phù hộ lại càng liên miên không dứt.

So với tình trạng tiêu điều mấy hôm trước, hiệu thuốc Trần gia bây giờ làm ăn vô cùng thịnh vượng, mấy người chạy việc ở đó làm không xuể, không thể không kéo nhân sự từ mấy chi nhánh về hỗ trợ. Chính vì vậy, khi Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy đi tới Trần gia để lĩnh tiền thù lao thì không còn bị bọn họ chiêm ngưỡng chỉ trở như lần trước nữa.

Về phần Trần Thế Nguyên, ông ta đã quét sạch trạng thái suy sụp buồn bực, mặc trên người một chiếc trường bào cách tân, tinh thần sáng khoái, đến tiếng nói cũng sang sảng hơn nhiều.

Trần Thế Nguyên cầm trong tay lọ thuốc hít giống như lần trước, cùng trò chuyện vui vẻ với một vị khách làm ăn, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy tiến vào thì rất nhiệt tình bước lên đón, nói lời cảm tạ với cả hai rồi dẫn họ sang căn phòng bên cạnh nói chuyện.

Nội dung nói chuyện không có gì ngoài cảm ơn và lôi kéo tình cảm, tiếp đó Trần Thế Nguyên cho quản gia đem tiền thù lao lên.

Thẩm Ngọc Thư thấy Trần phủ khách khứa rất đông bèn không quấy rầy lâu nữa, đứng dậy cáo từ, Trần Thế Nguyên cũng không giữ lại, chỉ nói gần đây bận giải quyết một số vấn đề làm ăn, chờ ổn định xong nhất định sẽ bày tiệc rượu để nói lời cảm ơn.

Hai người ra khỏi Trần phủ, Tô Duy cầm tờ chi phiếu vừa mới nhận, cẩn thận xem xét dưới ánh mặt trời, lại dùng ngón tay phỉ phỉ tờ giấy, thở dài: "Hóa ra chi phiếu thời Dân Quốc trông như thế này, món tiền đầu tiên kiếm được ở đây, cảm giác như được quay về lúc mới ra nghề."

Thẩm Ngọc Thư không chú ý tới lời cảm thán của cậu, ngẩng đầu nhìn về phía hiệu thuốc Trần gia, trước cửa hiệu thuốc người ra người vào tấp nập, nối tiếp nhau không dứt, mấy người chạy việc đang phải vội vàng xếp chỗ cho khách, nhìn còn náo nhiệt hơn cả dịp Tết.

Hắn bước qua, thấy cửa chính hiệu thuốc mở rộng, mùi thuốc lượn lờ phảng phất. Nhìn theo ánh mắt mọi người, hắn trông thấy giữa tiệm bày một cái bàn, trên đó là tượng Viên Nguyệt Quan Âm được đặt trong một cái hộp trong suốt, bên cạnh còn có lư/bát để mọi người có thể dâng hương cầu phúc.

Hai hôm trước Thẩm Ngọc Thư có đọc báo, Trần gia để báo đáp mọi người, đặc biệt tổ chức buổi lễ long trọng, mỗi ngày thỉnh Quan Âm ra ngoài hai tiếng, để những người tới chiêm ngưỡng được nhờ Quan Âm ban phúc, diệt trừ bệnh tật, kéo dài tuổi thọ.

Cơ hội hiếm có nên rất nhiều khách vì ngưỡng mộ mà từ xa đến bái thần, hai ngày nay khách khứa không ngừng, đến nỗi sắp giẫm bằng luôn ngạch cửa.

"Xem ra trong vụ này, người thắng lớn nhất chính là Trần Thế Nguyên." Tô Duy khoác hai tay trước ngực, nhìn quang cảnh trước mắt cảm thán.

Thẩm Ngọc Thư trong lòng hơi chấn động.

Để tránh việc Quan Âm lại lần nữa bị trộm mất, Trần gia ngoài việc mời bảo tiêu để bảo vệ tượng thần ra thì còn đặc biệt mời người của phòng tuần bộ định kỳ tới tuần tra.

Đương nhiên, trong số khách khứa cũng không thiếu những người tới xem náo nhiệt, còn cả phóng viên tới phỏng vấn, ngay cạnh đây là một cậu phóng viên trẻ tuổi mặc áo gi lê đầu đội mũ lưỡi trai lên tiếng hỏi: "Giương to thanh thế như vậy không sợ Quan Âm lại bị trộm sao?"

"Không sợ, chỗ này đâu đâu cũng là bảo tiêu và tuần bộ mặc thường phục, cho dù có là thần trộm thì cũng khó mà trộm được đúng không?"

Nghe xong lời giải đáp của một người nhiều chuyện, Tô Duy bật cười thành tiếng, cậu cất tờ chi phiếu đi, nhỏ giọng nói: "Nếu không phải vừa cầm tiền của người ta, chỉ bằng những lời này, tôi cũng phải trộm cho bõ."

Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu, nhíu mày.

Cái tên này thật chả biết đùa gì cả.

Tô Duy đành phải nói: "Tôi chỉ là thuận miệng nói chơi mà thôi, cậu đừng có tưởng thật, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, huống chi là Tô Thập Lục tôi."

"Bức tượng Quan Âm này là thật sao?"

Tô Duy nhướn mày, Thẩm Ngọc Thư ghé sát tai cậu, thấp giọng nói: "Ý tôi hỏi là đó có phải là bức tượng chúng ta tìm được đêm đó không?"

"Không sai, chính là nó."

"Vậy thì thật là kỳ lạ."

Thẩm Ngọc Thư lẩm bẩm, Tô Duy lôi hẳn vào một góc vắng, cười nói: "Không có gì kỳ lạ hết, cậu có chú ý tới cái hộp thủy tinh tròn bên ngoài Quan Âm không? Thực ra nó có kết nối với thiết bị cảnh báo đấy, nếu có người muốn trộm Quan Âm, nhất định phải tháo nó ra trước, đến lúc đó thiết bị cảnh báo sẽ được khởi động, cho nên cơ bản không cần lo lắng sẽ bị trộm."

"Đến cậu cũng không trộm được sao?"

"Tôi đương nhiên là ngoại lệ, tôi có cách của tôi, có điều cái này thuộc về..."

"Bí mật nghề nghiệp, xin lỗi không thể nói ra?"

"Yes!"

Tô Duy búng tay cái chóc, tỏ ý Thẩm Ngọc Thư nói đúng rồi quay đầu đánh giá cửa hàng, nói: "Có điều loại thiết bị cảnh báo này rất đắt, có chút không tương xứng."

"Cái gì không tương xứng?"

"Chính là cái giá bỏ ra không đáng, ví dụ cậu có một món đồ trị giá mười vạn, cậu sẽ bỏ ra chi phí một vạn để bảo vệ nó, nhưng cậu sẽ bỏ ra mười vạn chỉ để bảo vệ một thứ có giá một vạn sao?"

"Ý cậu nói là bức tượng Quan Âm kia không đáng giá?"

"Có đáng giá hay không thì phải xem vị trí của nó trong lòng chủ sở hữu, có điều xét về giá trị của bản thân cổ vật, nó cùng lắm cũng chỉ là đồ mô phỏng từ đời Thanh chứ đừng nói đến là báu vật mà Dực Vương Tôn Tư Mạc sưu tập."

"Cậu chắc chắn?"

"Đương nhiên, cậu biết đấy, để làm một thần trộm đạt tiêu chuẩn, ít nhất phải có khả năng thưởng thức và giám định đồ cổ."

Nghe cậu nói xong, Thẩm Ngọc Thư một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Tô Duy vỗ vỗ vai hân, nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, những chuyện tin ngưỡng như thế này rất khó nói, chỉ cần mọi người tin rằng Viên Nguyệt Quan Âm có thể chữa bệnh thì giá trị của nó là vô cùng, không phải là giá trị cổ vật, mà là giá trị y học... Đừng lượn lờ ở chỗ này nữa, chúng ta mang chi phiếu đi đổi đi, mỗi người một nửa là có thể hưởng thụ rất lâu rồi..."

"Giá trị y học..."

"Cậu nói gì thế?"

"Ý tôi là..."

Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư sáng lên, nghĩ tới khả năng nào đó, có điều không đợi hân mở miệng, phía sau đột ngột vang lên giọng nói làm gián đoạn cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Thẩm thiếu gia, chào anh."

Hai người quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Trần Nhã Vân.

Trần Nhã Vân hôm nay ăn mặc trang điểm rất nhẹ nhàng tươi sáng, mái tóc được cuốn xoắn nhẹ buộc cao, đáp hờ trên một bên vai, thân trên mặc một chiếc sơ mi ren màu trắng, phía dưới là một chiếc váy dài xếp ly, hơn nữa còn dặm chút phấn son, nhìn lại càng xinh đẹp.

Không chỉ xinh đẹp, Trần Nhã Vân hôm nay khiến mọi người có cảm giác tràn đầy tinh thần, xem ra sau khi rửa sạch oan khuất, trở về với cuộc sống

giàu có yên bình thường ngày, cô đã sắp quên hết những chuyện không vui vừa rồi.

Có điều đối diện với một cô gái xinh đẹp như vậy, Thẩm Ngọc Thư cũng không có phản ứng gì mấy, chỉ lãnh đạm gật đầu đáp: "Chào tiểu thư."

Thái độ này khiến Tô Duy không đành lòng, để giúp cô gái đỡ xấu hổ, cậu giơ tay lên, nhiệt tình chào hỏi.

"Xin chào, Trần tiểu thư, cô hôm nay trang điểm đẹp quá, là đang muốn đi đâu sao?"

"Cám ơn."

Trần Nhã Vân lịch sự đáp lại, rồi nhìn chăm chú vào Thẩm Ngọc Thư, nói: "Thực ra tôi muốn nói lời cảm tạ với Thẩm thiếu gia. Nghe cha tôi nói, lần này tôi cùng Trần Thiệp có thể thuận lợi rửa sạch oan khuất, tất cả đều là công lao của Thẩm thiếu gia, vừa rồi tôi nghe được tin anh tới nên vội vàng chạy đến đây, không biết Thẩm thiếu gia có thời gian cho phép tôi mời anh cùng dùng bữa không?"

Nói tới đây, giọng của Trần Nhã Vân nhỏ đi, gương mặt ửng hồng, nếu đến như vậy còn không hiểu ý con gái người ta là gì thì tên kia thực sự là quá ngốc, ít nhất là Tô Duy nghĩ vậy.

Có điều Thẩm Ngọc Thư về phương diện này thì ngốc thật.

Hắn không hiểu tâm tư của Trần Nhã Vân, nói: "Không cần đâu, tôi chỉ là vì cần tiền mà làm việc thôi, cứu hai người vốn dĩ là thuộc phận sự của tôi."

"Nhưng mà..."

"Tạm biệt."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, xoay người định rời đi, Trần Nhã Vân cuống lên, vội vàng chặn trước mặt hắn, hỏi: "Có phải anh vẫn còn vì chuyện trước kia mà ôm hận không?"

Thẩm Ngọc Thư nhú mày, nhìn cô ta không hiểu.

"Chính là, chính là năm đó tôi hủy hôn, khiến anh bị mất mặt. Lúc đó tôi đã quá ngây thơ, cho rằng việc cha mẹ hứa hôn từ nhỏ đều là tư tưởng của chủ nghĩa phong kiến. Tôi tôn thờ tự do trong tình yêu, hy vọng có thể tự mình lựa chọn được người vừa ý. Nếu lúc ấy tôi có thể vứt bỏ thành kiến, chịu tìm hiểu anh nhiều hơn một chút thì nhất định đã không làm như vậy."

"Tiểu thư suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi hoàn toàn không để ý đến chuyện đó đâu."

"Vậy thì tại sao... Tại sao lại dùng thái độ này với tôi?"

"Thái độ của tôi có vấn đề sao?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Tô Duy, cậu rất muốn nói rằng cực kỳ có vấn đề, nhưng điều cậu làm trên thực tế là ngửa đầu nhìn trời, không dính vào

cục diện rối rắm này.

Thẩm Ngọc Thư không có được đáp án, lại thấy Trần Nhã Vân hai mắt đỏ lên, bộ dạng sắp khóc tới nơi, đành phải nói: "Có thể là cách biểu đạt của tôi chưa thích hợp lắm, khiến tiểu thư hiểu lầm, có điều tôi không hề có thành kiến gì đối với cô hết, chỉ là tôi đang vội, không có thời gian ra ngoài ăn cơm uống trà với người khác thôi."

Hắn nói xong là rời đi, Trần Nhã Vân cuối cùng cũng không chịu nổi thái độ lạnh nhạt của hắn, cúi đầu thút thít khóc.

Tay phóng viên đội mũ lưỡi trai cách đó không xa thò đầu ra nhìn, xem ra cậu ta đã chú ý tới không khí nhạy cảm bên này, muốn chụp lén tung tin nóng. Tô Duy không có thời gian cảnh cáo, thấy Trần Nhã Vân đau lòng như vậy, cậu liền rút chiếc khăn tay trong ví ra, đưa qua.

Trần Nhã Vân lau nước mắt nói cảm ơn, Tô Duy an ủi: "Đừng lo, theo hiểu biết của tôi đối với cậu ta, nhất định không phải cậu ta ôm hận với cô đâu, cậu ta căn bản là..."

Trần Nhã Vân thối nức nở, ngẩng đầu nhìn cậu.

Đối mặt ánh mắt mong chờ của thiếu nữ, Tô Duy thật sự không thốt ra được câu "cậu ta căn bản là không đặt cô trong lòng" khiến người ta tổn thương, đành phải nói: "Cậu ta căn bản chỉ là một kẻ cuồng công việc, không hiểu gì về chuyện tình cảm mà thôi."

"Tôi không quan tâm chuyện ấy đâu, trải qua sự việc lần này, tôi không tin vào mấy tay thư sinh chỉ biết dẻo mồm nữa, là đàn ông thì phải là chính

nhân quân tử giống như Thấm Ngọc Thư vậy, vừa anh tuấn lại có trách nhiệm, tuy rằng ít nói nhưng chắc chắn là người có thể phó thác cuộc đời được, đây mới là tình yêu chân chính mà tôi muốn theo đuổi, thế nên tôi sẽ không từ bỏ đâu!"

Người đàn ông vừa anh tuấn lại vừa có trách nhiệm đâu chỉ có mình cậu ta.

Không ngờ ở thời đại này mà những anh chàng lạnh lùng cũng được hoan nghênh như vậy, Tô Duy khó chịu nhướn mày, rất muốn nói Trần tiểu thư có phải cô có khuynh hướng thích bị bạo hành không? Coi việc tự hành hạ là tình yêu để theo đuổi?

"Í, đây không phải là khán tay của nhà chúng tôi sao? Anh làm sao lại có được?"

Trần Nhã Vân khóc xong, chú ý tới chiếc khăn tay Tô Duy đưa cho mình, thắc mắc lật lên xem.

Tô Duy lúc này mới phát hiện bản thân nhất thời sốt ruột, lại đem chiếc khăn lúc trước trộm của Trần Thiệp đưa cho người ta, đành phải cười ha ha lấp liếm.

"Tôi cũng không biết, đây là Thấm Ngọc Thư cho tôi."

"Vậy thì đúng rồi, chiếc khăn này là của cha tôi, nhất định là ông đã tặng cho Thấm thiếu gia."

"Sao cô biết được đây là khăn tay của cha mình?"

"Bởi vì trên hồ lô có thêu chữ Trần mà, cha tôi đã đặc biệt đặt làm nó vào dịp kỷ niệm hiệu thuốc Trần gia của chúng tôi khánh thành một trăm năm, tổng cộng có mười chiếc, dành tặng cho những người giúp việc già đã trung thành tận tâm với hiệu thuốc nhiều năm, để tránh mất mát và bị làm giả nên trên mỗi hồ lô đều thêu một chữ không giống nhau."

"Phức tạp như vậy sao?"

"Không chỉ như vậy đâu, anh nhìn chiếc hồ lô này có vẻ rất bình thường, nhưng nếu đem hơi với ngải cứu là nó sẽ chuyển từ màu đỏ sậm sang màu vàng. Dựa vào nó có thể lấy thuốc miễn phí ở bất kỳ chi nhánh nào của hiệu thuốc Trần gia. Cha tôi đem tặng vật quan trọng như vậy cho Thẩm thiếu gia, nhất định là rất coi trọng anh ấy."

"Ồ..."

Nghe Trần Nhã Vân giải thích, một ý niệm kỳ lạ lướt qua trong đầu Tô Duy, cậu đột nhiên hiểu được tại sao sự việc thuận lợi giải quyết xong rồi mà Thẩm Ngọc Thư vẫn không hề vui, hẳn nhất định sớm đã nghĩ đến vấn đề này.

"Tôi phải đi rồi, tạm biệt Trần tiểu thư."

Tô Duy giật lấy cái khăn tay, đuổi theo Thẩm Ngọc Thư, bỏ lại Trần Nhã Vân còn đang không hiểu gì một mình ở đó.

Khi sắp đuổi kịp Thẩm Ngọc Thư thì Tô Duy bị gọi giật lại, cậu quay đầu nhìn thì thấy tay phóng viên đội mũ lưỡi trai đang đuổi theo mình.

Cậu ta có khuôn mặt búng ra sữa, nhìn có vẻ còn ít tuổi, mũ lưỡi trai đi cùng với áo jacket nhiều túi, trên cổ đeo máy ảnh, cả người toát lên bốn chữ to đùng: Tôi là phóng viên.

"Tôi Duy thiếu gia, xin chào, tôi có thể phỏng vấn anh một lát không?"

Cậu ta đứng trước mặt Tô Duy, khuôn mặt ra vẻ tươi cười thân thiện, để lộ ra một bên răng khểnh, nhìn lại càng nhỏ tuổi.

Tô Duy không bị lôi cuốn bởi vẻ thân thiện ấy, đề cao cảnh giác, nói; "Cậu lầm rồi, tôi không phải là bạn trai của Trần tiểu thư."

"Tôi biết tôi biết, nhưng anh là đại thám tử đã phá vụ án Viên Nguyệt Quan Âm."

Tay phóng viên giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, giơ máy ảnh lên hướng vào Tô Duy.

Cậu đưa tay đè máy ảnh xuống.

"Cậu nghe ai nói vậy?"

Những việc có liên quan đến vụ án Viên Nguyệt Quan Âm, Thẩm Ngọc Thư không muốn để lộ ra ngoài, tự tiện chụp lén xâm phạm quyền riêng tư của người khác, còn đặc biệt dặn dò không được nói ra ngoài, vậy mà tay phóng viên này lại biết được nội tình, khiến Tô Duy càng thêm cảnh giác.

Bị hỏi, tay phóng viên cười hê hê, đưa tay lên làm một động tác đếm tiền.

"Tôi chẳng qua là có một chút quen biết thôi, so với hai vị đại thám tử thì thật không đáng nhắc tới. À, đây là giấy tờ của tôi, xin được chỉ giáo."

Thẻ nhà báo được chìa ra trước mặt Tô Duy, ở giữa in lớn ba chữ: Vân Phi Dương.

"Tôi là Vân Phi Dương, phóng viên thực tập phụ trách chuyên mục 'Sự Kiện' của báo Thuyết Minh, rất dễ nhớ đúng không? Tô thiếu gia, anh có hứng thú tiếp nhận phỏng vấn của tôi không? Xin yên tâm, sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu."

Hành động đáp lại của Tô Duy là tóm lấy máy ảnh, mở nắp hộp phim lôi phắt cuộn phim ra.

"A..."

Có lẽ tại hành động của cậu quá thô lỗ, Vân Phi Dương há hốc miệng kinh ngạc, chỉ phát ra được một tiếng kêu đơn âm tiết.

Tiếng kêu giữ chân Thẩm Ngọc Thư lại, hần vốn dĩ đã đi rất chậm, nhìn tình hình phía sau, liền quay lại.

Vân Phi Dương lúc này mới định thần lại, tức giận chỉ vào Tô Duy hét lên: "Trong cuộn phim này hai người chỉ có mấy cái ảnh, còn lại đều là những bức ảnh tin tức tôi vất vả lắm mới chụp được, bây giờ đều bị hủy hết rồi, anh có biết hành vi vô cơ phá hoại đồ vật của người khác là trái pháp luật không?"

"Vậy cậu có biết không được sự đồng ý của đương sự, tự tiện chụp lén xâm phạm quyền chân dung của người khác, cũng là hành vi trái pháp luật không?"

Vân Phi Dương ngó ra vì câu hỏi, ngờ vực hỏi: "Có luật như vậy sao?"

Thẩm Ngọc Thư đi đến trước mặt Vân Phi Dương, đưa mắt nhìn cậu ta từ đầu đến chân: "Nhìn quần áo cậu nhiều túi như vậy, số phim chụp lén nhất định không chỉ là một cuộn đâu."

Vẻ mặt Vân Phi Dương cứng đờ, theo bản năng đưa tay che cái túi dưới góc phải, hành vi giấu đầu hở đuôi này khiến Tô Duy cũng không biết nên xử và như thế nào cho phải, đang chuẩn bị ra đòn diệp thủ thì Vân Phi Dương xoay người bỏ chạy, thoắt một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tô Duy kinh ngạc, nhìn theo bóng cậu ta, nói: "Tôi vừa phát hiện ra là phóng viên và kẻ trộm có chung một điểm, đó chính là chạy siêu nhanh."

"Muốn đuổi theo không?"

"Hòa thượng chạy được nhưng miếu đứng yên, tên nhóc này để sau rồi tính, chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt đã." Tô Duy đem chiếc khăn tay thêu hồ lô chìa ra trước mặt Thẩm Ngọc Thư, nói: "Có phát hiện mới."

"Ừm?"

Tô Duy thuật lại lời của Trần Nhã Vân, ánh mắt vốn tĩnh lặng của Thẩm Ngọc Thư sáng dần lên, Tô Duy nhìn thấy phản ứng của hắn, một lần nữa

xác định người này quả nhiên biến thái, ở trong lòng hấn, mỹ nữ còn không hấp dẫn bằng những vụ án kỳ lạ cổ quái.

"Thế nào? Có phát hiện ra vấn đề gì không?"

Kể xong sự tình, Tô Duy cười hì hì hỏi, Thẩm Ngọc Thư gật đầu thật mạnh, tiến đến ôm chầm lấy Tô Duy, lại không ngừng vỗ vỗ lên vai cậu.

Chờ đến khi Tô Duy định thần lại, Thẩm Ngọc Thư đã lùi lại phía sau, xoay người vội vàng đi về hướng ngược lại, dường như đã quên mất sự tồn tại của cậu.

"Mình lại lần nữa có cảm giác bị lừa bỡn."

Một cái lá khô bay ngang qua mặt, vừa hợp với tâm trạng của Tô Duy lúc này, có điều cậu rất nhanh đã phấn chấn trở lại, đuổi theo Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Cậu định làm thế nào?"

"Cậu giúp tôi một chuyện."

"Được, nhưng tôi không giúp miễn phí đâu."

"Cậu còn nợ tôi tiền thuốc và tiền bộ quần áo."

"Chỗ đó cũng không đủ để trả thù lao cho tôi, cậu biết ở thời đại... À, ở quê tôi, mức giá nhận ủy thác của tôi cao như thế nào không?"

Thẩm Ngọc Thư đột nhiên dừng bước, Tô Duy thiếu chút nữa đụng vào người hắn, Thẩm Ngọc Thư kịp thời giữ lấy vai cậu, hai người bốn mắt nhìn nhau mấy giây, sau đó khước miệng hắn nhếch lên, nhìn Tô Duy mỉm cười.

"Số tiền này cậu có thể đòi Trần Thế Nguyên."

Ai nói hắn là chính nhân quân tử thế?

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy nghĩ thầm, dùng từ ngữ hiện đại mà nói, tên này chắc chắn là một tay đại ác ma mưu mô xảo quyệt.

Hai người một lần nữa trở lại Trần phủ.

Đối với sự quay lại của bọn họ, Trần Thế Nguyên rất ngạc nhiên, có điều vẫn rất nhiệt tình tiếp đón, nghe Thẩm Ngọc Thư nói có chuyện cần bàn, muốn mượn thư phòng một chút, ông ta cũng vui vẻ đồng ý. Bảo quản gia dẫn họ tới thư phòng trước, không bao lâu sau, Trần Thế Nguyên vội vàng tới, vừa bước vào cửa đã lớn tiếng thở dài.

"Ai da, gần đây thật là bận quá, cháu xem, ta cũng không có thời gian tiếp đón các cháu nữa, thật thất lễ, thất lễ."

Câu nói như than vãn này không che giấu được sự đắc ý trong lòng ông ta, có điều không có ai hòa theo, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy mỗi người đứng ở một bên, chẳng ai thèm tiếp lời.

Trần Thế Nguyên có chút mất mặt, hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Cháu đặc biệt quay lại là để tìm tiểu nữ sao? Nó vừa rồi còn hỏi ta về cháu. Xem ra trải qua sự việc lần này, nó cũng hiểu được người có thể dựa dẫm là người như thế nào rồi."

"Không, cháu quay lại là để trả cái này."

Thẩm Ngọc Thư móc ra một tờ giấy, đưa cho Trần Thế Nguyên.

Trần Thế Nguyên nhận lấy tờ giấy mở ra xem, hóa ra là bức họa Quan Âm ông ta đưa cho Thẩm Ngọc Thư khi nhờ hãn điều tra vụ án. Trần Thế Nguyên nhìn Thẩm Ngọc Thư ngạc nhiên.

"Vừa rồi vội vàng nên quên mất việc này, đây là đồ vật của Trần tiên sinh, bây giờ vụ án đã khép lại, nó nên được trả về cho chủ cũ."

"Cháu thật là khách khí quá, đồ đã tìm lại được thì còn cần một tờ giấy để làm gì? Còn phiền cháu chạy đi chạy lại."

"Không phiền đâu, vì ngoài việc trả lại bức họa thì cháu còn muốn nói một chuyện rất quan trọng. Xin hỏi Trần Thiệp có ở đây không?"

"Nó đang bận ở tiệm thuốc, chuyện này có liên quan gì đến nó sao?"

"Có quan hệ rất lớn, vì thế nhất định phải có cậu ta ở đây mới có thể nói được."

Giọng Thẩm Ngọc Thư rất trịnh trọng, nụ cười xã giao trên khuôn mặt Trần Thế Nguyên biến mất, ánh mắt đi qua đi lại giữa Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, ông ta không hỏi nhiều nữa, bảo gia nhân bưng trà lên rồi cho quản gia đi gọi Trần Thiệp về.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân vội vàng vang lên, Trần Thiệp đẩy cửa đi vào.

Cậu ta hôm nay mặc trường bào, ống tay áo hơi xắn lên, tóc tai chải chuốt chỉnh tề, nhìn rất nhanh nhẹn tháo vát. Trần Thiệp và Tiền Hách tuổi tác không cách nhau quá xa, nhưng so với Tiền Hách thì thuận mắt hơn nhiều, ít nhất là Tô Duy nghĩ thế.

Sau khi Trần Thiệp đi vào, ánh mắt lướt một vòng qua ba người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Trần Thế Nguyên.

"Lão gia, có chuyện gì sao?"

"Là Thẩm thiếu gia, lần này nhờ có sự giúp đỡ của cậu ấy cậu mới rửa sạch được oan khuất, cũng nên gặp mặt nói lời cảm ơn."

Trần Thiệp nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, đang muốn tiến lên chào hỏi, Tô Duy đã giành trước, bước lại đứng giữa anh ta và Trần Thế Nguyên, đưa hai tay lên mỗi tay đặt lên vai một người, quay ra hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Hiện tại tất cả mọi người đều đã đông đủ, có thể nói rồi chứ?"

Đối diện với sự nhiệt tình đột xuất của cậu, vẻ mặt của Trần Thế Nguyên đầy vẻ khó hiểu, Trần Thiệp thì thấy phản cảm, hất tay cậu ra, đi đến trước

mặt Thẩm Ngọc Thư, đưa tay hành lễ cảm ơn, Thẩm Ngọc Thư đáp lễ, nói: "Cậu không cần phải làm vậy, tôi chỉ nhận tiền làm việc mà thôi."

Y xì như câu lúc nãy, Tô Duy nhún nhún vai, cảm thấy Trần Nhã Vân không cần đau lòng nữa rồi, bởi vì đối với đa số mọi người, Thẩm Ngọc Thư đều như thế.

Trần Thiệp có chút khó hiểu.

"Vậy Thẩm thiếu gia cố ý gọi tôi tới là..."

"Chỉ là để nói một chút về chuyện bên lề vụ án thôi."

Thẩm Ngọc Thư giành quyền chủ nhà, đưa tay mời ba người còn lại ngồi xuống, Trần Thế Nguyên cùng Tô Duy ngồi xuống, Trần Thiệp lại không dám ngồi mà đứng sau lưng Trần Thế Nguyên.

Chờ tất cả mọi người đều đã về vị trí, Thẩm Ngọc Thư hỏi Trần Thế Nguyên.

"Trần tiên sinh, quan hệ của lệnh ái và Phó Sơn, thật ra ngài biết đúng không?"

Không ngờ rằng hãn sẽ đột nhiên nhắc tới Phó Sơn, Trần Thế Nguyên sửng sốt, sau đó liên tục lắc đầu.

"Đương nhiên không biết, nếu không ngay từ đầu ta đã ngăn cản không cho chúng nó qua lại rồi."

"VẬY có chút vô lý, chuyện lớn như vậy, đến quán gia cũng biết, tại sao lại không nói cho ngài?"

"Chuyện này... Có lẽ là không muốn làm ta phiền lòng, nhà cháu cũng kinh doanh được liệu, chắc cũng biết hiện tại không dễ làm ăn, ta cả ngày phải lo lắng chuyện làm thế nào để mở rộng kinh doanh, hầu như không chú ý đến chuyện của tiểu nữ."

"Cháu biết, hiện tại làm ăn khó khăn, tất cả đều cố gắng tìm mọi hướng để giải quyết, Trần tiên sinh lựa chọn kết thân cùng giám đốc ngân hàng cũng là xuất phát từ điều này?"

"Haizz, đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, không nói dối cháu, vì có thuốc Tây cạnh tranh, thời gian trước việc kinh doanh của hiệu thuốc Trần gia rất tệ, không thể không đóng bớt các cửa hàng chi nhánh để lấy vốn quay vòng. Thế nên ta mới nghĩ đến chuyện kết thân bằng hôn nhân, mà công tử của gia đình họ dù nhân phẩm hay học vấn cũng đều không tồi. Ta không phải loại người vì gia tộc mà bán cả con gái đâu."

"Nhưng hiện tại thì xưa đâu bằng nay, nhìn xem bây giờ việc buôn bán của hiệu thuốc Trần gia tốt như vậy, mấy thứ thuốc Tây y kia là cái thá gì, làm sao bì được với ngọc Quan Âm mà Dược Vương tổ tiên của chúng ta để lại chứ?"

Nghe Tô Duy nói vậy, Trần Thế Nguyên vội vàng xoa tay.

"Nhờ họa được phúc nhờ họa được phúc, hơn nữa đây cũng không phải là kế lâu dài."

"Tuy rằng không phải kế lâu dài, nhưng dù gì cũng giải quyết được nguy cơ trước mắt, xem tình hình này, trong khoảng thời gian ngắn tới Trần tiên sinh cũng không cần lo lắng về vấn đề kinh doanh của hiệu thuốc đâu."

"Đúng vậy, nói khó nghe một chút thì, Trần tiên sinh ngài còn phải cảm ơn Phó Sơn đấy, không có hấn ăn cắp Viên Nguyệt Quan Âm, sao có thể khiến truyền thuyết về Quan Âm xào xáo long trọng đến vậy được?"

Trần Thế Nguyên thu lại nụ cười trên mặt, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, hỏi: "Các cậu nói vậy là có ý gì?"

"Rất đơn giản, đáp án chính là chuyện Trần Nhã Vân cùng Phó Sơn kết giao, hơn nữa còn chuẩn bị bỏ nhà chạy trốn, từ đầu đến cuối ngài đều biết, thậm chí còn biết Trần Nhã Vân sẽ đánh cắp Quan Âm. Trần tiên sinh, ngài lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm như vậy, một chút tiểu xảo của con gái làm sao có thể qua được mắt ngài? Có lẽ từ khi cô ấy âm thầm đánh chìa khóa thì ngài đã đoán được kế hoạch của bọn họ."

Thẩm Ngọc Thư nói xong liền cầm lấy chén trà nhấp nháp, ánh mắt nhìn về phía Tô Duy.

Đây chắc lại là thử nghiệm đối với cậu, Tô Duy đành phải nói tiếp.

"Ngài cũng không bóc trần kế hoạch của bọn họ, bởi vì khi đó ngài nghĩ tới một biện pháp tốt hơn, đó là tương kế tựu kế. Đầu tiên để cho bọn họ lấy được Quan Âm, sau khi bọn họ đã thành công thì đi báo với phòng tuần bộ là Quan Âm bị đánh cắp, ngài tính mượn chuyện này để xào xáo đề tài lên, thần thánh hóa Viên Nguyệt Quan Âm, thu hút càng nhiều tín đồ."

"Con người là một loài động vật mù quáng, chỉ cần chuyện được tung lên, nhất định sẽ một truyền mười mười truyền trăm, kéo việc làm ăn của hiệu thuốc đi lên. Còn về chuyện con gái Trần gia kết hôn với con trai giám đốc ngân hàng, thành thì đương nhiên tốt, không thành thì ngài cũng chẳng có tổn thất gì, ngược lại còn mượn chuyện trộm bảo vật chạy trốn mà danh có, tiền cũng có, quả là thắng lợi mọi mặt."

Tô Duy dùng rất nhiều từ hiện đại, có điều Trần Thế Nguyên và Trần Thiệp đều hiểu, Trần Thiệp không nhịn được, định mở miệng phản bác, bị Trần Thế Nguyên ngăn lại, ông ta mỉm cười nói:

"Các cậu đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Nhã Vân là con gái ruột của ta, tuy rằng một số hành vi của nó có hơi mất thuần phong, nhưng hồ dữ còn không ăn thịt con, ta làm sao có thể vì danh lợi mà giết người vu oan cho nó được? Huống chi hung thủ giết người sớm đã đền tội, hơn nữa, hung thủ còn do các cậu tận tay bắt được. Các cậu nói vậy, chẳng phải là thừa nhận bản thân đã bắt sai người rồi sao?"

Thẩm Ngọc Thư đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: "Không, hai việc này không hề mâu thuẫn với nhau, Tiền Hách là hung thủ không sai, ngài ngầm để cho Quan Âm bị trộm cũng không sai, sai lầm duy nhất của ngài đó là không tính được kế hoạch giữa chừng xuất hiện biến cố, Phó Sơn bị giết, Trần Nhã Vân trở thành hung thủ giết người."

"Thật là vô căn cứ!"

Làm ngơ lời phản bác của Trần Thế Nguyên, Thẩm Ngọc Thư tiếp tục nói: "Kế hoạch đi chệch khỏi quỹ đạo đã định, ngài cuống cuống tìm Viên Nguyệt Quan Âm đã mất, lại lo lắng con gái thật sự vướng vào vòng lao lý sẽ mang phiền toái đến cho Trần gia, thời gian đó việc làm ăn của hiệu thuốc

càng ngày càng sa sút, ngài chẳng còn cách nào khác mới phải đăng báo tìm người giúp đỡ, mong có thể tìm lại Quan Âm."

Cùng với lời giải thích của Thẩm Ngọc Thư, sắc mặt Trần Thế Nguyên càng lúc càng tệ, cuối cùng không nhịn được, đứng lên lạnh nhạt nói: "Ta rất bận, Thẩm thiếu gia nếu không có chuyện gì khác thì xin mời về, thứ lỗi không tiễn xa được."

"Cháu nói xong, tự nhiên sẽ đi, xin Trần tiên sinh tạm thời đừng nóng nảy. Yên tâm, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của hai người đâu."

"Không cần thiết phải nói nữa, dù sao thì những lời cậu nói ta nghe không hiểu."

"Không, hai người đều hiểu cháu đang nói cái gì."

"Chúng ta?"

"Đúng vậy, ngài, và cả Trần Thiệp."

Thẩm Ngọc Thư nhắc tới tên Trần Thiệp, Trần Thế Nguyên theo bản năng quay sang nhìn cậu ta, Trần Thiệp bình chân như vại, bình tĩnh hỏi: "Chuyện này thì quan hệ gì đến tôi?"

"Đương nhiên là có quan hệ, hơn nữa còn là quan hệ rất lớn, bởi vì cậu chính là con ruột của Trần tiên sinh."

Câu này nói ra, cả Trần Thế Nguyên và Trần Thiệp cùng biến sắc mặt, Trần Thiệp lập tức kêu lên: "Cậu đừng có án nói linh tinh, chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh dự của lão gia. Việc làm ăn của Trần gia vừa mới khởi sắc một chút, không thể vì mấy lời nói hồ đồ của cậu mà bị hủy trong tích tắc được!"

"Nhìn cậu căng thẳng thế?" Quan sát phản ứng của Trần Thiệp, Thẩm Ngọc Thư nói: "Nếu chỉ là quan hệ làm thuê bình thường, việc làm ăn của Trần gia ra sao, cậu có cần phải lo lắng thế không?"

"Chuyện này..." Trần Thiệp nhìn sang Trần Thế Nguyên, lại lập tức nói: "Từ sau khi tôi tới Trần gia, lão gia lúc nào cũng đối xử rất tốt với tôi, thân là một thành viên của tiệm thuốc, vì tiếng tăm của nó, tôi đương nhiên phải hết mình."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Trần Thế Nguyên.

"Xem ra so với cô con gái không hiểu chuyện thì người con trai này khiến ngài vô cùng hài lòng."

Trần Thế Nguyên trầm mặc không nói, Trần Thiệp còn muốn thanh minh nhưng bị ông ta ngăn lại.

"Trần Nhã Vân bướng bỉnh tùy hứng, vẫn luôn khiến ngài vô cùng đau đầu. Ngài bảo cô ấy kiên quyết không nhận đã trộm Quan Âm là vì phát hiện ra, so với thừa nhận, việc cô ấy phủ nhận sẽ làm sự việc càng trở nên phức tạp, càng có ý nghĩa, mà Tiền Hách giết Triệu Tiểu Tứ rất đúng lúc, càng làm cho đề tài Quan Âm trở nên nóng bỏng. Còn về Trần Nhã Vân, nếu làm theo lời ngài thì sẽ có hậu quả gì, ngài căn bản không quan tâm, bởi ngài còn có

một người con trai rất vừa ý. Một đứa con gái chỉ biết gây chuyện lại không nghe lời có thể trở thành đối tượng bị từ bỏ được rồi."

"Thật nực cười, theo cách cậu nói thì ta vì chuyện làm ăn của gia tộc mà đến người thân cũng sẵn sàng từ bỏ, nếu thật sự không quan tâm đến con gái thì liệu ta có chịu bỏ ra số tiền lớn đến thế để mời cậu giải quyết vấn đề này không?"

"Không, ngài bỏ số tiền lớn ấy là để điều tra tung tích của Quan Âm, cứu Trần Nhã Vân chỉ là nhân tiện thôi. Nếu ngài thực sự lo lắng cho con gái, thì lần đầu tiên khi chúng ta nói về vụ án, ngài đã không luôn miệng nhắc tới Quan Âm, hơn nữa khi cháu nhờ ngài viết tờ giấy, ngài cũng chẳng buồn làm, trái lại khi Trần Thiệp xảy ra chuyện, phản ứng của ngài thế nào? Ngài tỏ ra vô cùng hoảng loạn, lúc ấy cháu cố tình nhắc tới Quan Âm, ngài lại hoàn toàn không có hứng thú. Vị trí của hai người trong lòng ngài, vào lúc ấy đã rất rõ ràng rồi."

"Hóa ra là cậu thử ta?"

"Cháu chỉ là cảm thấy biểu hiện của ngài thật khác thường."

"Vậy thì cũng có thể chứng minh được cái gì? Đừng quên lúc ấy con gái của ta cũng bị nhốt, lời nguyện Quan Âm lại một lần nữa xảy ra, tiếp theo Trần Thiệp lại bị nói là tội phạm giết người, ta có thể không nóng lòng sao?"

Tô Duy đứng bên cạnh không nghe nổi nữa, chen vào: "Đầu tiên chưa nói đến việc trên đời này có sự tồn tại của lời nguyện hay không, chẳng qua chỉ là một bức tượng Quan Âm dỏm, tôi tin rằng nó không có cái năng lực nguyện rửa ấy đâu."

"Cậu nói cái gì?"

"Nghe nói Trần lão gia thích sưu tập đồ cổ, vậy thì chuyện giám định và thường thức ngọc khí ngài chắc chắn cũng có am hiểu nhất định, ngài làm sao có thể tin vào chuyện vợ vẫn rằng bức tượng ấy là do Dực Vương Tôn Tư Mạc để lại? Nhưng Viên Nguyệt Quan Âm có phải là đồ thật hay không không quan trọng, quan trọng là giá trị mà nó có thể mang đến lớn như thế nào."

"Không sai!"

Thẩm Ngọc Thư đứng lên, nói: "Khi còn du học bên kia, cháu có tiếp xúc với một số nghiên cứu về trị liệu thông qua thôi miên ám thị. Cái gọi là chữa bệnh thì có ba phần dược bảy phần dưỡng, mà chuyện 'dưỡng' thì phụ thuộc vào trạng thái tinh thần của mỗi người."

"Cháu quan sát Quan Âm, phát hiện bức tượng được điêu khắc hết sức độc đáo, khi nhìn chăm chú có thể khiến tâm trạng của người ta trở nên tĩnh lặng, người điêu khắc nhất định là muốn lợi dụng những hình thái khác nhau của pho tượng để quy tụ trường khí tương ứng, những người thần kinh yếu sẽ bị trường khí của nó ảnh hưởng, nhưng đây là ảnh hưởng tốt nên ở một mức độ nào đó có thể đạt được mục đích phối hợp với thuốc thang để chữa bệnh. Có điều nói chỉ cần chiêm ngưỡng một pho tượng ngọc là có thể diệt trừ bệnh tật, kéo dài tuổi thọ thì thật là hơi quá."

Tô Duy lại tiếp lời: "Nhìn chất ngọc và cách chạm trổ thì nó hẳn phải được chế tác vào đời Thanh, tôi đoán chắc là do một vị tổ tiên nào đó của Trần tiên sinh điêu khắc nên. Hơn một trăm năm trước đã biết lợi dụng tác dụng tâm lý để trị bệnh, đó quả là bậc kỳ tài, đáng tiếc là điều này lại bị hậu nhân dùng vào tà đạo. Chính vì vậy có thể tổng kết rằng, giá trị y học của Viên

Nguyệt Quan Âm là rất lớn, nhưng nếu là cổ vật thì nó cũng bình thường thôi, có lẽ còn không đáng giá bằng hai lọ thuốc hít này."

Cậu móc từ trong túi ra hai lọ thuốc hít giống hệt nhau đặt lên bàn.

Minh ngọc rục rờ dưới ánh mặt trời, đường nét điêu khắc vô cùng mềm mại, có thể nói là một vật phẩm vô cùng tinh xảo.

Nhìn thấy lọ thuốc hít, Trần Thế Nguyên và Trần Thiệp cùng lúc mở to mắt kinh ngạc, theo bản năng sờ lên túi, phát hiện đồ vật được nhét trong đó đã không còn nữa, lại thấy Tô Duy lôi ra cái khăn tay có thêu hồ lô thuốc, Trần Thiệp không kìm được hỏi: "Lọ thuốc hít sao lại ở trong tay cậu? Còn khăn tay nữa... Mấy hôm trước tôi đã đánh rơi."

Sau khi nói xong, lập tức tỏ ra hối hận, hiển nhiên là đã phát hiện bản thân trong lúc hốt hoảng đã nói lỡ miệng.

Thẩm Ngọc Thư không cho cậu ta cơ hội lấp liếm.

"Đúng vậy, khăn tay là cậu đánh rơi, nhưng chủ nhân của nó vốn phải là Trần Thế Nguyên tiên sinh mới đúng. Tôi nghe nói loại khăn tay kỷ niệm này chỉ có mười cái, dành để tặng cho những người lớn tuổi đã có nhiều năm cống hiến cho hiệu thuốc. Cậu chỉ là một tay phụ việc nho nhỏ, có tài đức gì mà được nhận quà tặng của Trần tiên sinh? Lại xem hai lọ thuốc này, chất ngọc cùng chạm trổ đều là do tay một người làm ra, hiển nhiên đây là đồ đắt tiền mà Trần tiên sinh đã đặc biệt đặt làm, một cái là bản thân dùng, cái còn lại tặng cho cậu, có phải vậy không?"

Trần Thiệp á khẩu, nhìn Trần Thế Nguyên, không nói gì nữa.

Tô Duy lại nói tiếp: "Trần lão gia đem chiếc khăn tay có thể miễn phí lấy thuốc ở bất kỳ chi nhánh nào của hiệu thuốc Trần gia này tặng cho cậu, phát hiện lọ thuốc hít của cậu bị mất, ông ta lại đưa lọ thuốc của chính mình cho cậu. Vừa rồi lúc vào đây tôi đã hỏi quản gia, cậu không hút thuốc, không hút thuốc mà cả ngày lại cầm cái lọ thuốc hít giá trị ngút trời này chạy khắp nơi, cậu nhiều tiền đến nỗi không có chỗ tiêu sao? Hay là trong tiềm thức muốn chứng minh với người ngoài về quan hệ cha con của các người?"

Trần Thiệp không nói gì, nhưng vẻ mặt cậu ta đã chứng minh tất cả những gì Tô Duy nói là đúng.

Cả thư phòng yên tĩnh hồi lâu, một lúc lâu sau, Trần Thế Nguyên mới nói với Thẩm Ngọc Thư: "Khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu, ta đã biết ngay rằng cậu là một viên ngọc quý, đáng tiếc Nhã Vân không có mắt, nhất định đòi từ hôn. Sự thật chứng minh rằng ta đã đúng, chỉ là ta đã xem thường cậu, cũng xem thường bạn cậu."

Ông ta nói vậy là gián tiếp thừa nhận suy luận của Thẩm Ngọc Thư, trong lòng Tô Duy thờ phào một cái: Cũng may là Trần Thế Nguyên không giống kẻ ngu dốt nào đó, sự thật đã bày ngay trước mặt vẫn còn luôn miệng đòi chứng cứ. Nếu vậy thì cậu không thể không nhờ phòng tuần bộ giúp đỡ thu thập tư liệu về Trần Thiệp.

Trần Thế Nguyên nói xong, đưa mắt ra hiệu cho Trần Thiệp, cậu ta ra ngoài trong chốc lát, khi trở về trong tay cầm một tờ chi phiếu, Tô Duy liếc mắt một cái, chi phiếu cũng giống như tờ mà họ đã nhận lúc trước, trên đó có viết "năm nghìn".

Trần Thế Nguyên nói: "Chuyện ra thế này, ta cũng không cần phải giấu giếm nữa. Xuất xứ của Viên Nguyệt Quan Âm đúng như các cậu vừa nói, là tổ

tiên Trần gia để lại, ta cũng là vô tình phát hiện ra năng lực thần bí của nó, ta vẫn luôn không hiểu tại sao, còn tưởng ngọc thực sự có tinh lực. Bây giờ nghe xong giải thích của Thẩm thiếu gia, ta đã hiểu ra, trên phương diện ý nghĩa khác mà nói, nó đúng là báu vật gia truyền."

"Về phần Trần Thiệp, là do ta cùng một người đàn bà khác sinh ra khi còn làm ở tiệm thuốc dưới quê. Vì áp lực gia đình nên ta không thể cưới bà ấy, khiến cho hai người phải chịu rất nhiều khổ cực. Thế nên đã thề rằng sẽ bù đắp cho nó, cho nó tất cả những gì tốt nhất, mà nó cũng rất ngoan, không phụ lòng mong mỏi của ta. Còn về Nhã Vân, ta không thực sự muốn hy sinh nó, nhưng không thể phủ nhận, nếu nhất định phải lựa chọn, cho dù là xuất phát từ tình cảm cá nhân hay là vì lợi ích gia tộc, ta đều sẽ chọn Trần Thiệp."

Trong lúc nói những lời này, Trần Thế Nguyên đứng thẳng đĩnh đạc, tất cả vẻ khéo léo giao hoạt thông tình đạt lý của một thương nhân đều biến mất, thay vào đó là sự sáng suốt và lạnh nhạt, còn có cả sự tàn nhẫn không hợp tình người.

Ông ta đưa tờ chi phiếu cho Thẩm Ngọc Thư bằng hai tay.

"Những gì liên quan đến quan hệ cha con của hai chúng ta và cả bí mật của Viên Nguyệt Quan Âm, xin cậu để cho chúng ta một con đường sống, coi như là vì hàng trăm người đang làm việc ở hiệu thuốc Trần gia, xin hãy khép lại vụ án này. Đây là một chút thành ý của ta, xin hãy nhận lấy."

Ý tứ của Trần Thế Nguyên rất rõ ràng, đó là bảo bọn họ cầm lấy tiền và câm miệng lại, bí mật của Trần gia tuyệt đối không được để lộ ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư đón lấy tờ chi phiếu, nhưng lại không nhận mà đặt nó lên chiếc bàn bên cạnh.

"Trần tiên sinh đã lo lắng quá rồi, cháu chỉ muốn xác định rằng phán đoán của mình không sai mà thôi, bí mật của Viên Nguyệt Quan Âm bị lộ ra ngoài không có lợi cho hiệu thuốc, càng không có lợi đối với cả những người đặt niềm tin vào nó. Ngài làm việc có lập trường của mình, cháu không đồng tình nhưng cũng sẽ không ngăn cản, chỉ hy vọng sau này ngài sẽ đem năng lực của Quan Âm dùng vào chỗ tốt."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, cáo từ rời đi, Tô Duy không đuổi theo mà đi đến trước bàn, cầm tờ chi phiếu lên.

"Số tiền này tôi sẽ nhận, có điều không phải là tiền bịt miệng, mà là..." Cậu chỉ vào lọ thuốc hít, nhìn về mặt của cha con Trần Thế Nguyên, mỉm cười nói: "Tiền thù lao của tôi."

Lần này Thẩm Ngọc Thư rảo bước rất nhanh, Tô Duy ra khỏi Trần phủ chạy lâu lắm mới đuổi theo kịp, cầm tờ chi phiếu giơ ra trước mặt hẳn.

"Đừng có ác cảm với tiền như thế, trên đời này bản nhất không phải là tiền mà là lòng người."

"Tôi biết, nhưng vẫn thấy không thoải mái, người một nhà mà lại có thể lừa gạt gài bẫy nhau như vậy."

"Vấn đề này tôi không thể trả lời cậu, vì tôi không có người nhà."

Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn, Tô Duy nhún nhún vai.

"Tôi là cô nhi, người thân duy nhất là sư phụ, cũng chính là tiền bối đã đưa tôi đến với nghề trộm."

"Xin lỗi, đã nhắc tới chuyện đau lòng của cậu."

"Tuy rằng nghe không thấy tí tẹo ý xin lỗi nào trong giọng nói của cậu, nhưng vẫn muốn cảm ơn cậu đã bận tâm, có điều thế giới này lớn như vậy, trái tim cậu có thể to đến mức nào để chuyện gì cũng bận tâm tới?"

"Chuyện gì cũng bận tâm tới?"

"Đúng vậy, có cái gọi là cạnh tranh tự nhiên, kẻ nào thích nghi được thì kẻ đó sinh tồn. Ở động vật, hổ và sói cũng thường bỏ lại những con yếu nhất trong số những con non, cho nên suy nghĩ của Trần Thế Nguyên cũng thế. Xét cho cùng, con người cũng là một loài động vật, đương nhiên là có thiên tính của động vật."

"Nhưng con người dù sao cũng có tư duy và tình cảm, nếu việc gì cũng nghĩ đến lợi ích cao nhất thì chúng ta với những loại thú kia có gì khác nhau?"

Tô Duy kinh ngạc nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Cậu phát hiện ra rằng, khi Thẩm Ngọc Thư phá án, hẳn sẽ đưa ra những phán đoán rất độc đáo và kín kẽ, nhưng ở phương diện tình cảm, hẳn lại vô cùng ngây thơ.

Điều này khiến cậu đột nhiên nảy sinh cảm giác tò mò đối với người này, cũng chính là đối với ông cố của Thẩm Ngạo.

"Đây là sự khác biệt giữa lý thuyết và thực tế, càng là sinh vật có tình cảm, những thứ phải cân nhắc càng nhiều, tâm tính cũng càng phức tạp khó dò, thậm chí có thể làm ra những việc mà người khác cho rằng mất nhiều hơn được, ví dụ như họ giống trống khua chiêng trường bầy Quan Âm, không sợ bị người ta phát hiện đó là đồ dỏm sao?"

"Điểm này thì không cần lo lắng, bọn họ không lợi dụng Quan Âm để kiếm tiền, tương phản, còn quảng bá thiện duyên, nếu có người thắc mắc thì thế nào cũng bị nói là do ghen ghét, bởi dù sao thì cũng có rất nhiều người chữa khỏi được bệnh nhờ trụ cột tinh thần là Viên Nguyệt Quan Âm. Kể ra thì trong vụ án này chúng ta cũng bị lợi dụng."

"Thế thì đã sao? Bị lợi dụng chứng tỏ rằng chúng ta có giá trị lợi dụng, mười nghìn đồng bạc Âu đấy, thử xem cả Bến Thượng Hải, có ai có thể tay không bắt sói trắng, chỉ một vụ làm ăn là kiếm được mười nghìn?"

"Cậu luôn lạc quan như vậy sao?"

"Không, tôi chỉ nói sự thật thôi."

Tô Duy mặt đây nghiêm túc nói, đưa tấm chi phiếu vừa lấy được kia cho Thẩm Ngọc Thư.

"Đây là phần của cậu, hợp tác vui vẻ nhé."

Thẩm Ngọc Thư nhận lấy, Tô Duy lại nói: "Tôi đi tìm tên nhãi phóng viên kia, đem mấy cuộn phim còn lại về. Hẹn gặp lại nhé."

Cậu vẫy tay với Thẩm Ngọc Thư, sau đó nhét hai tay vào túi áo, xoay người rời đi, đi được hai bước, lại quay đầu nói thêm vào: "À đúng rồi, tôi nói hẹn gặp lại là chúng ta sẽ còn gặp lại đấy."

Cái tên này lại tự mình đa tình rồi.

Hắn chẳng lưu luyến gì một tên trộm, ngược lại, hắn rất hy vọng cái "hẹn gặp lại" này là "hẹn không bao giờ gặp lại".

Thẩm Ngọc Thư cất tấm chi phiếu đi, xoay người, đi về phía ngược hướng với Tô Duy.

Thiên giai dạ sắc lương như thủy.

(Thiên giai dạ sắc lương như thủy: Nền trời màu đêm như nước mát - một câu trong bài thơ "Thu tịch" của Đỗ Mục)

Trời mùa hạ về đêm đúng là thích hợp để ngắm trăng hóng mát. Vụ án khép lại, gánh nặng trên vai Lạc Tiêu Dao cũng được gỡ bỏ, hẹn với mấy người bạn đi xem hát. Sau bữa cơm chiều, Tạ Văn Phương ra ngoài đánh bài, chỉ có Thẩm Ngọc Thư ở nhà cùng ngồi trên nóc nhà nói chuyện với Lạc Chính.

Ở giữa hai người đặt một cái khay nhỏ, trên đó là một bầu rượu và hai cái chén nhỏ.

Nhấm một ngụm chén rượu Thẩm Ngọc Thư rót cho mình, Lạc Chính thở dài: "Cái thằng Tiêu Dao là chú không trông cậy gì được rồi, trên mông nó có gắn lò xo, cứ ở nhà là không chịu nổi, đừng nói đến chuyện hai cha con ngồi với nhau uống một chén."

"Em nó tính cách hiếu động, bây giờ đã có con ngồi uống với chú rồi, chẳng phải cũng vậy sao?"

"Nghe con nói, chắc trong thời gian ngắn không có ý định ra ngoài ở chứ?"

"Vâng."

Thẩm Ngọc Thư cụng chén với Lạc Chính, một hơi uống cạn, nói: "Trước đây chú có hỏi con sau này có dự định gì, trải qua sự kiện lần này, con nghĩ con có thể đưa ra quyết định rồi. Con sẽ mở một văn phòng thám tử."

"Văn phòng thám tử? Cái thứ của người nước ngoài ấy á?"

"Vâng, tuy rằng con học y, nhưng y thuật cũng không nhất định phải dùng để chữa bệnh, con hy vọng có thể đem kiến thức y học áp dụng trong nhiều lĩnh vực rộng rãi hơn."

Lạc Chính không đáp lại ngay, ông cầm lấy bầu rượu, tự rót một ly, nhấp một ngụm rồi nói: "Tuy rằng chú không thực sự hiểu suy nghĩ của con, có

điều nếu đó là điều con thật sự muốn làm, người làm trưởng bối như chúng ta đương nhiên sẽ toàn lực ủng hộ."

"Cám ơn chú."

"Người một nhà còn khách sáo như vậy làm gì? Con từng du học ở nước ngoài, hiểu biết hơn chúng ta nhiều, không nên kìm hãm mình ở cái hiệu thuốc nhỏ này, lựa chọn của con có lẽ là chính xác."

Lạc Chính cầm lấy bầu rượu, giúp Thẩm Ngọc Thư rót đầy.

"Về vấn đề địa điểm thì có gì con cứ việc nói, chú ở đây cũng có chỗ quen biết, về tiền thuê thì trước khi cha con mất cũng để lại tiền cho chúng ta, không cần phải lo lắng."

"Chuyện tiền nong thì không thành vấn đề, con vừa mới kiếm được một khoản, trong thời gian ngắn không phải lo lắng gì. Còn về địa điểm thì con đã nghĩ kỹ rồi, căn nhà cũ bên kia còn bỏ trống, chi bằng thu dọn lại một chút để làm văn phòng, như thế thì tiết kiệm được luôn tiền thuê."

"Ý con nói căn nhà ở đường Bối Lạc?"

Trên mặt Lạc Chính lộ ra vẻ khó xử, do dự định nói gì đó rồi lại thôi.

Thẩm Ngọc Thư xem mặt đoán ý, hỏi: "Chú có phải có gì khó nói không?"

"Cũng không phải là có gì khó nói, con đã lớn rồi, chú cũng không ngại nói cho con biết, năm đó khi cha con mất, anh ấy không ngừng dặn dò chúng ta

phải chăm sóc cho con thật tốt, không được quay lại căn nhà đó. Giờ con lại nói vậy, ta sợ anh ấy ở dưới tuổi vàng biết được lại không vui."

"Cha con có nói là vì sao không?"

"Nếu anh ấy nói thì chú đã không khó xử như vậy. À, đúng rồi, anh ấy có nói là trừ phi cùng đường, nếu không thì không được bán căn nhà đó đi. Cũng may là gia cảnh nhà mình không đến nỗi nào, trước kia cũng từng nghĩ tới việc có cho thuê căn nhà đó không, con cũng biết là khu ấy tiền thuê đắt đỏ thế nào mà. Nhưng sau này nghe đồn ở đó có ma, chúng ta sợ lỡ xảy ra chuyện liên quan đến mạng người nên đành từ bỏ."

"Có ma?" Thẩm Ngọc Thư phì cười: "Chú cũng tin mấy lời đồn đại vô căn cứ này ạ?"

Lạc Chính lừ mắt nhìn hẩn một cái.

"Chú biết ngay là con không tin, thế nên chưa bao giờ nói, có điều nói đến ma, ta đã gặp một lần đấy. Đó thời điểm cha con mới qua đời không lâu, chú có chuyện phải qua bên Bối Lạc, nhân tiện ghé vào thăm nom. Con đoán thế nào? Chú nhìn thấy hồn của cha con, khuôn mặt anh ấy xanh lè, còn mặc quan phục, đứng ở cửa không nhúc nhích. Chú sợ tới mức ngất luôn tại chỗ."

"Hồn của cha con? Chú chắc chắn không nhìn lầm chứ?"

Thẩm Ngọc Thư ban đầu còn cảm thấy buồn cười, nghe đến cuối cùng, hẩn thu lại nụ cười, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ chân tướng của việc xuất hiện ma quỷ.

Mẹ hấn qua đời sau khi cả nhà dọn đến Thượng Hải, năm hấn mười một tuổi, cha cũng qua đời, vì thế trong trí nhớ của hấn, căn nhà đó không có gì đáng phải lưu luyến, hấn chỉ nhớ căn nhà đó rất to rất sáng, chẳng có chút liên quan nào đến ma quỷ.

"Đương nhiên là không nhìn lầm, khi đó chú còn trẻ, nhãn lực rất tốt." Lạc Chính nói xong, lại thêm vào: "Chú sợ dì út con lo lắng nên chưa từng nói chuyện này với ai, con cũng không được nói, biết chưa?"

"Vâng, có điều nghe xong những gì chú trải qua, con càng muốn đi xem xét một chút."

Thẩm Ngọc Thư không tin quỷ thần, chứ đừng nói đến chuyện người thân sau khi chết còn hiện ra dọa người. Cha hấn tính cách ôn hòa điềm đạm, là một người rất tốt, làm sao có thể biến thành ma quay về dọa người được chứ?

Nếu nói trước đây Thẩm Ngọc Thư chọn căn nhà cũ đó là để tiết kiệm chi phí, thì bây giờ, hấn vô cùng muốn dọn vào đó ở, hấn muốn tận mắt chứng kiến cái gọi là "gặp ma" rốt cuộc là như thế nào.

Lạc Chính không ngăn cản nữa, nói: "Con cũng lớn rồi, làm việc có chủ kiến của mình, nếu con muốn làm như vậy, tin rằng cha con cũng sẽ không phạt ý. Thấy con giỏi giang thế này, anh ấy nhất định sẽ rất vui. Con biết y thuật của cha con lợi hại thế nào rồi đấy, nếu không phải vì quá ngay thẳng thì năm đó đã là tâm phúc trong cung rồi."

Nói đến chuyện cũ, giọng Lạc Chính có chút ghen ngào, Thẩm Ngọc Thư vỗ vỗ vai ông, đang muốn nói gì đó an ủi, phía sau đột nhiên vang lên tiếng

mèo kêu, hấn quay đầu lại nhìn thì thấy một con mèo béo đen xì ngồi chồm hồm trên mái hiên.

Phát hiện ra hấn nhìn mình chăm chăm, mèo đen đứng lên, men theo mái hiên chạy đi mất.

Thẩm Ngọc Thư nhìn sang nóc gian nhà bên kia nhưng lại bị giá phơi quần áo che khuất không thấy gì.

Từ sau khi chia tay Tô Duy trước cửa Trần gia, cậu ta không hề tới tìm hấn, cũng giống như lúc đột nhiên xuất hiện, Tô Duy biến mất cũng bất ngờ như vậy, ngược lại làm Thẩm Ngọc Thư không quen lắm.

Chắc không phải tên trộm ấy đâu, hấn nghĩ. Sự việc đã được giải quyết xong, tiền cũng đã kiếm được, cậu ta không cần phải đến đây nữa, chẳng phải vậy sao?

Phán đoán của Thẩm Ngọc Thư lần này hoàn toàn sai lầm, Tô Duy không những tới, mà lúc này còn ở ngay trên sân thượng gian nhà đối diện cách hấn không xa, chẳng qua trên sân thượng có phơi quần áo, khăn trải giường lại phát phơ trong gió đêm, dễ dàng giúp cậu che giấu hành tung.

Vừa rồi Thẩm Ngọc Thư và Lạc Chính nói chuyện với nhau cậu đã nghe được không sót từ nào. Nghe xong, đừng nói Thẩm Ngọc Thư thấy có hứng thú, đến trí tò mò của Tô Duy cũng bị khơi dậy.

Làm thám tử cũng không tệ.

Tô Duy xoa cằm suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên trong đầu loé lên một ý tưởng, nín thở đứng lên, men theo tường ngoài bật lên mấy cái, nhẹ nhàng đáp tới lầu hai của gian phụ.

Trường Sinh thu dọn xong phòng bếp, vừa lên đến nơi thì nghe bên cạnh vang lên tiếng huýt sáo, nhìn về hướng âm thanh, thấy Tô Duy toàn thân mặc đồ đen, tựa người vào lan can vẫy tay gọi nó.

Sóc cứng của Trường Sinh có phản ứng trước, nó vẫy đuôi lao ngay tới trước mặt Tô Duy.

Tô Duy móc từ trong túi ra một ít hạt dưa, nó lập tức dùng hai chân trước ôm lấy, trong nháy mắt đã nhét cả vào miệng.

"Tô chan!"

Trường Sinh tuy ở nhà của Thẩm Ngọc Thư, nhưng đối với Tô Duy nó có cảm giác thân thiết kỳ lạ, nhìn thấy cậu bèn hơn hờ chạy tới. Tô Duy vội vàng giơ tay lên làm động tác "suyt", ý bảo nó đừng lên tiếng.

Trường Sinh hiểu ý gật gật đầu, nhỏ giọng hỏi: "Anh đã đi đâu thế? Thẩm ca ca nói anh đã rời đi rồi, nhưng dì út nói anh không phải loại người không biết lễ phép, không chào hỏi mà đã rời đi như thế."

"Vẫn là dì út thông minh, anh chỉ là mấy hôm nay hơi bận, không có thời gian tới chào dì mà thôi. Đây, em xem, trên đường tới đây anh còn đặc biệt ghé vào Dự Viên mua cho em bánh bao gạch cua này, còn nóng đấy, có muốn ăn không?"

Tay Tô Duy vung lên, hệt như làm ảo thuật, một hộp bánh bao gạch cua xuất hiện trên tay.

Trường Sinh tròn mắt, nuốt nước miếng gật đầu, có điều ngay lập tức lại chau mày.

"Không được, món mì dì út làm tối nay ngon quá, bọn em đều ăn no rồi."

"Cái này gọi là ăn đêm, ăn đêm phải là vừa ăn vừa ngắm trăng, em có muốn thử không?"

Lần này Trường Sinh không cưỡng lại được cám dỗ, ra sức gật đầu.

Tô Duy ôm lấy eo đưa nó ra khỏi hành lang, bật lên mấy cái dọc theo tường ngoài là lên đến nóc.

Để tránh kinh động đến Thẩm Ngọc Thư và Lạc Chính, Tô Duy băng qua nóc nhà, nhảy sang mái của các nhà khác, chạy thêm một lúc nữa thì dừng ở một quán trà nhỏ.

Quán trà đã đóng cửa, xung quanh không có một ai, Tô Duy đặt Trường Sinh xuống, nắm tay thẳng bé ngồi xuống một chỗ bằng phẳng trên nóc, chuẩn bị ngắm trăng ăn đêm.

Đã qua mười lăm, mặt trăng đã biến thành hình cánh cung, có điều đối với Tô Duy mà nói thì không có gì khác biệt, ít nhất nơi này không có không khí ô nhiễm, bầu trời đầy sao tuyệt đẹp này là quang cảnh mà ở thời đại của cậu không thể nào thấy được.

Trường Sinh lại không biết thưởng thức cảnh đêm, vừa án bánh bao vừa năn nỉ: "Tô chan Tô chan, vừa rồi anh làm thế nào mà biến ra bánh bao gạch cua thế? Dạy em với?"

"Đó không phải là biến, mà là ảo thuật, cần phải nhanh tay lẹ mắt, em xem tay em nhỏ như vậy, đến đồ vật cũng không nắm nổi, làm thế nào làm ảo thuật được?"

"Vậy anh dạy em vượt nóc băng tường đi, em muốn học anh trở thành một đại hiệp chân chính!"

Cậu chẳng phải là đại hiệp gì, cậu chẳng qua chỉ là một tên trộm mà thôi.

Nhớ tới lời Thẩm Ngọc Thư đã nói với mình, Tô Duy mỉm cười tự giễu.

"Nhưng mà, sao anh trở về mà phải lén lén lút lút như vậy? Khó trách Thẩm ca ca nói anh làm việc không quang minh lỗi lạc."

Ha, cậu không lỗi lạc?

Có miệng nói người khác, cũng không xem lại chính mình, nào phải chỉ lòng dạ đen tối, thực sự là ngoại trừ khuôn mặt thì toàn thân hẵn từ trên xuống dưới đều đen xì.

Tô Duy khó chịu.

Cậu tự nhận mình là ăn trộm là một chuyện, bị người khác nói lại là chuyện khác, hỏi: "Cậu ta còn nói gì anh nữa?"

Phát hiện bản thân lỡ miệng, Trường Sinh vội vàng nhét tiếp một cái bánh bao nữa vào mồm, lắc đầu liên tục, làm ra vẻ không thể nói chuyện.

Tô Duy cười khẩy, ngón tay đánh đàn trên đầu gối, tính toán xem sau này phải làm thế nào để tiếp cận Thẩm Ngọc Thư, tìm được bí mật để trở về.

"Trường Sinh, sau này nếu em đem nhất cử nhất động của Thẩm Ngọc Thư nói cho anh biết, anh sẽ dạy em vượt nóc băng tường."

"Không được đâu, Thẩm ca ca đối với em rất tốt, em không thể chỉ vì một chút lợi nhỏ mà làm gián điệp được."

"Tiểu tử thôi, đến loại từ như gián điệp mà cũng hiểu."

Tô Duy vỗ vỗ đầu nó, nói: "Em nghĩ nhiều quá rồi, anh chỉ là muốn kết bạn với Thẩm ca ca của em thôi. Nhưng em biết đấy, cậu ta không thích anh cho lắm, thế nên anh phải làm một số chuyện mà cậu ta thích mới được... Nói có hơi phức tạp một chút, em có hiểu không?"

"Hiểu, nói đơn giản thì chính là muốn làm cơ hữu."

(Cơ hữu: Bạn Gay)

"Cái gì?"

Tô Duy giữ lấy vai Trường Sinh, nhìn nó từ đầu đến chân: "Không ngờ em lại hiểu từ cơ hữu?"

Bị hấn hỏi, Trường Sinh gãi gãi đầu, vẻ mặt có chút lơ mơ không hiểu.

"Trước kia... Có nghe người ta nói qua, hình như ý là bạn tốt... Không, là so với bạn tốt còn tốt hơn."

Ừm, đại loại chính là ý này. Nói ra thì cậu cũng nên cảm thấy may mắn, cậu chỉ quay ngược lại chín mươi năm trước chứ không phải là chín trăm năm trước, ít nhất thời đại có rất nhiều nét văn hóa tương đồng với thời hiện đại...

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là...

Cậu và Thẩm Ngọc Thư không phải là bạn bè, nghiêm khắc mà nói thì là kẻ thù mới đúng. Nên biết rằng nếu không phải bị đưa cháu của Thẩm Ngọc Thư truy đuổi, cậu cũng sẽ không rơi từ trên cao xuống, sẽ không rơi vào thời đại đầy biến động này...

A...

Trong lúc oán hận, Tô Duy đột nhiên nghĩ thông một việc, giật mình nhảy dựng lên.

... Chết rồi, mình cứu hấn để làm gì chứ? Vì sao lại kéo hấn ra khi Tiên Hách nổ súng!?

Cậu đúng là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc, cậu cần bản không cần nghĩ biện pháp trở về làm gì, cách đơn giản nhất chính là xử lý Thẩm Ngọc Thư!

Nếu Thẩm Ngọc Thư chết đi, đương nhiên sẽ không kết hôn; hẳn không kết hôn, đương nhiên sẽ không thể nào có con cái cháu chắt, cũng sẽ không có Thẩm Ngạo; không có Thẩm Ngạo, đêm đó sẽ không có ai truy kích cậu, khiến cậu bị rơi xuống, vì thế cậu cũng sẽ không rơi vào Thượng Hải của chín mươi năm trước.

Cho nên, đây chính là lý luận gà sinh ra trứng hay trứng sinh ra gà, hơn nữa vốn dĩ có cơ hội tốt nhất bày ngay trước mắt, vậy mà cậu lại từ bỏ.

Sau khi nghĩ thông đạo lý này, Tô Duy hối hận đến xanh cả ruột, nhưng cơ hội đã mất đi không thể lấy lại, cậu chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Tìm cách giải quyết Thẩm Ngọc Thư? Không, như thế trái với nguyên tắc làm việc của cậu.

Khi Thẩm Ngọc Thư gặp phải nguy hiểm thì thấy chết không cứu? Ủm, cái này hơi khó, chưa nói đến chuyện sau này Thẩm Ngọc Thư có gặp nguy hiểm hay không, với cá tính của cậu, thấy có người gặp nạn, thấy chết không cứu cũng khó.

A, còn có một khả năng nữa: ngăn cản hẳn kết hôn, mặc kệ người hẳn thích sau này là ai, kiểu gì cũng phải nghĩ cách ngăn cản, chỉ là...

Cái chiêu khiến người ta phải đoạn tử tuyệt tôn này cũng thật là nham hiểm...

Tô Duy đứng trên nóc nhà, ôm đầu nghĩ tới nghĩ lui, đều là những biện pháp không đủ tốt. Trường Sinh ở bên cạnh nhìn cậu một chốc lại cúi đầu thở dài, một lát lại mặt lộ buồn phiền, càng nhìn càng kỳ quái, hỏi: "Tô chan, anh bị ma nhập à?"

"No, anh đang nghĩ chuyện đại sự của đời mình."

"Ăn chút đồ trước đã, ăn no mới có sức lực suy nghĩ."

Tô Duy lấy lại tinh thần, nhìn sang Trường Sinh, lại nhìn Củ Lạc bên cạnh nó, sóc con còn đang nỗ lực cắn hạt dưa, dưới bầu trời đêm thình thoảng lại vang lên tiếng lách tách lách tách.

Cảnh tượng thật là hài hước, Tô Duy phì cười, đột nhiên cảm thấy vì một chuyện không thể biết trước mà buồn phiền thì quá nực cười.

Thế nào rồi cũng có cách giải quyết.

Trước mắt hiện lên hình ảnh Thẩm Ngạo trong bộ đồng phục, tiếp theo là Thẩm Ngọc Thư mặc bộ đồ tây thẳng thớm, Tô Duy nghĩ, trời không tuyệt đường người, hiện tại việc quan trọng nhất mà cậu phải làm chính là tiếp cận Thẩm Ngọc Thư, càng hiểu biết nhiều thì cơ hội thành công càng lớn.

Gần như cùng lúc ấy, Thẩm Ngọc Thư đứng trên ban công, nương theo ánh trăng, hẩn nhìn chăm chú vào chùm chìa khóa trong tay.

Đây là chìa khóa của căn nhà trên đường Bối Lạc, Lạc Chinh vừa mới đích thân giao cho hẩn.

Trời không tuyệt đường người, hễ nghĩ, mọi việc kiêu gì cũng phải bước được bước đầu tiên mới có cơ hội chuyển biến, hễ không thể chỉ vì một vài điều kiêng kị mà không dám tiến lên phía trước. Thế nên bí mật của lời di ngôn của cha hễ năm đó, hễ để hễ tự mình tìm ra.

Nên biết rằng càng hiểu biết nhiều thì cơ hội thành công càng lớn.

Table of Contents

[Tập 1: Viên Nguyệt Quan Âm](#)

[Mở đầu](#)